

РАГНАР ЙОНАСОН
КАТРИН ЯКОБСДОТИР

РЕЙКЯВИК

**СКАНДИНАВСКИ
КРИМИНАЛЕН ШЕДЬОВЪР**

серия северно сияние


epa

РАГНАР ЙОНАСОН
КАТРИН ЯКОБСДОТИР

РЕЙКЯВИК

СКАНДИНАВСКИ КРИМИНАЛЕН ШЕДЬОВЪР

REYKJAVIK

Copyright © Ragnar Jónasson & Katrin Jakobsdóttir, 2022

Published by agreement with Copenhagen Literary Agency ApS,
Copenhagen

© Милена Тодорова - превод

© Мира Минкова - художествено оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2023

ISBN 978-954-389-728-5

Книгите на **ЕРА** търсете на

www.erabooks.net

РАГНАР ЙОНАСОН
КАТРИН ЯКОБСДОТИР

РЕЙКЯВИК

ЕРА

Тази книга е посветена на Агата Кристи,

*която вдъхнови и у двама ни
интереса към детективските истории.*

Катрин Якобсдотир,
Рагнар Йонасон

Героите в книгата:

Лара Мартинсдотир — 1941 — ?

Валур Робертсон — журналист във вестник „Викубладид“

Суна Робертсдотир — студентка по литература, сестра на Валур

Маргарет Тораренсен — студентка по политология, гадже на Валур

Йокул Тораренсен — адвокат, баща на Маргарет, бивш министър на правосъдието

Нана Тораренсен — адвокат, майка на Маргарет

Гунар Гунарсон — студент по теология, приятел на Валур и Суна

Катрин Гудьонсдотир — приятелка на Маргарет от Националния регистър

Камила Ейнарсдотир — хазайка на Суна

Кристиян Кристиянсон — полицаи

Гудрун Рейкдал — съпруга на Кристиян

Снори Егилсон — полицаи

Дагбяртур Щайнсон — редактор и собственик на „Викубладид“

Лауфей Карлсдотир — съпруга на Дагбяртур

Балдур Матиасон — журналист във „Викубладид“

Сверир и Киди — служители във „Викубладид“

Олоф Бьондал — бивша жителка на Видей

Отар Оскарсон — адвокат, съпруг на Олоф

Тордис Александърсдотир — актриса

Финур Стивънсен — търговец на едро, съпруг на Тордис

Пад Йоханесон — общински съветник

Гунлауг Харалдсдотир — съпруга на Пад
Елизабет Ейолфсдотир — секретарка на Пад
Хьогни Йефьорд — строителен предприемач

Мартин и Ема — родители на Лара Мартинсдотир

Първа част

1956 г.
6 август

Сивата шапка просто отлетя в морето.

Кристиян беше излязъл от рулевата рубка¹, за да се полюбува на гледката към залива Факсафлой² и да огледа острова, към който приближаваха. Изглеждаше нисък и зелен на фона на планините. Когато внезапният порив на вятъра удари рибарската му лодка, той реагира бързо, но не достатъчно, и остана с празни ръце в опита си да задържи шапката. Помисли си, макар и никога да не би признал на глас, че можеше и да е по-зле — всъщност шапката, коледен подарък от жена му, не му отиваше. Сега наистина щеше да има добро извинение да си купи нова.

Сети се и че сега ще остане гологлав за посещението си на малкия остров Видей, точно до брега, близо до Рейкявик, но какво значение има това, след като цялата тази работа така или иначе щеше да бъде просто загуба на време? Все още на двайсет и няколко години, на Кристиян обикновено не му поверяваха важни задачи, но тъй като неговият началник отсъстваше, той се падна на смяна в празничния уикенд през август.

Исландското лято, изглежда, вече беше отминало през тази августовска сутрин, и по-специално тук, на лодката, без никакъв подслон от вятъра и без скритото зад облаците слънце. Нямаше редовни фериботи до острова, така че се наложи Кристиян да импровизира. Успя да сключи сделка с един стар рибар, когото познаваше отпреди.

- Почти стигнахме, Кристиян - провикна се с дрезгав глас капитанът от рулевата рубка.

Кристиян кимна, макар да нямаше кой да го види, и закопча още едно копче на палтото си. Наистина се оказа, че е доста студено. Ако не друго, поне пътуването щеше да е полезна смяна на обстановката, помисли си той, като се опитваше да гледа положително на нещата.

Една жена, вероятно малко над трийсет, стоеше на кея, за да го посрещне. Кристиян беше помолил своя приятел рибаря да се върне за него след час и половина, явно това посещение щеше да отнеме цяла сутрин.

Жената протегна ръка.

- Аз съм Олоф Бльондал. Добре дошли на остров Видей - лицето ѝ беше сериозно и не се усмихваше.

- Как сте? Казвам се Кристиян - представи се той и си помисли, че в маниерите на тази Олоф има нещо странно. Изглеждаше някак несигурна, но същевременно - Кристиян можеше да се закълне, - че тя изпитва облекчение да го види.

- Насам - каза тя плахо и тръгна нагоре по тревистия склон над кея. Кристиян я последва и забеляза, че има къса червена коса и е облечена с дебел вълнен пуловер.

Между двата зелени хълма на острова се появиха две впечатляващи бели сгради с червени покриви - старо датско колониално имение и малка църква до него. Когато наближиха, Кристиян забеляза колко разрушени изглеждаха постройките, боята се лющеше от стените и рамките на прозорците, имаше и няколко порутени пристройки, едната приличаше на краварник. Май бяха реликви от дните, когато някога тук все още е имало ферма. На половината път до църквата Олоф спря, обърна се и обясни:

- Всъщност не отиваме там. Съпругът ми е вкъщи, живеем наблизо.

Кристиян кимна.

- Никой ли...

Тя го прекъсна:

- Имаме ключове за имението, но никой не живее там. Малко е остаряло, но е в доста добър вид, предвид годините. Почти на двеста години е, това е най-старата каменна сграда в Исландия.

- Това момиче, Лара...

- Най-добре да говорите със съпруга ми - отново го прекъсна жената.

Кристиян вървеше до нея, без нито един от двамата да каже и дума. На острова духаше силен бриз и въпреки липсата на слънце беше по-топло, отколкото при пътуването с лодката. След няколко минути мълчание, той попита:

- Извинете, казахте, че живеете тук - вие и съпругът ви?

- Преместихме се през пролетта в една къща, която принадлежи на семейството ми. Тук прекарахме и миналото лято. Това е... - тя замълча. - Просто няма друго такова място...

Кристиян не се и съмняваше, островът със сигурност беше живописен - зелени поляни, заобиколени от сините води на залива, разположени срещу големия масив на планината Еся, но въпреки това думите на Олоф не му прозвучаха достатъчно убедително.

- Не сме далеч от къщата ни - продължи тя неловко. - Намира се някъде по средата между имението и старото училище.

На Кристиян му хрумна, че може и да е изпратен на острова поради някакво недоразумение. Трудно му беше да разгадае тази жена, но въпреки това не остана с впечатлението, че има много важна мистерия за разкриване.

Докато вървяха, умът му блуждаеше. Хареса му, че е сред природата, но предпочиташе да прекара този ден в края на краткото лято, правейки нещо съвсем различно. През последните години с няколко стари приятели се занимаваха с алпинизъм в свободното си време, вдъхновени от новината за покоряването на Еверест от Едмънд Хилъри³ и Тензинг Норгей, преди три години. Въпреки че Кристиян не се надяваше да достигне такива върхове, все пак напредваше. Само преди няколко дни се заговори, че северноисландският връх Хаундранги в Оксадалур е изкачен за първи път. Кристиян познаваше добре двамата исландци, които направиха изкачването заедно с един американец. Какво не би дал да е там точно сега, а не тук, в питомните околности на Видей.

И все пак, макар и по равен терен, той внимаваше къде стъпва, докато си проправяше път по тревистата земя. Спомни си как майка му се смееше и казваше, че исландските мъже винаги ходят така, сякаш крачат из гроздови треви⁴, дори когато земята е идеално равна. Основната му грижа беше да си тръгне от тук, без да усуче или да навехне глезен, или да изцапа костюма си. Притежаваше всичко на всичко три костюма: светлосив, който носеше сега и беше най-нов; раиран, който изглеждаше малко овехтял; черен, който пазеше главно за официални поводи... като погребения например.

Пред тях се виждаше стара дървена къща, черната боя се лющеше и очевидно е виждала и по-славни дни. В този момент една полярна рибарка се спусна над главата на Кристиян и той посегна да сграбчи шапката си, за да отблъсне птицата, но си спомни със закъснение, че шапката му сега се носеше някъде из залива Факсафлой.

- Не се притеснявайте - обясни Олоф. - Размножителният период приключи, няма да ви нападне - тонът ѝ за момент стана по-мек, сякаш бе забравила, че е в компанията на дежурен полицаи.

Съпругът ѝ не излезе да ги посрещне. Забелязвайки това, Кристиян се зачуди защо именно Олоф бе изпратена да го посрещне. Това ли е обичайният начин, по който семейството правеше нещата, или се крие нещо друго зад това?

- Влезте - каза доста рязко Олоф, щом стигнаха къщата.

Кристиян пристъпи в един коридор, който се оказа част от всекидневната. Вътре беше топло, почти прекалено горещо за това време на годината.

- Отар - подвикна Олоф. - Отар, той е тук.

Кристиян чу шум горе, след това стъпки започнаха да тресат старата дървена къща. Без да каже повече дума, Олоф влезе във всекидневната и издърпа един стол до голяма дъбова маса, това беше сигнал за Кристиян да седне.

Той го направи и зачака, а тя го последва и също седна.

- Добро утро - каза мъжът, който бе слязъл по стълбите. - Аз съм Отар. Предполагам, че вие сте Кристиян?

- Да, аз съм. Благодаря много, че се съгласихте да се срещнем. Успях да обясня накратко по телефона, но работата е там, че се тревожим за Лара.

- Тя реши да си тръгне - равнодушно изрече Отар. - Отказа се от работа. Не знам защо. Бяхме доволни от нея в началото на лятото. Изглеждаше трудолюбива и съвестна. И все пак, младите днес... - лицето му остана безизразно, докато изнасяше тази реч и Кристиян хвърли поглед към Олоф, която сведе очи.

- На колко години казахте, че е Лара Мартинсдотир? - попита Кристиан, макар да знаеше отговора.

- Петнайсет - тихо отговори Олоф.

- Петнайсет - повтори Кристиан. - И казвате, че е решила да се върне в Рейкявик? Обратно въщи?

- Да - отвърна Отар.

- Кога?

- В петък. Петък сутринта. Естествено, възразих. Имахме споразумение да остане цялото лято като наша помощница, но нямаше смисъл да я убеждаваме.

Кристиан отново погледна Олоф, която седеше неподвижно, втренчила поглед в ръцете си.

- Както споменах по телефона, никой в Рейкявик не я е виждал или чувал... - Кристиан остави изречението без финал, докато наблюдаваше реакциите им. Олоф не вдигна очи, а лицето на Отар остана безразлично. - Така, значи Лара си тръгна в петък? - подкани той.

Отар кимна.

- Може би се изразих грешно, всъщност видяхте ли я да си тръгва?

- От тук не виждаме кея - отговори Отар. - И едва ли е моя работа да изпращам момичето. Доколкото ме касае, ако хората искат да напуснат, това си е тяхна работа.

- А вие, Олоф? Видяхте ли я да си отива?

Олоф поклати глава.

- Не видях нищо - каза тя, а думите й прозвучаха странно кухо.

- Как е възнамерявала да се върне в града?

- Нямам абсолютно никаква представа. Каза, че някой ще я посрещне - приятел или роднина, предполагам. Не следя трафика на лодките.

- Имате ли собствена лодка? - попита Кристиан.

- Да, разбира се - отговори Отар. - Но момичето не поиска да я закараме обратно до брега и честно казано, след неудобството, което ни причини, не бях склонен да й го предложа. Освен това, както вече споменах, тя ми каза, че е уредила нещо.

- Сигурни ли сте, че си е тръгнала?

- Що за въпрос? - попита едва сдържайки се Отар. - Разбира се, че сме сигурни. Сбогува се с нас и оттогава не сме я виждали.

Кристиан погледна Олоф в очакване и на нейния отговор. В началото тя замълча, а после каза:

- Да, определено я няма. Взе вещите си със себе си.

- Родителите й са се чували редовно с нея - обясни Кристиан - и затова се притеснили, когато не звъннала през уикенда. Не са ли се свързали с вас?

- Да, свързаха се - отвърна Отар. - И аз им казах същото, което казвам и на вас. Просто не мога да разбера защо се разкарахте чак дотук, можехме да отговорим на въпросите ви по телефона. Сами виждате, момичето го няма.

- Трябва да се разходя из острова, за да съм сигурен. Видей е доста голям, нали?

- Три километра от край до край - каза Отар.

Най-големият остров в залива - добави Олоф.

- Предполагам, че има много скривалища?

- Е - започна Олоф, - нашата къща и имението, разбира се. Църквата, старото училище. И...

- Не мисля, че е нужно да изброяваме всички сгради на острова, Олоф - намеси се Отар. - Остави човека да прави каквото иска, ако се чувства длъжен да се увери сам. Въпреки че не мога да си представя защо, за бога, смята, че Лара ще се крие на острова цял уикенд.

- Как беше тя? - попита Кристиан.

- Какво имате предвид?

- Беше ли в лошо настроение? Има ли причина да смятаме, че може да е крила нещо? Да пази тайна от вас?

Отар отвори уста, за да отговори, но после сякаш размисли, след дълга пауза каза:

- Нищо му нямаше на момичето. Просто й беше скучно тук с нас. Е, прав й път. Ще бъдем по-внимателни с избора на помощници другото лято.

- Разбирам. Във всеки случай не е отишла при родителите си, което повдига разни въпроси. Това е всичко. Разбира се, винаги е възможно да си е тръгнала оттук в петък и...

- Възможно? - прекъсна го Отар. - Казвам ви, тя си отиде и всичко, което може да се е случило след това, няма нищо общо с нас. Не сме чули да е потънала лодка, така че вероятно тя е някъде.

- Не, сигурен съм, че щяхме да разберем, ако се беше случило нещо подобно - каза Кристиан. - Проблемът е, че няма рапорт за лодки, дошли тук в петък, макар това да не изключва възможността някой да е дошъл да я вземе. Живяла е тук в къщата с вас, нали?

- Къде другаде би живяла? - попита нервно Отар.

- Мога ли да огледам стаята ѝ?

Отар повдигна рамене.

- Горе е, но няма какво да се види - не показваше никакви признаци да помръдне, но Олоф се изправи.

- Ще ви заведе - каза тя с тон, малко по-любезен от този на съпруга ѝ.

Всяка стълба скърцаше на свой глас в старата дървена къща. Стаята беше малка, но сравнително уютна, със скосен таван, библиотека и капандура с изглед към морето.

- Тя ли е донесла книгите? - попита Кристиян.

- О, не, те са наши. Слагаме книги във всички стаи. Създава приятна атмосфера. Съпругът ми ги събира, той е адвокат, както вероятно знаете. Всъщност е доста известен.

Кристиян наистина го познаваше по име и кимна.

- Отар искаше да намали юридическата си практика и да се посвети на академична работа за известно време. Планираме да се опитаме да живеем тук повече или по-малко през летата. Хубаво е да си наблизим... - тя замълча и погледна настрани.

- Всичките си вещи ли е взела със себе си? - попита Кристиян.

- Всички, да - каза Олоф. - Тук няма нищо.

- Каза ли ви нещо?

- Моля?

- Лара... Преди да си тръгне, каза ли ви нещо?

- Какво имате предвид?

- Как ви обясни решението си?

Олоф се поколеба.

- Не го обясни - каза накрая. - Тя, хм, просто си тръгна.

- Трябва да е казала нещо, преди да си тръгне. Според мъжа ви е предупредила, че напуска.

- О, да, извинете. Нямах предвид това. Просто каза, че иска да се откаже от работата по-рано. Поиска нашето разрешение и естествено, дадохме ѝ го.

- Не се ли притеснявате за нея?

- Да се притеснявам? Хм, не, едва сега научихме, че не се е прибрала у дома. Сигурна съм, че е добре.

- Да се надяваме да е така.

- Да се върнем ли долу?

Кристиян кимна и последва Олоф надолу по тясното скърцащо стълбище.

Когато влязоха във всекидневната, Отар го нямаше. Кристиян се огледа, а след това подскочи, когато Отар се изкашля зад него. Обърна се, а сърцето му щеше да изскочи, макар да знаеше, че няма от какво да се страхува.

- Търсят ви по телефона.

- Какво? - възкликна Кристиян.

- Телефонът. За вас е - повтори Отар, сякаш е най-естественото нещо на света. - Тук, в моя кабинет.

- О! - озадачен, Кристиян последва Отар в отрупаната с книги стая. Погледът му попадна на рафт с томове, съдържащи решения на Върховния съд. На бюрото имаше черен телефон с поставена до него слушалка. В стаята миришеше на мухъл. Изглежда къщата беше също толкова порутена вътре, колкото изглеждаше и отвън.

- Кой ме търси? - попита Кристиян.

- Някой от полицията, разбира се - отвърна Отар.

Кристиян вдигна слушалката до ухото си. От безпокойство се местеше от крак на крак и забеляза, че дъските кънтят на кухо под него. Отдолу вероятно имаше влажно мазе. Помисли си, че не би искал да живее в стара дървена къща като тази.

- Кристиян Кристиянсон на телефона - каза той в слушалката.

- Кристиян, здравей. Ейрикур е - Кристиян веднага разбра кой е. Човекът беше два ранга по-високо от него в полицията, шеф на неговия шеф.

- Здравейте - отвърна неуверено той.

- Отар ме потърси. Искаше обяснение за странните въпроси, които задаваш на него и съпругата му.

- Чисто рутинни въпроси. Разследвам изчезването на петнайсетгодишно момиче, което е в неизвестност от няколко дни...

- С други думи, момиче, което е избягало от дома си?

- Не можем да сме напълно сигурни в това. Работила е тук, на Видей. Родителите ѝ се тревожат... - не му оставиха възможност да довърши изречението.

- Няма причина да се причинява ненужно неудобство на Отар и Олоф заради това. Направил си си труда да посетиш острова лично?

Кристиян искаше да възрази и да се опита да обясни, но си помисли, че това вероятно нямаше да е от полза.

- Всъщност щях да си тръгвам, посещението ми тук тъкмо приключваше.

- Отлично. Предай моите поздрави на Отар, става ли? И на Олоф Блъндал също. Ще направиш ли това за мен?

Ейрикур затвори.

Кристиян внимателно постави слушалката, като се опитваше да се държи така, сякаш всичко е наред.

- Нищо спешно – каза той на Отар.

Олоф стоеше във всекидневната, когато излязоха от кабинета.

- Е, мисля, че това е всичко засега. Освен ако случайно не сте си спомнили нещо друго? – погледна и двамата на свой ред Кристиян.

- Нищо друго – отвърна Отар.

- Тогава остава само да се надяваме момичето да се появи – каза Кристиян.

Отар отново отговори вместо двамата:

- Длъжна е, не че ни засяга. Предполагам няма да има други такива посещения.

- Само още нещо – каза Кристиян. – Лодката ще ме вземе малко по-късно. Имате ли нещо против да се поразходя из острова, докато чакам? Може би да погледна и да видя дали не се е скрила някъде...

- Да се е скрила? – изненадано повтори Олоф.

- Правете каквото искате – каза Отар. – Островът не е наша собственост.

- Тогава мисля да отида на кратка разходка. Благодаря много за отделеното време.

Кристиян тръгна към училището, за което Олоф спомена. Намираше се в източния край на острова, като единствен спомен от село, изоставено по време на Втората световна война. Докато си проправяше път по тревистата пътека, той беше поразен от пустотата тук. През Средновековието Видей е бил епархия на богат манастир, а по-късно се превърнал в седалище на губернатори. Днес единствените обитатели, освен Отар и Олоф, бяха морските птици, кряскащи откъм брега. Разходката му отне повече време от очакваното. Когато стигна, училището - дървена двуетажна сграда - се оказа празно, разбира се, без каквито и да било признаци Лара някога да е била там. После тръгна обратно към мястото, където беше слязъл на брега, като по пътя спря, за да пробва вратата на малкото каменно имение от осемнайсети век, но беше заключено. Спомни си, че Олоф спомена за комплект ключове, но не можеше да си позволи отново да притеснява двойката, за да ги поиска. Замисли се какво да прави. Видей беше разделен почти на две от тесен провлак - Ейд - и Кристиян се зачуди да се разходи ли по него, за да изследва северната половина на острова, но осъзна, че няма достатъчно време за това.

Притеснен да не би да кара лодката да чака, Кристиян тръгна бързо към кея. През тесния канал се откриваше прекрасна гледка към Рейкявик. Градът бързо се развиваше, нови квартали изникваха отвсякъде и амбициозната постройка на модерна църква започваше да се оформя на върха на хълма. Накрая обаче подрани на кея, лодката още не беше пристигнала и това му даде възможност да се върне и да хвърли един бърз поглед на малката църква, която предполагаше, че ще бъде отключена. Въпреки че беше почти сигурен, че няма да намери изгубеното момиче там, все пак искаше да провери.

Противно на малкия си размер и застоялия въздух, вътрешността се оказа изненадващо красива. Необичайно високият дървен амвон беше боядисан в синьо и зелено и наоколо имаше подобни цветни пейки. На Кристиян му хрумна, че това може да е добро място да се ожени за Гудрун, макар че вероятно щеше да е притеснителен превозът на гостите на сватбата им до и от острова. Щеше да го има предвид като възможност все пак. Двамата с Гудрун бяха сгодени от шест месеца и започнаха да обсъждат бъдещето си, брака и деца. Живееха в западния край на Рейкявик, където Гудрун наскоро започна работа в магазин за хранителни стоки. Да, може би един прекрасен ден щяха да се окажат пред олтара тук...

В малката църква нямаше много къде да се скриеш и по миризмата на плесен Кристиян предположи, че вратата не е отваряна от доста време. Добре щеше да се отрази едно проветряване. След като провери зад амвона и под пейките, Кристиян отново излезе навън и с благодарност изпълни дробовете си с чист въздух. Погледът му се плъзна към двора на църквата. Точно тогава мислите му бяха прекъснати от слабата вибрация на двигател. Погледна към водата и забеляза рибарската лодка в далечината, която стремглаво се приближаваше към острова.

Кристиян бавно се спусна към кея, като се опитваше да се отпусне и да се наслади на момента, въпреки

че получи от началник Ейрикур нещо, което почти се равняваше на хокане. Напълно незаслужено, разбира се, Кристиян само се опитваше да си върши работата, но хора като Отар и Олоф явно имаха влиятелни приятели. Каза си, че няма смисъл да допусне това да му влияе.

Щом стигна до кея, той застана и зачака. Слънцето вече се показваше иззад облаците и бурният вятър, който го посрещна, затихваше до лек бриз. Погледна залива и изпита леко съжаление за шапката, която му бе открадната.

Мислите му се върнаха пак към изчезналото момиче. Вероятно се е скрила някъде на сигурно място и родителите ѝ вдигаха много шум за нищо. Хрумна му, че не знае как изглежда Лара. Трябва да поиска нейна снимка, ако не се появи.

Да, най-вероятно щеше да бъде открита жива и здрава и това щеше да е последното му пътуване до Видей в близко бъдеще. Обаче когато старата рибарска лодка спря на кея, Кристиян получи силното усещане, че случаят далеч не е приключил.

**1966 г.
8 август**

Жената седеше на една от малките масички в кафе „Мока“ и четеше вестник. Пред нея имаше половин гофрета със сметана и конфитюр и чаша кафе, която изстиваше. На стената до нея висеше постер, на който бе изобразен облак тип „ядрена гъба“⁵ и ужасените лица на деца. Нито едно от тези неща не привлече вниманието ѝ, толкова погълната беше от броя на вестник „Визир“ с новините за неразкрито престъпление.

**ДЕТЕКТИВ КРИСТИЯН КРИСТИЯНСОН:
Изчезването на Лара все още се отразява
на нацията**

Преди десет години Кристиян Кристиансон е първият полицай на местопрестъплението, когато Лара Мартинсдотир изчезва. Опитният детектив разказа пред наш репортер, че изчезването на Лара все още се отразява на нацията. Лара работи като прислужница в дома на адвоката от Върховния съд Отар Оскарсон и съпругата му Олоф Бьондал на остров Видей, когато изчезва безследно. Едва петнайсетгодишна по това време, Лара е описвана като прекрасно момиче, харесвано от всички, които я познават. Десет години по-късно мистерията какво се е случило с Лара остава неразгадана. Както Кристиян Кристиансон обясни пред „Визир“, по това време полицията разследва няколко версии, но безрезултатно. Така и не откриват кой би могъл да откара Лара до Рейкявик с лодката си и така и не са намерени физически останки, които да се свържат с изчезналото момиче. Водени са разговори за помощ от чуждестранни полицейски служби, но през последните години липсва развитие по случая. Сякаш Лара е изчезнала от лицето на Земята.

Статията беше придружена от неясна снимка на красива тийнейджърка с тъмна коса и вежди, облечена в кафява кадифена рокля с висока яка. Имаше снимка и на Кристиян Кристиансон, с очила с рогови рамки и оплешивяваща линия на косата. Изражението му беше едновременно мило и загрижено, сякаш е изтощен от търсенето на Лара. Жената се загледа известно време в двете снимки, преди да затвори вестника и да се изправи, без да допие кафето и да дояде гофретата си. Обземаше я чувство на безпокойство, както винаги се случваше, щом чуеше името на Лара, и напълно бе загубила апетит. Трябваше да се разсее с мисли за нещо Друго.

Остави вестника на масата и бързо излезе от кафенето на „Скулявердистигур“. Вледеняващ вятър се носеше по тротоара и люлееше скелето пред внушителната нова църква „Халгримскиркия“, която се виждаше на върха на хълма.

Междувременно Кристиян Кристиансон седеше в старото полицейско управление на улица „Постустрати“, в самия център на Рейкявик, и също четеше броя на „Визир“.

Все още не се беше преместил в чисто новия полицейски департамент на улица „Хвервисгата“, но очакваше с нетърпение да работи в модерна сграда с всички необходими удобства. Най-хубавото беше, че в бъдеще нямаше да му отнема почти никакво време да ходи пеша до работа от дома си на „Стангархолт“. Вероятно щеше да получи и собствен офис. За момент мислите му продължиха в тази приятна посока, преди да се върнат към четенето.

Какво се е случило с Лара? Възможно ли е непознат да я е откарал с лодката си от Видей до Рейкявик? Изчезнала ли е в морето заедно с целия си багаж? Или е стигнала до Рейкявик само за да стане там жертва на някакъв безскрупулен човек? Или може би сама е инсценирала изчезването си и е жива днес, може би на другия край на земното кълбо, с ново име и семейство? Възможно ли е някой от нашите читатели да знае каква е съдбата на момичето от снимката?

Кристиян въздъхна. Догадките на репортера му лазеха по нервите. Чувстваше, че се омаловажава сериозността на факта, че едно младо момиче, което никога не е наранявало друг, е изчезнало и се опасяваше, че Лара е застигната от някаква ужасна съдба. Но какво можеш да кажеш в такова интервю? Освен че си дал всичко от себе си?

Вярно ли беше обаче? Беше ли направил всичко възможно?

Изправи се рязко и отиде до прозореца. Денят беше студен и напомняше, че есента ще дойде по-рано тази година. Зъл вятър духаше над „Аустурстрати“ и щипеше лицата на минувачите, които се бореха с поривите, докато работеха в близките магазини или влизаха в банката. Онзи август също беше необичайно студен и бурен и заради скритото зад облаците слънце сивите сгради и улицата навън изглеждаха мрачни.

Мислите на Кристиян се пренесоха десет години назад във времето, до август 1956 година. До дните, когато все още беше новобранец в полицията и усети, че има могъщи сили, които влияят на разследването. До онзи момент, в който телефонът в кабинета на Отар иззвъня и Ейрикур, една от най-старшите фигури в полицията, му каза да не задълбава толкова в случая. Кристиян се беше върнал в града и буквално се чувстваше порицан, тъй като вярваше, че изпълнява задълженията си по същия начин, по който всеки съвестен полицай го прави. Но какво бихте могли да кажете на началника си в такава ситуация? Това беше въпрос, към който Кристиян се връщаше многократно през последното десетилетие, въпреки че никога не го беше обсъждал с друг, освен със съпругата си, която сви рамене и му каза да не обръща такова внимание на това и просто да продължи напред. Да не забравяме и Хьогни Йефьорд. Кристиян знаеше много добре, че не провери обстойно информацията за този предприемач... Но по онова време нямаше желание да се натрапва на видни членове на обществото с неудобни въпроси.

Разбира се, случаят не беше приключен в онзи августовски ден на Видей, изобщо не беше.

Когато Лара не се прибра къщи, радиото и вестниците съобщиха, че е изчезнала. Изчезването на момичето предизвика фурор, тъй като в Исландия не всеки ден изчезва младо момиче. Големите й тъмни очи на снимката, разпространена по вестниците, сякаш бяха нашепнали на обществеността, че Лара крие някаква ужасна тайна. Имаше силен натиск върху полицията да намери момичето и отговорността беше възложена на Кристиян, но той се провали в изпълнението на задължението си.

Кристиян работи по разследването с редица други служители. Заедно със свой колега посети родителите на Лара в „Грьотаторп“, купчина от стари дървени къщи и тесни улички, изкачващи се по хълма от центъра на града. Бяха започнали да се тревожат веднага щом не получили редовното телефонно обаждане от дъщеря си през уикенда, когато тя изчезна.

- Винаги ни звънеше - каза майка й. Майка и дъщеря имаха необикновена прилика, ако се съди по снимката на Лара във вестниците. - Тя е домашар и винаги ни се е доверявала. Тогава кой знае защо си науми, че иска да работи като прислужница през лятото, затова кандидатства при онази двойка във Видей и получи работата. Не че бях изненадана, толкова работлива и представителна е...

Бащата на Лара беше малко по-възрастен от майка й. И двамата бяха учители и Лара беше единственото им дете. Стаята на момичето беше изискана, с бяло метално легло, покрито с цветен юрган, който Лара изплела сама в часовете по ръкоделие в училище. Имала е добър усет за цветовете, беше си помислил тогава Кристиян. Странно как тези маловажни подробности са останали в съзнанието му десетилетие по-късно. Гардеробът беше пълен с дрехи, които не бе взела със себе си на Видей, предимно зимни, включително кадифената рокля, която носеше на черно-бялата снимка, която накрая се оказа зелена на цвят.

До едната стена в стаята на Лара имаше обикновена тоалетка и стол, като и двете изглеждаха собственоръчно сковани. В чекмеджето се пазеха няколко пощенски картички от братовчедка на Лара, която живееше в Копенхаген. Библиотеката й се състоеше от Библия и няколко романа, включително произведения на Халдор Лакснес - исландеца, който наскоро бе спечелил Нобелова награда за литература.

Нищо в стаята не предсказваше съдбата на Лара. Кристиян намери дневник зад романите в библиотеката, но се оказа, че е за учебната 1954-1955 година. Вътре видя прилежния почерк на Лара, описанията й на основните ястия, които бе яла всеки ден, както и коментари за съучениците й в училище „Устурбайер“, особено за добре изглеждащите момчета.

Кристиян бе попитал майката на Лара дали момичето е имало навика да си води дневник и жената потвърди, като добави, че насърчила дъщеря си да пише и за живота на острова.

Трябваше да е приключение продължи майката. Моята Лара не води особено вълнуващ живот.

Планираше да се яви на зрелостните изпити, а в свободното си време работеше като продавачка в мандра. Работата на остров Видей беше шанс да преживее приключение и може би да стане малко по-зряла - очите на майката се бяха напълнили със сълзи при последните думи. - Що се отнася до мен, предпочитам да не ходи. Само на петнайсет е, а сега... - от това, което Кристиан си спомняше, жената така и не довърши изречението.

Спомни си, че бе попитал дали има вероятност Лара да е планирала да се срещне с някого в Рейкявик през онзи съдбовен уикенд. Бащата на момичето отговори, че дъщеря му няма гадже.

- Лара винаги е била около нас. Не мога да си представя да дойде в Рейкявик, без да ни уведоми.

Кристиан можеше да изброи много млади хора, които имаха свои собствени причини да не споделят с родителите си какво са намислили. Обаче, както се оказа, никоя от приятелките на Лара не успя да даде на полицията каквато и да е информация за евентуални гаджета или мъже в живота ѝ, с които би могла да избяга.

Според родителите на Лара тя се запознала с Отар и Олоф - семейството от Видей, - чрез момиче, което работило при тях миналото лято. На Кристиан му бе хрумнало, че си струва да поговори с въпросното момиче, но не му беше приоритет. В крайна сметка какво би могла да знае тя за случилото се с Лара? Така поне си мислеше той.

Лара се обаждала всяка седмица на родителите си и като цяло изглежда е била доволна от живота си. Разбира се, никога не би се оплакала пред работодателите си, но родителите ѝ бяха съгласни, че звучала щастливо. В началото на май взела лодка до острова с намерението да остане до края на август. После, според Отар и Олоф, тя неочаквано решила, че няма да изпълни договора си до край. Майката на Лара обаче бе поклатила глава по темата:

- Мога да ви уверя, че е много нетипично за Лара да не довърши нещо. Винаги идваше навреме на работа в мандрата и никога не би искала да кажат за нея, че е несериозна.

Кристиан се измъкна от унеса си и установи, че все още стои до прозореца на полицейското управление. Допи студеното кафе в чашата си, като направи гримаса заради горчивия вкус. Историята на Лара продължаваше да го преследва. Нямаше никакво намерение да затваря случая, макар да бяха минали години и всички улики вероятно вече бяха изчезнали. Мъката в очите на родителите ѝ беше толкова пронизваща, че той искаше да направи всичко възможно да облекчи страданието им.

По онова време за най-вероятно се смяташе, че Лара е приела да се качи в нечия лодка и че съдбата ѝ е била решена или по пътя обратно към брега, или по-късно в Рейкявик. Вярваше, че това е най-разумното обяснение - неизвестен злодей и ужасно престъпление, което никога няма да бъде разкрито.

И все пак Кристиан не можеше да не се зачуди дали не е по-добре да насочат вниманието си към остров Видей. Разбира се, бяха претърсили острова по онова време, без да открият никакви следи от момичето. А Отар и Олоф се придържаха към историята си - Лара решила да напусне и да се върне в Рейкявик. Той беше наясно, че полицията може да извърши по-задълбочен обиск и да подложи Отар и Олоф на много по-строг разпит.

Полицията тогава беше отправила призив към всеки, който би могъл да качи Лара в лодката си през онзи уикенд, но така и никой не се отзова. Капитанът на пристанището в Рейкявик също не беше в състояние да предостави полезна информация за лодките, плаващи между Видей и континента в онзи петък. Островът бе на малко повече от четири километра от брега в най-близката точка и би било напълно възможно да вземеш малък плавателен съд, без да привлечеш внимание. Не беше задължително и лодката да е пристигнала в Рейкявик на връщане. Разследването на полицията остана безуспешно. Изпращаха издирвателни групи, за да претърсят плажовете, но така и не бяха открити следи от тяло или някакви вещи на Лара. Момичето сякаш просто се беше изпарило.

Нищо чудно, че случаят бе пленил въображението на обществото. Нямаше с какво да дискредитират Лара - нямаше тайни и приличаше на съвсем обикновено момиче, в което всеки можеше да припознае себе си. Момиче, което просто искаше да смени обстановката. Момиче, което беше напуснало семейния си дом за лятото с надеждата за малко повече опит и самостоятелност. Изпълняваше задълженията си съвестно до момента, в който не решила да напусне работата си по-рано - ако това твърдение изобщо беше вярно.

Заминаването ѝ от остров Видей се оказа истинска мистерия. Разбира се, ако изобщо е напуснала острова.

**1976 г.
7 август**

- Ще бъде добре за отдела, Кристиан. Добре за теб и добре за полицията - бе казал шефът му. Думите му все още отекваха в главата на Кристиан, докато седеше в апартамента си в жилищен блок в „Копавогур“ и предлагаше на журналиста чаша кафе.

- Предпочитам чай, ако имате - учтиво бе отвърнал гостът му.

Браво на теб...

Как може да е добре за него да се рови отново из подробностите за изчезването на Лара? Лично той би направил всичко, за да забрави случая. Възприемаше го като оловна тежест, висеща на врата му през последните двама месеца. Въпреки че бе постигнал известно повишение в полицията, винаги остана чувството, че можеше да стигне по-далеч, ако не беше оплескал това разследване. Ето го тук сега, принуден отново да бъде лицето на този провал.

- Ще обсъждат случая независимо дали ни харесва, или не - беше добавил шефът му. - По-добре да се уверим, че ще получим шанса да разкажем нашата гледна точка.

Изглежда на шефа му никога не му беше хрумвало да говори с пресата от собствено име - не, винаги хвърляха Кристиан в устата на лъвовете.

Случи се така, че интересът към съдбата на Лара беше утихнал през последните месеци. През това лято във вестниците в Исландия преобладаваха заглавията за изчезването на двама мъже, Гудмундур и Гейрфинур, и драматичната история за четиримата заподозрени по случая, които бяха арестувани и впоследствие освободени.

Журналистът Олафур, който беше и редактор на вестника, се държеше приятелски и Кристиан предположи, че интервюто поне ще бъде справедливо. Като лоялен читател на „Визир“, той беше доволен от подхода на вестника. Интервюто трябваше да излезе на първа страница за броя през уикенда.

През прозорците се спускаше здрач. Завръщането на мрака през август след седмици среднощно слънце винаги изпълваше Кристиан с някакво предчувствие и беше така винаги, откакто се зае с разследването на изчезването на Лара преди двама месеца. Понякога го осеняваше причудливата идея, че тя просто е била погълната от нощта.

- Искам да започна, като ти благодаря, че ме покани в дома си, Кристиан - каза редакторът. - Това не е нещо, което приемам за даденост. Както и да е. Планът е в неделния вестник да припомним на читателите за трагичния случай, като твоето интервю ще е в основата на статията.

Кристиан кимна, като се опитваше да притъпи опасенията си относно интервюто и се надяваше, че няма да отнеме повече от час, тъй като искаше да гледа последния епизод на „Коломбо“ в девет и половина. Всичко, което липсваше на единствения телевизионен канал в Исландия в момента, беше шведски документален филм за производството на оръжие.

- Би ли ни превел през събитията от съдбовния ден, в който за първи път чу името на Лара Мартинсдотир?

Кристиан помълча известно време, накрая започна:

- Разбира се, беше обикновен работен ден, що се отнася до мен. Помня, че беше хладно, което не е необичайно за август. Също така си спомням, че предположих, че момичето просто е избягало от дома на Отар и Олоф или по-скоро от работата си като прислужница...

- Значи нищо не подсказваше, че това ще бъде случай, за който все още ще се говори две десетилетия по-късно?

Кристиан поклати глава.

- Бях млад и неопитен, само на двама месеца и четири. Мислех си, че знам всичко, но тогава определено ме хвърлиха в дълбокото...

- Често ли мислиш за Лара?

Въпросът прозвуча искрено, но Кристиан не можа да се насили да отговори също толкова искрено. Редакторът се бе настанил удобно в шарения фотьойл, част от комплект от три части. На масичката между тях имаше чаши за чай и черен касетофон. Мъжът, който беше около трийсетте, имаше тъмна коса и носеше изискан сив костюм. Кристиан се чувстваше така, сякаш вече го познава, защото го бе виждал да чете новините по телевизията през първите години след въвеждането на телевизията в Исландия през 1966 година. Тогава все още беше черно-бяла, но сега същият човек седеше във всекидневната на Кристиан, цветен, въпреки че костюмът му беше сив.

- Естествено, често мисля за нея - отвърна Кристиан след кратка пауза, но истината беше, че мислеше за нея всеки ден.

Вярваше искрено, че не е дал всичко от себе си. Не му беше позволено да проследи най-обещаващата следа, тъй като го смятаха за „пресилено“. Това проклето противопоставяне в полицията - разпростираше се из целия политически спектър.

Нямало причина да се създава напрежение, ако високопоставени лица можело да бъдат изложени на риск. И Кристиан нямаше избор. Искаше да задържи работата си, да са доволни шефовете му. *Да не си полудял? Хъогни Йефьорд няма нищо общо с това?...* Това се повтаряше отново и отново.

През следващите години мисълта му все се връщаше назад. Един рибар го беше закарал до Видей за третото му и оказало се последно посещение за разпити. Естествено, мъжът беше чул за изчезването на Лара и попита дали все още я търсят, Кристиан бе потвърдил. Носеше и нова шапка. В спомените му времето беше идеално, с лек вятър и късното лятно слънце грееше ярко.

- Веднъж заведох онзи Хъогни на острова. Знаете ли кого имам предвид?

Кристиан веднага бе разбрал за кого говори рибарят.

- Хъогни Йефьорд?

Предприемач, и не само. От добро семейство, с добри връзки - връстник на адвокатата и съпругата му от Видей.

- Да, беше много изтупан. Изпуснал лодката си, така ми каза, и трябваше бързо да го превозят с ферибот до острова.

- Това скоро ли беше?

- Не, преди около месец. Един петък вечер, ако си спомням правилно. Вероятно няма значение, но исках да ви уведомя, тъй като сте от полицията.

Но Кристиан не провери следата... Беше се поддал на натиска.

Редакторът и бивш новинар от телевизията се прокашля и Кристиан остави спомените си да отплават, като се върна във всекидневната и настоящето.

- Извинявай? - каза той, като осъзна, че е излязъл от някакъв спомен.

- Питам, какво мислиш, че се е случило с Лара?

Колкото и странно да изглеждаше, Кристиан не беше подготвен за този въпрос, но отговори без колебание:

- Вярвам, че е жива.

- Наистина ли? - възкликна учудено редакторът.

Несъмнено това му даде заглавие за статията, помисли си

Кристиан.

- Наистина. Имам предчувствие.

- Би ли обяснил защо вярваш в това, Кристиан?

Редакторът имаше толкова приятелски маниери и изглеждаше толкова искрено заинтересован, че Кристиан почувства, че няма друг избор, освен да отговори.

- Ами... нищо не показва, че й се е случило нещо лошо. Била е младо момиче, на работа в прилично семейство, което се е отнасяло добре с нея. След това си тръгва и изчезва заедно с вещите си. Едва ли ще се е хвърлила в морето с целия си багаж. Малко вероятно е. Мисля, че си е тръгнала по собствено желание, но не знам защо.

Вдигна поглед и видя жена си Гудрун да го наблюдава от кухнята с неодобрително изражение. Тя знаеше за какво говори, защото бяха обсъждали теорията му и преди. Многократно го бе предупреждавала да не я изразява публично. Това само би отворило стари рани и би затруднило живота на родителите на Лара, тъй като сякаш намекуваше, макар косвено, че момичето може да е бягало от нещо у дома.

Е, току-що бе пренебрегнал това предупреждение. И не съжаляваше за импулсивното решение. Може би така щеше да раздвижи случая отново - да даде тласък.

- Това е новост за мен - каза редакторът. - Разследвахте ли тази възможност по онова време?

- Имахме много малко улики. Нищо, освен догадки. Момичето просто изчезна. Виж, бих искал да те помоля за една услуга, ако може...

- Разбира се, Кристиан.

- Бих искал да изпратя съобщение до Лара, ако тя е някъде там, пораснала е и живее под друго име.

Редакторът кимна.

Изведнъж Кристиан се почувства така, сякаш участва в телевизионно интервю, сякаш всекидневната беше студио и той е в светлината на прожекторите, поглежда в камерите и се обръща директно към Лара.

- Това, което искам да кажа, е... Просто кажи, че си добре, където и да си. Това ще донесе мир в душите на много хора.

Не на последно място и на мен, *помисли си Кристиан.*

Знаеше, че говори гузната му съвест, но понякога нямаше нищо лошо в това да помечтаеш. Също така знаеше, дълбоко в себе си, че Хъогни Йефьорд няма нищо общо с изчезването на тийнейджърката. Нали? Идеята беше абсурдна. Защо един предприемач, участващ в строежа на половината сгради в града, би искал

да нарани едно невинно дете?

Кристиян се почувства малко по-добре. За пореден път бе успял да убеди себе си, че Лара е жива.

Опита се да смени темата за кратко.

- Мога ли да попитам има ли голяма разлика между вестника и телевизията?

Редакторът се усмихна. Вероятно не очакваше да бъде интервюиран.

- Честно казано, в момента повече се наслаждавам на това. Беше огромно приключение да направим телевизията достъпна за нацията, но всички имаме нужда от промяна. След десет години може би ще искам да правя нещо съвсем различно. Ами ти?

- След десет години?

- Да, през 1986 година.

- Това е много далеч - каза Кристиян, - но все още ще бъда в полицията.

Дори не се замисли, толкова беше очевидно. Веднъж ченге, завинаги ченге. Вършеше работата си съвестно, изпълняваше заповеди. Със съпругата му си търсеха по-голямо жилище - този път самостоятелна къща. Заплащането му може да не беше идеално, но поне осигуряваше надежден доход. Всеки месец и двамата заделяха пари, като пренебрегваха рекламите за почивки в чужбина. Ако имат късмет, след няколко години щяха да се преместят в мечтания дом. Проблемът беше, че сегашната галопираща инфлация изядваше спестяванията им почти със същата скорост, с която ги събираха. Новите алуминиеви крони бяха толкова крехки, че можеха да плуват по водата, това бе достатъчно красноречиво. Въпреки това Кристиян мислеше за строеж на собствена къща или може би закупуване на парцел с готова постройка в някое от новите предградия, която да довършва поетапно.

- Предполагам, че си щастлив в полицията.

- Да, мисля, че винаги съм знаел, че ще стана полицаи. Дядо ми беше униформен навремето и въпреки че баща ми не беше, може спокойно да кажем, че ми е в кръвта. Чувствам се на мястото си там и се надявам да съм полезен на обществото.

- Гладко ли премина първоначалното разследване на изчезването на Лара? Разкажи ни малко за него.

За момент го хвана неподготвен.

- Да, мина гладко или... може би това не е точният израз, тъй като беше безуспешно. Не открихме Лара, но обективно погледнато, вярвам, че не оставихме непроверена следа - разговаряхме с всички замесени и проведохме разследването професионално - усети лошия вкус в устата си, когато каза тия думи, но се опита да не го показва.

- Получихте ли достатъчно подкрепа?

- В смисъл?

- От по-висшестоящите? От началниците ти?

- О, да, цялата подкрепа, от която се нуждаех - това беше правилният отговор или поне този, който беше подходящ за вестник. - Най-важното нещо, когато провеждате разследване, е да имате свободата да проучите всичко, това и направихме. Естествено, има моменти, когато имате нужда от помощ и молитви за нея.

- Разбирам. Може ли да ни опишеш остров Видей, какъвто беше тогава? Много неща са се променили.

- Несъмнено. Двойката, която е наела Лара, се е преместила... Мисля, че са останали там няколко лета още.

- Отар и Олоф, да.

- Точно. Спомням си как си помислих какъв спокоен живот са водили там и как разбира се, изчезването на момичето е променило това. Предполагам, че това е една от причините да се преместят в крайна сметка. Мога ли да попитам, говори ли с тях?

- Опасявам се, че не пожелаха да говорят с нас. Не всеки иска да надзърта в миналото си.

За пореден път Кристиян съжали, че се бе съгласил на това интервю и позволи отново да стане център на внимание.

- Разбираемо е - добави той сухо. Вината не беше на редактора, той просто си вършеше работата. Не беше първият и със сигурност не и последният журналист, който щеше да пише за Лара.

- Посещаваха ли ги често, Кристиян? На остров Видей?

За момент му хрумна да излъже, но това не беше реалистичен вариант. Полицаи не може да излъже журналист. Винаги се разбираше накрая и ако се случи, последствията щяха да са очевидни. Кристиян нямаше намерение да загуби работата си заради лъжа, колкото и да се срамуваше от доста повърхностните си методи на работа по онова време.

Чудеше се дали да прибегне до аргумента, че не му е позволено да разкрива подробности от разследването, но се съмняваше шефовете му да са доволни от този отговор. Беше минало много време и не трябваше да изглежда така, сякаш той или полицията има какво да крият.

- Колкото често беше необходимо - отвърна той след кратка пауза. - Ходих да ги видя три пъти. Първият път сам, когато получихме сигнал, че Лара е изчезнала. Тогава имаше организирано претърсване на острова, както се спомена по новините. Група хора претърсваха острова от край до край - полицаи, доброволци, семейството... Предполагам не помниш това, тъй като си доста млад.

Редакторът се усмихна.

- Прочетох предисторията, преди да дойда тук. Видях снимки на групата в архивите на вестниците. Трябва да е било сериозно претърсване.

- Бяхме изключително загрижени за Лара в този момент. Нямаше новини за нея от няколко дни, а обществеността искаше отговори. Няхахме друг избор, освен да извършим щателно претърсване. Бедното момиче обаче го нямаше никъде.

Странно мълчание последва това изказване, сякаш наемкваше за ужасни тайни и неизмеримо бreme. Да, това наистина тежеше на Кристиан през последните две десетилетия и въпреки че не беше особено религиозен, той се молеше почти всяка вечер. Молитвата винаги беше една и съща - загадката със съдбата на Лара да бъде разкрита. Заради нея и семейството ѝ, разбира се, но дълбоко в себе си знаеше, че беше не по-малко важно и за самия него. Чувстваше, че едва ли може да издържи да живее с мистерията, но въпреки това нямаше избор.

От време на време седеше в кабинета си късно вечерта, когато всички останали се бяха прибрали, и отваряше старите файлове. Опитваше се да разбере дали може да е пропуснал нещо, някакъв незначителен детайл. Прехвърляше на ум разпитите, доколкото си ги спомняше, хората и дори изразенията им, като се надяваше времето да не е замъглило разликата между реалност и въображение.

- Ясно си спомням деня, когато излязохме да я търсим - продължи той. - Беше мразовит есенен ден, сякаш боговете бяха против нас и не искаха тя да бъде намерена. Разделихме се на групи, като взехме експерти с нас - хора, които познаваха добре острова, въпреки че трудно ще се изгубите там, Видей е доста малък. Няма много сгради - църквата, имението, старото училище, селската къща и разни руини. По някаква причина винаги си я представях как търси убежище в църквата. Не знам защо. Разбира се, тя не беше там. Изобщо не беше на острова.

- Ако не беше липсващият ѝ багаж, предполагам, че ловенето хора щяха да заключат, че се е удавила, нали?

- Да, багажът... Просто не се връзваше.

- Тогава по-късно отидохте на острова още веднъж, нали?

Кристиан кимна. Тогава рибарят му беше казал за Хьогни.

- Да, пресякох канала още веднъж, за да говоря с двойката. Следите изстиваха, ако изобщо са били топли. Нямаше следа от Лара, никакви следи. Никой не я беше виждал или чувал. Чувствах, че трябва да положи едно последно усилие и да проверя дали има нещо, което може да са забравили, дори да е някаква незначителна подробност...

- Тогава заподозрени ли бяха? - прекъсна го редакторът.

Кристиан беше объркан от въпроса. Как трябваше да отговори на това? Разбира се, според него бяха заподозрени. Мнението на висшето ръководство беше друго - Ейрикур, старшият офицер, бе дал да се разбере, че Отар и Олоф трябва да бъдат оставени на мира. Известно време след изчезването Кристиан разучи обстойно кариерата на Отар. Той беше адвокат с очевидно безупречна репутация. Почти немислимо е мъж като него да нарани младо момиче. В допълнение на практиката си, Отар беше активен в обществените дебати и оказваше влияние в света на бизнеса. Имаше добри връзки в политическите среди. Всъщност човек като Отар несъмнено има мрежа от контакти на всички нива в обществото, въпреки че бе сравнително млад, в началото на трийсетте си години. Преподаваше договорно право в Исландския университет. Работил е като консул, а семейството притежаваше самостоятелна къща в центъра на Рейкявик, както и вилата на остров Видей. Олоф произхождаше от добро семейство, откъдето несъмнено идваше и богатството им - търговци на едро, членове на парламента, министри. Родословното дърво на Олоф Бьондал беше видимо навсякъде. Видни граждани, които не биха убили и муха. Това поне подсказваше публичният им образ, но Кристиан не можеше да ги изключи напълно от подозрение. Момичето беше изчезнало под носа на това семейство. Доколкото знаеше, тримата бяха всъщност единствените обитатели на острова, но изведнъж бяха останали само двама. Това му напомни за една книга на Агата Кристи, която някога бе чел.

Един добросъвестен полицаи би се разровил да извика двойката за официален разговор в участъка, би ги поизмъчил с въпроси, щеше да се бори за интересите на Лара, а не за тези на началниците си. По този параграф Кристиан се проваляше отново и отново.

- Нямаше действителни заподозрени - отвърна той накрая, като внимаваше как формулира изречението. - Никога не е имало индикации, че е извършено престъпление. Търсехме изчезнало момиче, не разследвахме

убийство...

Но ако Лара е убита, не беше ли очевидно, че семейството на остров Видей е замесено? Не бяха ли единствените с подобна възможност? Можеха да се отърват от багажа и да изхвърлят тялото. Може да е било ужасен инцидент - караница, завършила по най-лошия възможен начин, - били са принудени да премълчат, за да защитят репутацията си? Невероятно, но новините почти не им се бяха отразили. Обществото не смееше да си представи, че адвокатът и съпругата му могат да имат нещо общо с изчезването на момичето. Кристиан си спомни, че бе чел интервю с Олоф Бьондал във вестник „Моргунбладид“, в което тя молеше обществеността да помогне с търсенето и щедро хвалеше Лара, като казваше колко трудолюбива е била. От интервюто най-голямо впечатление му направи описанието „такова хубаво и жизнено момиче беше“. Така си представяше Лара и той, въпреки че никога не се бяха срещали. Странно е каква силна връзка изпитва с изчезналото момиче.

- Разбирам. Нямало е заподозрени. Никога ли не е ставало въпрос за промяна на статута на разследването, за издигането му до разследване на убийство? - гласът на редактора бе придобил определена острота.

Кристиан се поколеба и се огледа, несигурен как да отговори. Можеше просто да си представи заглавията. В този момент Гудрун излезе от кухнята и каза без предупреждение:

- Опасявам се, че с Кристиан трябва да тръгваме. Имаме среща с приятели.

- Моля?

- Да, забравил ли е да го спомене? - попита тя безгрижно, сякаш няма нищо по-естествено от тази явна лъжа.

- Да, но това не е проблем. Не исках да отнемам прекалено много от времето ви.

- Не сте - каза тя.

- Ще ни трябва твоя снимка. Нова, имам предвид - каза редакторът, като се обърна отново към Кристиан.

- Мога ли да изпратя фотограф?

Кристиан се поколеба за момент и прокара ръка по главата си. Косата му оредяваше. Можеше да използва шапката, но тя отдавна бе издухана на Факсафлой. Снимката му, която използваша всеки път, когато изравяха случая на Лара, беше стара и междувременно той беше остарял. Искаше му се да има как да откаже молбата, но не искаше да изглежда неучтив.

- Да, предполагам няма проблем... - каза той и сви рамене.

1986 г.

1 август

Тордис Александърсдотир все още беше бляскава жена - с буйна тъмна коса и очи, които изглеждаха способни да изразят цял спектър от емоции. Един от талантите ѝ беше способността да се превъплъщава в различни образи. Можеше да облече строг костюм, да прибере косата си на кок и да сложи едва забележим грим. Или да носи рокли в ярки цветове с дълбоки деколтета, с разпуснати коси и най-яркото червено червило, което може да се купи. Въпреки че беше качила няколко килограма напоследък, тя все още изглеждаше добре и прикриваше умело наедриялата си фигура с облеклото. В този момент се оглеждаше в огледалото у дома, в самостоятелната им къща в „Лаугаресвегур“. Днешният ѝ тоалет се състоеше от червен вълнен шал върху черна рокля и черни кожени ботуши. Нанесе малко червило и се усмихна на отражението си.

Майка ѝ я беше възпитала, че винаги трябва да изглеждаш добре, особено в затруднение. Не беше подходящо да показваш страданията си на всички. Тордис понякога изсумтяваше неодобрително, когато види жената от съседната къща - учителка по френски, - да отива на работа с дънки и пуловер, а косата ѝ да изглежда така, сякаш са я влачили през плета. Много запусната изглежда, мислеше си Тордис. Самата тя винаги се стараеше да изглежда добре и с лакирани нокти, независимо от повода. Дори само ако трябва да излезе до магазина.

Без съмнение театърът имаше пръст във всичко това. Навремето Тордис беше една от водещите актриси в Исландия и спечели одобрението на критиците за играта си в безброй главни роли, от Шекспирови героини до други, по-съвременни.

Но поканите започнаха да намаляват, щом остаря. Проклетите мъже, които завършиха с нея театралното училище, все още бяха на сцената и играеха с много по-млади жени. В последно време рядко я викаха, освен да играе възрастни лели или медицински сестри, увити в сиви вълнени шалове, само с няколко реплики,

които да се изговарят с пронизителен, треперещ глас. И когато се разчу, че Тордис често посяга към чашката, ролите станаха равни на... нула. Не че същото поведение беше попречило на кариерата на нейните колеги мъже.

Що се отнася до Тордис, пиеше в разумни граници. И все пак, помисли си тя, какво ще кажат за всички тези проучвания, които показват, че червеното вино е полезно за човека също като шоколада?

След още един поглед в огледалото тя се върна в спалнята и си сложи огърлица с огромен сребърен кръст. Изглеждаше подходящо предвид това, че отива в болницата да поседи до смъртния одър на съпруга си. Представи си как сестрите я гледат с непресторено съчувствие и говорят за нея с възхищение в кафенето на следващия ден.

Очите ѝ се напълниха със сълзи при тази мисъл и Тордис побърза да излезе от къщата. В червената си пелерина и с кръста на гърдите тя се чувстваше почти като римокатолически кардинал.

Финур Стивънсен беше в болница вече осем седмици. Диагностицираха го с рак на дебелото черво и докато направят операция, болестта вече се беше разпространила по цялата му храносмилателна система. Когато стана ясно, че няма какво повече да се направи, здравето му бързо се влоши и сега не му оставаше много.

Тордис се понесе към стаята, където той лежеше под бяла болнична завивка с пепеляво лице и мътни очи. Протегна ръка и го погали по бузата. Финур щеше да ѝ липсва. Бяха се срещнали преди повече от четиресет години в гимназията в Рейкявик, където Тордис беше едно от малкото момичета. Финур беше син на търговец на едро от Рейкявик и след време пое бизнеса на баща си, като продължи да го управлява много успешно. Винаги е имал усет за вероятните популярни стоки, независимо дали ставаше дума за спортни дрехи, кухненски уреди или алкохол. Двамата с Финур се бяха разделили за известно време, само за да се съберат отново, когато той наближи четиресетте. Тордис беше с две години по-млада от него.

Бързо станаха двойка в училище. Той беше срамежлив и невзрачен, тя - смела и напориста. Балансираха се взаимно, но накрая на Тордис ѝ омръзна. Отегчи се от бандата приятели, с които той излизаше и чувстваше, че няма какво да ѝ предложат. Говореха само за пари, политика и конспирации и нямаха никакъв интерес към култура. В емоционален план раздялата ѝ донесе нова любов, която намери в един от колегите си актьори.

След кратка и бурна връзка тя се върна при Финур. Беше я приел с уважение и разбиране, като полагаше искрени усилия да прояви интерес към нейните артистични амбиции за театрална кариера и я подкрепяше във всичко, което прави. Пътуваха заедно, посещаваха художествени галерии, наслаждаваха се на гурме храна, учеха за живота. Благодарение на успеха на търговията, можеха да си позволят почти всичко. Финур винаги се отнасяше с възхищение към нея, а тя от своя страна с радост му разказваше за живота на певците и обсъждаше с него личностите и раздорите на културната сцена.

Предполагаше, че Финур е най-близкото до сродна душа, което някога е имала. Какъв би бил животът ѝ без него? Да обикаля сама в къщата в „Лаугаресвегур“ и да пие червено вино, без да има с кого да си каже и дума! В опит да се отърси от това внезапно отчаяние, което я обземаше, тя се съсредоточи върху това да си представя погребението му и себе си, облечена в черно, покосена от скръб. Препълнената църква и хорът „Мотет“ и може би един солист, които да осигуряват музиката.

Тя въздъхна. Щеше да бъде ужасно самотна.

Финур лежеше в стаята си в онкологичното отделение на Националната болница, очите му бяха обърнати към прозореца, но се огледа, когато влезе жена му, ярък контраст със студената стерилност на болничната стая - видение в червено и черно, придружено от полъх на парфюм, примесен с лек дъх на алкохол. Познаваше своята Тордис, знаеше всичките ѝ добродетели и недостатъци и я обичаше такава, каквата е. Тя седна на стол до леглото му, хвана го за ръката и я стисна здраво.

Той беше уморен. Осъзнаваше, че болестта поглъща тялото му отвътре. Как му липсваше удоволствието да яде хубава храна, да оцени плътността на хубаво вино и да му се наслаждава с Тордис. Вместо това лежеше тук, упоен с морфин. Когато мъглата се разпръснеше, той усещаше болката в корема си и му напомняше - сякаш можеше да забрави, - че болестта продължава своя безмилостен марш. Малко по малко бе загубил интерес към живота. С морфина, течащ във вените му, той задряма и умът му се залута назад във времето, като му показваше картини и събития, някои от които реални, а за други не бе така сигурен.

Тордис сияеща от смях, като център на вниманието на театралните партита, където той с удоволствие оставаше в сянка. Родителите му във фермата, където израсна. Бяха толкова усърдни и вечно работеха. Майка му, мила, но сериозна, и баща му, постоянно в движение. Когато беше на десет, на баща му беше предложена работа в Рейкявик и семейството се премести в столицата. Първо живяха в сутерен в Хрингбраут, а после постепенно се издигнаха в обществото. Баща му започна с внос на тенджери и тигани, но бизнесът процъфтя и се разшири, докато не го превърна в един от най-големите търговци на едро в Исландия. И

Финура продължи работата по изграждането му, като демонстрира още повече усет към работата.

Двамата с Тордис се бяха споразумели за разпореждането с наследството му - племенникът на Финура щеше да поеме управлението на бизнеса, а Тордис запазва мажоритарния дял. Финура имаше съмнения относно способностите на племенника си. Младешът нямаше стремежите на Финура - беше твърде заинтересован от лесния живот, малко като стария приятел на Финура Хьогни Йефьорд. Винаги с ново момиче под ръка, вечно весел бонвиван.

Умът на Финура продължи да се лута насам-натам, замъглен от морфина.

- Финура, скъпи, как си днес?

Той измърмори нещо в отговор, като се опита да се усмихне на жена си.

Една сестра надникна през вратата, погледна ги със съчувствие, след което предложи на Тордис кафе.

- Благодаря ви - каза Тордис и я последва в коридора, където ѝ подадоха кафе в чаша с логото на Националната болница.

- Състоянието му се влошава бързо - предупреди я сестрата. - Можете ли да останете днес?

- Да - отвърна Тордис. Всичко това беше непоносимо жестоко.

- Има ли деца, други членове на семейството или приятели, които биха искали да дойдат?

- Не - каза Тордис уморено. - Днес не.

- Той говори много, въпреки че не винаги можем да разберем какво казва. Говори за различни неща - популателната способност, инфлацията и други. Имаше нещо, което се откроява. Започна да казва, че трябва да отиде на остров Видей.

Тордис се стресна.

- Видей?

- Да, каза, че трябва да отиде там - повтори сестрата.

Очите на Тордис се отклониха за кратко към прозореца,

след това се усмихна и каза:

- Сигурно е от морфина, който го обърква.

Върна се в стаята на Финура. Слънцето грееше навън и изпълваше отделението с онази непримирима светлина на късното лято, която осветява всичко с невъзможна яснота. Яснота, за която нищо не може да остане скрито. Всяка черта на лицето на Финура беше подчертана, докато лежеше там до прозореца, с кожа, толкова бледа, че изглеждаше почти сива.

Финура отпусна уморените си очи върху Тордис. Беше се върнала в стаята и миризмата на кафе сега надделяваше над винените изпарения. Усмихна се леко. Обонянieto му изглежда беше единственото, което функционира правилно. Винаги е имал чувствителен нос. Това, което направи болницата толкова чужда, беше именно липсата на нормални миризми. Всичко беше дезинфекцирано, изтъркано и измито със сапун без никакъв аромат. Финура обичаше начина, по който ухаеше Тордис.

Умът му отново започна да блуждае. Ароматът на прясно окосена трева във фермата. Миризмата на пръст, докато събираше картофи. Париж, когато го посети за първи път - тотална атака над сетивата, съставена от червено вино, парфюми, чесън и вонята на канализацията, издигаща се от Сена в горещите дни. Ароматът на розови рози. Бреget и ароматът на сол и водорасли. Миризмата на смърт се смесваше с тази на пръст и трева.

Клепачите му се бяха затворили. Можеше ли да ги отвори? Усети, че дишането му става затруднено. Да, Тордис беше тук. Все още я усещаше - парфюма, кафето и лосиона, който нанасяше върху кожата си всеки ден. Той обичаше да я глези.

Имаше нещо, което трябваше да ѝ каже, нещо спешно...

Тордис забеляза промяната в дишането на съпруга си и ужасена разбра, че той може би си отива. Сълзи бликнаха от очите ѝ, но вече не я интересуваше как изглежда. Съпругът ѝ беше на път да я напусне.

Стисна ръката му и съсредоточи очите си върху него, сякаш за да запечата в паметта си образа на това скъпо лице, което беше неин спътник от толкова много години.

Финура отвори очи. Отначало се взря неясно в прозореца, после право в Тордис. Докато го правеше, погледът му се избистри и за миг изглеждаше толкова жизнен, колкото никога.

- Видей... Трябва да отидеш на Видей.

Тордис срещна погледа му.

Финура си пое дълбоко въздух. Искрата в очите му угасна.

Докато го правеше, стаята сякаш притъмня.

Финура Стивънсен напусна този свят.

1986 г.
14 август

Валур Робертсон седеше в кафе „Мока“ със седмичния брой на вестника.

Издад вестника горещата, опияняваща миризма на мастило се смесваше с тази на прясно сварено кафе. В „Мока“ нямаше много клиенти, само няколко от редовните, които Валур познаваше по физиономия, но той не идваше тук за нови познанства. „Мока“ беше опитът на Рейкявик за модерно градско кафене, което сервира на клиентите еспreso от края на петдесетте. Макар Валур да не беше роден тогава, имаше чувството, че мястото вероятно не се е променило много с ретро мебелите си, постери по стените и ниско окачени медни лампи. Искаше му се да прегледа бавно вестника и да се наслади на статиите от тази седмица. След това очакваше сестра си. Срещаха се поне веднъж седмично в „Мока“, за да наваксат с новините от живота си на кафе и гофрети.

Ето я първа страница в целия й блясък. Гордееше се с това. Привличаше окото, но стилно. Дагбяртур Щайнсон, редакторът на „Викубладид“, винаги е подчертавал, че първата страница е това, което продава вестника. Това беше абсолютно ключово за продажбите на улицата и не можеше да се отрече, че понякога прекрачваха границата. Но Валур беше амбициозен - нямаше намерение да остане завинаги в таблоидната журналистика. Искаше да бъде най-добрият разследващ репортер в Исландия, затова играеше по собствени правила, доколкото бе възможно, като същевременно правеше всичко възможно да у годи на шефа си. След около година вярваше, че името му ще е придобило достатъчно популярност, за да се премести в ежедневник, а защо не и в телевизията. Радиото не го привличаше, тъй като инстинктът му подсказваше, че телевизията е бъдещето. Особено сега, когато първата частна телевизия в Исландия щеше да започне да излъчва скоро.

Нещата се развиваха. Обществото се променяше към по-добро и имаше безброй възможности. Въпреки че беше само на двацет и пет години, той се занимаваше с журналистика от двацетгодишен. Сам си бе проправил път нагоре и работеше за вестника повече от две години, почти от самото му начало. Очакваната продължителност на живота на седмичник не е особено голяма. Обаче две поредни седмици продажбите чупеха рекорди и изглежда тази седмица нямаше да е изключение. За трети пореден брой Валур беше отговорен за цялата първа страница.

Всичко беше за Лара.

Нещастното момиче, изчезнало безследно преди трийсет години.

Като повечето хора, Валур беше израснал с историята. Същата стара снимка на момичето се появяваше в пресата сравнително често и сякаш беше запечатана в душата на нацията. Всички бяха виждали лицето на Лара. Валур беше омагьосан от мистерията още от дете и дори не знаеше защо. Имаше нещо неопределимо загадъчно в историята на Лара, сякаш момичето беше от друг свят. Сякаш никога не е съществувала, въпреки че я е имало, а може би и все още бе жива. Това беше тайната сила на нейната история, мислеше си той понякога - никой не можеше да каже със сигурност дали е жива, или мъртва.

Той и сестра му Суна размишляваха по случая, когато бяха по-малки. Родени само с две години разлика, те прекарваха много време заедно и все още бяха най-добри приятели. Измисляха всякакви теории за съдбата на Лара. Без съмнение много от съвременниците им бяха направили същото, тъй като името на Лара беше известно в онези дни, но той трябваше да признае, че със сестра му имаха необичайно живо въображение. Логичен път за творчеството му стана журналистиката. Суна учеше сравнителна литература в Исландския университет, някой ден щеше да стане поетеса, казваше тя. Валур вярваше в това. Всъщност смяташе, че от нея ще излезе добър поет и беше готов да я насърчи, когато дойде този момент.

Измина повече от месец, откакто Суна му поднесе идеята, на кафе в „Мока“, естествено.

Август щеше да отбележи трийсетата годишнина от изчезването на Лара. Валур Робертсон започна подготовката месец по-рано, докато седеше в офиса на своя редактор Дагбяртур, който беше на шейсет и няколко години и бе преживял безброй промени във вестникарския бизнес. Очевидно имаше намерение да се оттегли и от поста си като редактор на „Викубладид“. Първоначално не беше впечатлен, когато Валур представи идеята. Всичко, което можеше да се каже за Лара, вече беше написано, твърдеше Дагбяртур и добави, че се съмнява да бъде открита сега. Валур настоя и подплати желанието си с това, че мистерията с изчезването на момичето е обединила нацията. Една по-задълбочена статия гарантирано щеше да раздвижи нещата. Валур беше предвидил да посвети цял месец само на преразглеждането на нейната история, като

щеше да интервюира всеки от познатите ѝ, до когото можеше да се докопа. Надяваше се така да се появят и нови улики.

Без съмнение аргументът за увеличените продажби беше това, което наклони везните, така че Дагбяртур някак доста неохотно даде зелена светлина на Валур да напише поредицата от статии за Лара.

Три седмици и три издания по-късно трябваше да се признае, че Валур се оказа прав. Вестниците излитаха от рафтовете и интересът към Лара беше по-висок откогато и да било. Валур дори беше попаднал в новините, като го поканиха да дава интервюта по телевизията и радиото. Сякаш се беше превърнал в лицето на разследването, което всъщност никога не бе приключвало.

И все пак, въпреки всичко, не се появиха нови следи. Всичко, което усърдната детективска работа на Валур беше постигнала, бе да преразгледа всички интересни подробности в случая. Въпреки че беше добавил нови интервюта, информацията, която получи от своите събеседници, не извади на бял свят нищо, което да не е било известно преди. Представянето му беше добро, призна Дагбяртур и го потупа по рамото. Напълно заслужено, помисли си Валур.

Щеше да напише още една статия. Запази най-доброто за финал, както бе обещал на Дагбяртур, който сега изглеждаше някак разсеян, вероятно заради предстоящите чествания на двестагодишнината на Рейкявик.

Валур наистина не очакваше да успее да изпълни голямото си обещание. Вече бе използвал по-голямата част от идеите си и се бе опитал да говори с основните хора, свързани със случая. Най-трудният разговор беше с родителите на Лара. Многократните му опити да говори с Отар и Олоф - двойката, живяла в къщата на Видей - се бяха провалили. Може би щеше да отиде още веднъж през уикенда. Да опита да притисне Отар в офиса му например.

Имаше още една възможност, от която все още се надяваше да излезе нещо. Не бе успял да се свърже с полицаия, ръководил първоначалното разследване. Човекът все още беше жив, доколкото беше известно на Валур, но се оказа неоткриваем. Валур звъня в дома му. Една жена отговори и каза, че ще предаде съобщението, но така и не му върнаха обаждане. Валур звъня отново, но без успех. Не бе опитвал само да го изненада направо пред вратата му, но може би си заслужаваше да опита. Защото трябваше да направи нещо, за да запълни страниците на вестника за следващия четвъртък. Точно сега обаче беше време за кафе, с което да отпразнува добре свършената работа, а след това идваше уикендът, който очакваше с нетърпение. Не че Валур някога си бе взимал отпуск, винаги беше на работа по един или друг начин. Вечно търсеше клюки от източниците си в различни кафенета и барове на чаша от онзи уникален исландски коктейл - безалкохолна бира в чаша водка. Продажбата на алкохолна бира беше незаконна и това беше най-близкото до истинския коктейл, който Валур можеше да изпие.

Валур не забеляза Суна, докато не седна срещу него на масата.

- Здравсти, поръча ли и за мен? - попита Суна. Сестра му беше жизнерадостна, което се отразяваше и в гласа ѝ.

- Не, не знаех кога точно ще дойдеш.

Тя се усмихна, остави бележника, химикала си и една тънка, износена книга.

- Какво четеш? - попита той.

- Елиас Мар. Стихосбирка е. Отпреди около десет години. Току-що пих кафе с него.

- В неговия дом? - попита Валур, впечатлен. Елиас Мар беше водещ модернистичен писател, надхвърлил шейсет години.

- Да, в западния край. Беше малко като влизане в антиквариат, с книги навсякъде и малко застоял въздух. Но той е прекрасен. Пиша дисертацията си за него и няма нищо по-хубаво от това да се срещнеш лично с темата си.

- Това не е ли измама? - попита той шеговито. - Среща с темата, това позволено ли е?

- Животът е надпревара, не помниш ли?

- Е, как беше? - попита Валур, за да покаже интерес към живота на сестра си, въпреки че всичко, за което наистина искаше да говори, беше изданието на вестника през уикенда и случая с Лара. В крайна сметка беше нещо, от което и двамата се интересуваха.

- Елиас ли? Днес беше в настроение. Както и да е, ти намери ли вече Лара? - тя се изправи. - Отивам да си взема кафе.

Типично за Суна - винаги бърза. Или отговаря на собствените си въпроси, или не изчаква да ѝ отговорят. Валур седеше търпеливо и я изчака да се върне.

- Е, какво ново? Намери ли я? - попита тя, когато седна отново с кафе в ръка.

- Тези неща отнемат време - усмихна се той. - Всъщност съм в малко затруднение.

- Затруднение?

- Трябва да разтегля статията поне още една седмица.

Тя се засмя.

- Да я разтеглиш? Не можеш да направиш новини от нищото, Валур. Или имаш материал, или нямаш...

- Разбира се, ти никога не си имала истинска работа. Вечната студентка - каза той, като отново се пошегува. - Запомни го от мен, така стоят нещата. Има моменти, когато трябва да създадеш от нищо нещо, за да задържиш работата си.

- Не си в опасност да загубиш работата си. Цялата страна говори за Лара и всичко зависи от теб. Статиите ти бяха голям хит - вестникът трябва да процъфтява благодарение на теб.

Валур знаеше, че вероятно бе права. Може би трябваше да използва възможността и да поиска увеличение на заплатата.

- Рови ли в старите вестници? - попита Суна услужливо, както винаги.

- Разбира се, че съм, *ad nauseam*⁶. Прекарах дни затворен в Националната библиотека, когато трябваше да съм навън и да се наслаждавам на лятното време. Прерових купища документи от август 1956 година, а в някои папки дори до септември. Изглежда е минало известно време, преди хората да приемат изчезването ѝ на сериозно. Първият рапорт, който открих, е от няколко дни след изчезването ѝ и това е само кратко известие в „Моргунбладид“, в което полицията отправя апел за информация за изчезнала тийнейджърка. Малко след това се е превърнала в сензация, пръсната на повечето първи страници. Записах всички имена на хората, интервюирани по онова време, и оттогава се опитвам да говоря с възможно най-много от тях.

Той посегна към тънката чанта на пода до него - скромна, протрита чанта от кафява кожа, която родителите му бяха подарили за първия му работен ден като журналист.

- Ето - подаде бележника си. Винаги използваше един и същи вид, като преминаваше през няколко на година. Тетрадките бяха най-ценното му притежание и рядко ги изпускаше от поглед.

- Какво? Позволяваш ми да погледна? - попита изненадано Суна. Взе го от него и го отвори. - Не спираш да ме изумяваш.

- Да, всичко е там - всичко, което се оказа от полза в това странно разследване. Сигурно има нещо, което съм пропуснал. Някаква идея...

- Валур, не ми казвай, че се надяваш да разрешиш случая?

Той се усмихна. Разбира се, че му бе минало през ума, но не напълно сериозно. Позволи си да си представи известността, която щеше да му донесе това. Славата и богатството... В сърцето си обаче знаеше, че е напълно нереалистично.

- Не, разбира се, Суна. Не ставай глупава. Просто трябва да продам някой и друг вестник.

- Мислех, че това е работа на вестникарчетата. Продават „Викубладид“ на улицата при всякакви метеорологични условия, докато ти седиш на топло пред пишещата си машина.

Той се усмихна.

- Мога ли да го взема назаем? - попита тя.

- Кое?

- Бележникът ти.

Валур се замисли. Нямаше такова намерение, когато ѝ го даде, но истината беше, че се въртеше в кръг и нямаше вдъхновение. Може би това, от което се нуждае бе пълна почивка от Лара за ден-два, докато Суна преглежда бележките му. Без съмнение дисертацията ѝ можеше да почака. Трябваша му само една-две добри идеи. Свеж поглед над случая за още една статия. Нещо, което да привлече обществения интерес...

- Добре, вземи го, но не забравяй да ми го върнеш в понеделник, става ли?

- Да, да.

- Не се шегувам. Пази го с живота си, Суна.

- Стига, не е като да съдържа военни тайни. Между другото, говори ли с детектива? Спомням си, че го съм го виждала по телевизията. Давал е интервюта за случая в миналото, нали?

- Не отговаря на обажданията ми.

- Не си се постарал достатъчно.

- Млъкни. Не е като да се отказвам. Това е на дневен ред за следващата седмица. Ще се отбия в офиса този следобед и утре ще почивам. След последните три седмици се чувствам изтощен.

- Труден е животът на звездния репортер.

- Добре, вземи тетрадката и ми покажи на какво си способна. Отворен съм за идеи. Сигурно съм пропуснал нещо. Не очаквам да взривя медиите другата седмица, но каквото и да е е по-добре от нищо...

Суна се усмихна.

- Разчитай на мен. Между другото, ходил ли си на остров Видей?

Валур се поколеба.

- Всъщност не. Той...
- Да, ходил си - прочетох за това в една от статиите. Описанието на времето, лятната птица и тучната трева на мястото, където Лара е изчезнала.
- Да, измислих си го. Не намерих време да отида до там. Посещавал съм Видей няколко пъти в миналото. Няма да намеря нищо полезно сега.
- Не бива да лъжеш читателите си, Валур - каза Суна строго, въпреки че тонът ѝ беше закачлив.
- Малка невинна лъжа. Ще посетя острова следващата седмица, обещавам. И трябва да ми обещаеш, че ще ми дадеш някои добри идеи.

**1986 г.
14 август**

Офисът беше тих, когато Валур влезе. Единственият друг човек тук беше редакторът Дагбяртур Щайнсон, ветеран в новините. „Викубладид“ отскоро заемаше няколко стаи в стара къща на „Карастигур“, с дружелюбен хазяин, който беше и приятел на Дагбяртур. Бюрото на Валур до прозореца предоставяше гледка към залива Факсафлой. Гледката беше успокояваща, и този следобед морето беше гладко и красиво синьо. Един ден Валур се надяваше да осъществи старата си мечта и да инвестира в малка яхта. От няколко години приятелите му се уговаряха да се съберат и да си купят една. Всички имаха разрешителни за плаване, но все нещо пречеше да го направят - обикновено фактът, че един или всички бяха разорени.

- Как си, Валур, момчето ми?

Отношението на Дагбяртур беше приятелско, както обикновено. Плешив и пълен - обичаше да си похапва, - винаги се прибираще вкъщи за обяд и се разхождаше до стария квартал „Тингхолт“, където живееше със съпругата си. Пиеше безкрайно много кафе и пушеше лула, но отдавна беше отказал алкохола, дори бе стигнал до там, че гравира мантрата за въздържание на запалката си. Дагбяртур май никога не бе приемал живота твърде на сериозно. Валур имаше и чувството, че не се тревожеше излишно за пари. Ако вестникът фалира, вероятно някой от полезните му контакти щеше да му осигури някаква друга позиция.

- Страхотно - отвърна Валур. - Току-що бях в „Мока“ и разгледах вестника. Свършили сме доста добра работа.

- Заслугата е изцяло твоя за това. Цяло чудо е, че можем да напълним вестника с нещо добро в средата на този скапан сезон.

- Няма новини ли?

- Нещата вървят бавно. Министърът на рибарството се намеси в проблема с китолова, но никой не иска да чете за това през август. Никой не иска да чете изобщо. Освен за Лара, разбира се.

- Не забравяй новата радиостанция, която стартира след няколко дни.

Дагбяртур изсумтя. Валур знаеше, че е яростен противник на иновациите. Ако зависеше от Дагбяртур, всичко щеше да продължи по същия начин - мисълта за свободен пазар в радиото го изпълваше с ужас, достатъчно често изнасяше лекции на служителите си по темата. Валур понякога изтъкваше присъщото противоречие на това да негодуваш срещу частна радиостанция, докато работиш в частен вестник, но този аргумент не го впечатляваше.

- Идва и двестагодишнината на Рейкявик, разбира се - Валур тактично смени темата.

- Да, годишнината - при тези думи лицето на редактора засия. - Това е събитие. Очакват да се посети от шейсет хиляди души. Това е новината на месеца, не че на мен самия ми се ходи.

- Аз така или иначе ще отида - каза развеселено Валур.

- Предполагам, че трябва да се появя - Дагбяртур дълбоко въздъхна. - Празненствата ще обхванат целия център на града. Няма да може да излезеш през вратата, без да бъдеш въвлечен - поклати глава той.

Въпреки че Валур се забавляваше от мърморенето на Дагбяртур, той знаеше, че що се отнася до работата, старият редактор бе професионалист до мозъка на костите си.

- Ще измислиш нещо интересно за годишнината за нас - добави Дагбяртур.

- Ще опитам - усмихна се Валур.

- Не просто да опитваме. Направи го наистина и нека е успешно, момчето ми. В този вестник няма място за посредственост.

- Не се притеснявай. Знаеш, че има и още една статия за Лара. Ще се опитам отново да се свържа с този полицаи, който не отговаря на телефона си.

- Добре. Както и да е, мислех да си тръгна по-рано днес. Ще останеш още малко, нали?

Всъщност Валур не възнамеряваше да остава, след като редакторът си тръгне.

- Да, смятах да остана тук - каза той и преглътна разочарованието си. - Да помисля върху някакви неща, да се подготвя за другата седмица.

- Отлично, момчето ми. Значи си на дежурство - Дагбяртур погледна часовника. - Мисля, че ще работя от вкъщи днес.

- Звучи добре - отвърна Валур.

Дагбяртур се измъкна и Валур остана на бюрото си, като съжаляваше, че даде бележника си на Суна. Можеше да използва времето, за да го разгледа в търсене на вдъхновение. Все пак се опита да гледа позитивно на нещата - може би Суна щеше да забележи нещо, което той е пропуснал.

Посегна към телефонния указател и си припомни номера на Кристиан, полица, който отговаряше за случая на Лара. Наистина, може да се каже, че изчезването на Лара е белязало горкия човек през цялата му кариера. Този единствен случай, неразрешен от трийсет години. Когато историята за първи път попадна в новините, във вестниците започнаха да се появяват снимки на Кристиан, докато дава пресконференции. Изглеждаше доста елегантен в костюм и шапка въпреки младостта си - само на двайсет и четири. Всички снимки бяха черно-бели. През 1966 година Кристиан отново попада под светлината на прожекторите, за да отговори на въпроси на репортери защо момичето все още не е намерено. Валур се съмняваше, че е успял да проследи всички статии за случая в архивите на вестниците. Като начало беше ограничил четенето до репортажите от есента на 1956 година, след това от август 1966 година и август 1976 година, десет и съответно двайсет години след изчезването. Публикувана е само една снимка на Кристиан през август 1976 година в ексклузивно интервю за вестник „Визир“. Тогава е бил на четиресет и четири, но изглеждаше към петдесетте. Или фотографът го е хванал от лош ъгъл, или времето не е било благосклонно към него. На почти цялата първа страница беше поместена голяма цветна снимка на доста сбръчканото лице на Кристиан и по-малка, черно-бяла снимка на Лара - емблематична снимка, която нацията познаваше до болка.

Снимката на Лара изглежда е правена през лятото. Облечена е в тъмна кадифена рокля с къси ръкави и с дълга тъмна коса. Чрез тази снимка тя продължи да живее трийсет години по-късно. Усмиваше се на нацията всеки път, когато случаят биваше изровен. Без съмнение въздействието върху читателите винаги е било едно и също - да убиеш човек, беше достатъчно ужасно, но да смажеш живота на младо момиче в разцвета на младостта му, беше престъпление без срок на давност.

Виновният все още се разхождаше на свобода. И вероятно никога нямаше да бъде хванат.

Освен ако... освен ако Лара не е жива. Може би това беше най-интригуващият аспект от загатката - фактът, че Лара можеше да се появи един ден, жива и здрава... Отдавна изгубена надежда, но все пак я имаше.

Каквато и да бе истината, едно беше ясно, Валур трябваше да вложи цялата си енергия, за да открие Кристиан. Набра номера на полица, никой не отговори.

Работата по броя на вестника беше повече от статията за Лара, затова Валур използва времето, като допринесе малко за раздел „Култура“. Журналистите се редуваха да споделят мнението си за музика, филми, телевизия и книги. Валур беше предложил да пише за телевизионната програма и възнамеряваше да похвали „Бержерак“, британски сериал за детектив от Джърси, който даваха през седмицата. Освен това възнамеряваше да напише кратко мнение за една книга, която беше чел. Рядко четеше, освен новините във вестниците, а когато го правеше, повечето бяха биографии като тази. От време на време, когато имаше кратък краен срок и липсваше материал за статията, възлагаше на Суна да напише рецензия на някоя от многобройните книги, които четеше за университета. Обаче никога не можеше да я убеди да постави името си в рецензиите, дори инициалите си.

Валур беше преполовил статията за „Бержерак“ и търсеше правилното прилагателно, за да опише главния герой, когато телефонът иззвъня. Отговори, като назова името си, като се надяваше това да бъде Кристиан, който най-накрая отговаря на съобщенията му.

- Здравейте... - женски глас, помисли си той, въпреки че връзката беше лоша, а гласът слаб, сякаш се обаждаше от провинцията или дори от чужбина. - Валур ли е, който пише... - пауза и прашене в слушалката - за Лара.

- Аз съм - каза той.

Имаше няколко обаждания от този тип, откакто започнаха да публикуват статиите - дребни подсказки с малко значение, - както и доста странни разговори, по време на които бързо стана ясно, че обажданият се търсеше известност и нямаше какво да каже. И все пак той внезапно усети, че това обаждане не попада в нито една от тези категории.

- Просто исках да си поговорим за Лара. Аз... - тя отново млъкна и той търпеливо изчака. Това не беше по вина на връзката със сигурност. Жената се замисляше и се опитваше да реши какво да сподели с него.

- Разбира се - каза той накрая в опит да я подкани. - Все още работя върху поредица от статии за нея -

след това добави, без да знае защо: - Трагична история.

- Да - отвърна тя. Стори му се, че чу кола да минава покрай нея, сякаш стоеше на улицата. Може би му се обаждаше от телефонна кабина, защото иска да остане анонимна. Това само по себе си беше интересно. - Искам да ти помогна, Валур. Мина много време и момичето заслужава повече.

Това беше неочаквано. Той чакаше и слушаше напрегнато. Отново чу бученето на минаваща кола.

- Жива ли е? - попита той накрая. Сърцето му заби по-бързо, докато го казваше. Искаше му се разговорът да се записва.

- Не, не е жива - категорично отвърна жената.

Спокойното твърдение напълно обърка Валур. Чувстваше се странно, сякаш негов близък е умрял. Разбира се, никога не повярва, че Лара е жива, но някъде в дъното на душата си явно си бе позволил да се надява. Вярваше, че жената казва истината, макар да нямаше причина да ѝ се довери и че няма как да бъде сигурен.

- Откъде знаеш това? - попита той, след което съжали, че го е направил. Не искаше да я изплаши, като бъде прекалено настоятелен. Не и веднага. Можеше никога повече да не говори с нея, да не успее да я открие.

Тя замълча за дълго, след което каза:

- Няма значение. Просто знам, че е била убита - после продължи, сякаш говореше на себе си, не на него: - В събота вечерта. Не в петък вечер.

- Какво?

- Убита е, знам го със сигурност - повтори тя.

Той трескаво драскаше, за да запише всичко. Не е жива. Убита. В събота вечер. Не в петък вечер.

- Бихте ли ми казали името си?

- Не. Или... - нова пауза. - Може да ме наричате Джулия.

- Добре. Какво мога да направя за теб, Джулия? - попита предпазливо той.

- Искам да ми помогнеш с нещо, Валур - отвърна тя. - Искам момичето да бъде погребано в осветена земя или... добре... да има подобаващо погребение.

Сърцето на Валур щеше да изскочи, но както обикновено направи всичко възможно да проведе разговора дословно.

- Как мога да ти помогна с това? - попита той внимателно. - Знаеш ли къде е тялото?

Тишина.

След това:

- Да, знам. Знам много добре, но ще трябва да ми обещаеш нещо.

Беше негов ред да се поколебае, след което отговори неохотно:

- Ъъъ, да...?

- Всичко приключва дотук.

- Моля?

- Ако ти кажа къде е, Валур, можеш да пишеш за това, но няма да разследваш повече.

- Какво имаш предвид?

- Трийсет години са твърде много. Духът ѝ трябва да се успокои.

Валур започваше да се съмнява. Дали жената казва истината, или беше луда? Дали всичко не беше плод на нейното въображение?

- Откъде да знам, че не ме лъжеш? - попита той, като моментално съжали за избора си на думи.

- Защото аз... - поколеба се тя. - Защото знам къде е тя. Искам да бъде намерена, но не искам да бъда замесена в случая. Просто искам всичко да приключи.

- Знаеш, че полицията няма да го приеме така, Джулия... Дори и да не напиша повече дума за това.

- Аз... Обещай ми, че ще помислиш. Лара трябва да намери мир след всички тези години. Не мога... не мога...

- Да, за това сме на едно мнение - каза той и запази гласа си спокоен.

- Ще се чуем отново.

- Как мога да се свържа с теб?

Но тя беше затворила.

На път за вкъщи, Валур се отби до офиса на Отар, но не успя да говори с него повече, отколкото преди. След като се прибра вкъщи, той се обади на Суна и ѝ разказа за разговора си с жената с псевдонима „Джулия“. Обсъждаха го, докато накрая Валур реши да се обади на Дагбяртур, макар и да беше късно.

По причини, които не можеше да обясни, Валур вярваше на жената. От една страна, беше ясно, че не му бе дала истинското си име и това можеше да се приеме като индикация, че казва истината. Беше свързана по някакъв начин със случая, но искаше да запази дистанция.

- Сериозен ли си? - беше реакцията на Дагбяртур, след като Валур преразказа телефонния разговор.

- Да, беше малко странно...

- Малко странно? По дяволите, това може да е огромна история, Валур. Историята на годината. Остави ли я да се измъкне?

- Да съм я оставил? Не точно... Сигурен съм, че ще ми звънне отново.

- Съвсем сигурен?

- Напълно - уверено отвърна Валур, макар да не беше съвсем уверен в това.

- Добре. Проучи я, трябва да сме абсолютно сигурни, че източниците ни са легитимни.

- Да, разбира се...

- В понеделник сутринта се захващаш веднага с това, Валур. Но за бога, не споделяй с никого. Не можем да си позволим някой от конкурентите ни да се докопа до историята.

- Разбира се, няма да кажа нито дума - увери го Валур, като не спомена разговора си със Суна.

- Ще видиш, ще станем известни. Ще разтърсим лятната им почивка. Ще вдигнем напрежението. Това определено ще привлече повече внимание от каквито и да са глупости за двестагодишнината - Дагбяртур се засмя радостно, сбогува се с него и затвори.

Валур стоеше неподвижен до телефонната масичка, след което внимателно върна слушалката.

„Ще станем известни, ще вдигнем напрежението.“ Какво, за бога, има предвид Дагбяртур?

1986 г.
14 август

Олоф Бльондал беше притеснена. И цял живот беше в състояние на постоянна тревога. Притесняваше се да не каже грешното нещо и да не се изплъзне от устата ѝ нещо, което не бива. Притесняваше се да не сготви зле храната. Да не се облече неподходящо. Безпокойство я изпълваше всеки път, когато трябваше да отиде с колата до магазините. Представяше си как е заседнала в снега, има катастрофа или как остава без бензин. А ако колата се развали?

В този момент Олоф се притесни, защото беше купила пиле, само за да разбере впоследствие, че им е свършила универсалната подправка. Отар харесваше пилето си приготвено по един и същи начин - в сметанов сос, обилно подправено с тази универсална подправка. Това беше ястие, което за първи път вкусиха в Норвегия през зимата, която прекараха в Берген. Подправката беше задължителна, без нея пилето щеше да е по съвсем различна рецепта.

Олоф стоеше като изгубена в кухнята на къщата, която поделяха с Отар. Бяха продали дома си в Рейкявик преди няколко години и се преместиха в това ново, много по-широко жилище, в луксозното предградие „Гардабер“. Кухненските модули бяха в тъмнокафяво и бяло. Масата и работните плотове бяха покрити с „Формика“. Повърхностите бяха отрупани с дреболии, включително безброй петлета с всевъзможни размери и форми, които Олоф събираше, откакто баба ѝ донесе такъв сувенир от Испания в началото на петдесетте години. Сега всички ѝ подаряваха петлета - приятелите, децата ѝ и Отар също, - докато кухнята не заприлича на кокошарник. Освен това къщата им беше като всяка друга самостоятелна къща в предградията, макар и необичайно голяма, но Отар не разбираше значението на думата умерен. В началото пръскаше нейните пари, наследеното богатство на семейството ѝ. Не му отне много време обаче да си изгради име като адвокат, а също да придобие влиятелни приятели и клиенти. След като се квалифицира, той умело си намирал дела, като използваше семейните връзки на Олоф, за да си създаде ангажирана юридическа практика. Това им позволи да построят първата си самостоятелна къща, докато бяха все още сравнително млади. Липсваше ѝ обаче старият им дом. В предградията не се чувстваше като у дома. Но пък и не можеше да се оплаче. Жалко само, че Отар винаги беше уморен и изнервен.

В началото на петдесетте им хрумна идеята да прекарат летата на остров Видей, в стар имот, който отдавна принадлежеше на семейство Бльондал. Кантората сама ще се управлява, бе казал безгрижно Отар, никога не се бе тревожил за пари. Но този експеримент внезапно приключи след лятото на 1956 година.

Олоф се изтръгна от унеса си и се върна в настоящето. Може би щеше да има време да отиде до магазина и да купи правилната подправка. Усещаше как започва да се поти заради дилемата. Защо винаги нещо се обърква? Тя взе решение. Щеше да се върне набързо и да купи подправката. Облече пастелно зеленото палто, което наскоро беше купила, притича до колата и тръгна право към магазина, където бързо намери голям буркан с универсална подправка.

Отар се прибра вкъщи от центъра на града доста разсеян. Денят му беше натоварен с финализирането на

договори, включително един за строителен предприемач, с който често работеше около строителните обекти в Рейкявик. Това вече беше приключено и имаше повод за празнуване, но Отар не беше в настроение. Тъкмо довършваше последните детайли около четири следобед, когато секретарката му почука на вратата, за да му каже, че един журналист иска да го види - мъж на име Валур от вестник „Викубладид“ - и да говори с него за Лара.

Отар беше потресен, макар че донякъде очакваше това, след като видя първите страници, които лансираха поредица от статии за изчезването на момичето. Отговарящият репортер вече му беше оставил съобщение, затова не беше изненада, че мъжът се бе появил в офиса му, за да разпитва лично. Въпреки това Отар се почувства притиснат. Нямаше много време за журналистите като цяло, смяташе ги за ненужно зло, а да обсъжда случката от Видей с някакъв таблоиден натрапник, беше напълно изключено.

Секретарката му все още се навърташе и търпеливо чакаше заповеди. Тя беше невзрачно момиче със светлокестенява коса и очила, недостойна за неговия интерес, макар че вършеше работата си добре.

- Нямам време да говоря с него сега - каза остро той. - Все още имам маса документи за оправяне.

Секретарката кимна и излезе от стаята, само за да подаде глава през вратата отново минута по-късно.

- Казва, че ще изчака. Седнал е на рецепцията.

Тя се оттегли и Отар се върна към купчината документи, решен да откаже репортера с чакане.

В края на краищата, какво има да каже за тази жалка история? Възможно ли беше младият мъж да е попаднал на нова информация? Възможно ли беше да се опита да говори и с Олоф? Както обикновено, трябваше да се уверят, че историите им съвпадат.

В шест часа Отар най-накрая излезе дискретно от офиса си, който се намирал на „Армули“, в доста безличен модерен бизнес район. Преди това почти час стоя и гледа през прозореца, защото отдавна бе приключил с работата си. Видя репортера да напуска сградата и да се мотае навън, треперейки на студа още около десетина минути, преди в крайна сметка да се откаже. Отар не посмя да си тръгне поне още половин час. Отпрати се към колата си, като притичваше, а шлиферът, който се развяваше около краката му, кой знае защо го караше да се чувства като... обикновен престъпник.

Когато Отар се прибра вкъщи, билето в сметанов сос с подправки беше във фурната и Олоф вареше ориз за гарнитура. Видя, че е уморен, но тя разбираше, че е много зает.

Отар бе от източната част на Исландия, от семейство на рибари, въпреки че бе живял в Рейкявик през по-голямата част на живота си. Баща му бе прекарал дълги периоди в морето и понякога на Олоф й хрумваше идеята, че майката на Отар може да е имала любовна връзка. Това би обяснило защо Отар е толкова различен от братята си.

Като най-голямото дете, Отар често трябваше да защитава по-малките си братя и майка си от баща си, който имаше навика да ги удря, това бе споделил на Олоф.

Събраха се още в училище и първите няколко години всичко беше розово. Подкрепяше го във всичко, което искаше да направи с помощта на семейството й и остана до него в добро и зло. Самата тя имаше малко интереси и още по-малко приятели. Напоследък беше започнала да ходи на сеанси и намирал мисълта за задгробния живот за доста по-привлекателна от настоящия.

Вечеряха сами в трапезарията. Децата им отдавна бяха напуснали гнездото.

- Това пиле е сухо.

- О, не, наистина ли? Беше във фурната за точното време, посочено в рецептата.

- Е, пресготвено е. Както и оризът.

- Скъпи, толкова съжалявам - каза Олоф. Помисли си колко много й липсваха децата около масата. Все още обичаха да идват у дома за печеното в неделя заедно със семействата си и това бяха любимите моменти на Олоф. Даваха й възможност да си побъбри и да си поиграе с внуците. Ако сега бяха тук, Отар щеше да прикрие гнева си и да се преструва, че всичко е наред.

Само Олоф знаеше, че не беше наред. Ставаше й все по-ясно, откакто се запозна с другите жени на сеансите в „Гардабер“. Разговорът им често се въртеше около мъжете, жените и връзките. Една от тях бе споменала думата „насилник“ и тази дума остана в съзнанието на Олоф.

Гледаше как Отар раздражено рови из билето, което беше жилаво като стар ботуш и се замисли за думата.

Естествено, понякога съпрузите се чувстваха преуморени и под напрежение. Съвсем нормално беше да избухват, но не беше редно да удряш жена си.

Погледна притеснено още веднъж Отар, който дояждаше храната в чинията си. Чудеше се дали е ядосан. Понякога гневът кипеше в него, докато вече просто не можеше да го контролира. Винаги й се извиняваше след това и изглежда наистина съжаляваше, че е изпуснал нервите си.

Отар изсумтя „благодаря“ и рязко стана, като събори чашата си, която се търкулна от масата и се разби

на пода. Олоф скочи на крака да събере парчетата.

- Защо трябва да слагаш тези чаши? - сопна се Отар. - Твърде хубави са за ежедневна употреба. Виж сега какво се случи!

Докато Олоф бързаше да разчисти бъркотията, ръката му я удари по лицето. От очите ѝ бликнаха сълзи и тя инстинктивно вдигна ръце да се защити.

Не последваха повече удари. Отар само я изруга, след което изхвърча от трапезарията и затръшна вратата след себе си. Във вечерите, когато беше в лошо настроение, той се оттегляше в кабинета си, за да размишлява. Олоф поседя известно време и плака от болка и страх, макар да изпита облекчение, че този път избухването не беше по-лошо. След това се овладя и започна да замита парчетата стъкло и да почиства масата. Един час по-късно, когато приключи, Олоф седна на кухненската маса и запали цигара преди лягане. В четвъртък нямаше телевизионно предаване, затова пусна радиото. Започваше програма за Рейкявик през очите на неговите поети.

Олоф не слушаше. Мислеше си за последния сеанс, на който присъства. Екстрасенсът беше побелял мъж с очила, кой-го сякаш имаше лесен достъп до отвъдното. Много от присъстващите жени разпознаха майките и бащите си, говореха с починали роднини или приятели. Имаше съобщения, призоваващи хората да се погрижат за здравето си и за себе си, или просто им изпращаха любящи поздрави. Това напомни на Олоф за програмата "По молба на пациентите" по радиото. За нея все още не бе пристигало съобщение, но тя не се набиваше на очи на сеансите, както и навсякъде другаде. Почти се сливаше с обстановката в пастелно зеленото си палто, бежов шал и бледо червило. Освен ако не бе получила съобщение по време на последния сеанс? Едно момиче с тъмни очи се оплакваше, че не може да намери покой. Никоя от другите жени не я разпозна като своя близка.

Олоф бе потръпнала. Нямаше как Лара да се опитва да се свърже с нея чрез екстрасенса, нали?

Такова хубаво момиче беше. Мил характер, съвестна и приятна компания.

Олоф си спомни полицая, който беше дошъл да я търси. Според нея той подозираше нещо, но така и не ги бе притиснал с Отар.

Не мога да намеря покой.

Думите на екстрасенса отекваха в главата на Олоф. Изведнъж в съзнанието ѝ отново изникна думата „насилник“. Изгаси цигарата си и побърза да се качи горе, за да е сигурна, че ще е заспала, когато Отар най-накрая си легне.

Дай ми мир.

**1986 г.
15 август**

Градът беше окъпан в блестящи слънчеви лъчи. Не че Валур усещаше, че е в града в този момент. Тук приличаше повече на село. Още с излизането от таксито беше поразен от птичите песни, които се чуваха много по-ясно тук, отколкото в центъра на града, където живееше. Валур за първи път стъпваше в „Графарвогур“, новото предградие, което започна да се изгражда след местните избори преди четири години. Полузавършени къщи бяха разпръснати наоколо, а помежду им - празни парцели. За всички беше ясно, че строежът вече е в ход.

Таксиметровият шофьор се затрудни сериозно не само да намери адреса, но и да измисли как да прекоси ръкава на морето, който отделяше новата зона от останалата част на града. Планираният мост все още не беше построен. В крайна сметка той остави Валур на напълно грешно място, но след известно лутане той случайно се озова на правилната улица.

За разлика от много други сгради, които Валур видя, къщата на Кристиан Кристиансон изглеждаше завършена. Атрактивна едноетажна панелна сграда с гараж и „Лада Спорт“, паркирана на алеята. Няколкото млади тополи в градината все още нямаше как да осигурят голяма сянка, но това щеше да се промени с времето.

Валур не беше обявил посещението си както предишния ден, когато се опита да хване Отар в кантората. Секретарката беше отказала да го пусне в офиса и Валур все още бе разочарован от неуспеха да разпита адвоката. С това темпо щеше да се наложи да го причака до вратата му вкъщи, както правеше сега с Кристиан. Поне по този начин, дори да не може да говори с Отар, може би щеше да поговори с Олоф. Чувстваше се длъжен да направи това за следващата първа страница, макар че и двамата едва ли ще кажат нещо ново.

Нямаше как да мине незабележимо през празните голи улици на „Графарвогур“. Един по-възрастен мъж вече стоеше пред къщата и спести на Валур необходимостта да почука на вратата. Журналистът мигновено разпозна Кристиан от снимките, въпреки че видимо бе остарял през изминалите години. Детективът беше спретнато облечен в сиви панталони, бяла риза и вратовръзка въпреки мекото време. Имаше висока, властна фигура като толкова други полицаи, които Валур бе срещал в работата си. Изражението му беше неутрално. Не изглеждаше нито изненадан, нито ядосан, нито доволен.

- Ти трябва да си Валур - каза той любезно.

Валур кимна.

- Виждал съм твои снимки във вестниците. Не ми убягна, че се опитваш да ме хванеш.

- Да, така е. Не отговори на съобщенията ми, затова реших...

- Обикновено не бих толерирал подобно поведение. Най-малкото домът на човека е неговата крепост, не си ли съгласен? - каза Кристиан, като тонът му варираше между тона на полицай и свещеник. - Изглеждаш ми почтен. Вярвам, че няма да ме цитираш без мое разрешение?

Валур се поколеба, след което каза:

- Не, разбира се, че няма. Няма да напиша нищо без разрешението ти.

Валур изпита чувство на неудовлетвореност, че Кристиан постави това условие. Надяваше се да си тръгне с няколко добри параграфа от това посещение.

- Наясно съм с нещата, които пишеш - каза Кристиан. - Човек трудно може да ги избегне. Останах с впечатление, че пишеш за Лара с уважение, от искрен интерес да разбереш какво се е случило. Прав ли съм?

За Валур стана ясно, че Кристиан няма да го покани вътре.

- Да, макар да нямам надеждата, че ще разгада мистерията. Последното, което искам да направя, е да я превърна в жълта новина. Никога не се знае - сега, когато случаят отново е в ползрението на обществото, някой може да сподели информация, която дълго е пазил.

Мислите на Валур отлетяха към жената, която се представи за Джулия.

- Разбирам. Надявам се, че е така. Знаеш ли, Валур, аз се примирих с идеята, че този случай никога няма да бъде разрешен. Има и такива случаи. Този не е единственият, който ще отнесе със себе си в гроба. Не че съм се запътил натам - за първи път в разговора устните на Кристиян потрепнаха в усмивка.

- Имаш ли ясен спомен от онзи ден на Видей, когато...

Кристиян го прекъсна:

- Виж, Валур, нямам намерение да коментирам повече този случай. Предъвах го достатъчно с пресата. Много повече, отколкото трябваше. Под натиск, твърде често съм се съгласявал на интервюта, макар личното ми мнение да е било друго. Сега съм на петдесет, току-що се преместих в нова къща в съвсем нов район. Достигнах точка в живота си, когато дори все още да работя, искам да забавя темпото и да се радвам на шанса да прекарвам повече време с жена си. Последното, което искам, е да се озова в центъра на медиен цирк заради трийсетгодишен случай. Надявам се да ме разбираш.

Валур кимна неохотно. Искаше да възрази. Да каже, че Кристиян трябва да мисли за изчезналото момиче, не за себе си, но прехапа език. Полицаят изглеждаше непоколебим и Валур не виждаше начин да го разубеди.

- Разбирам. Разбира се... - след кратка пауза Валур добави неуверено: - Мога ли да помоля за съвета ти, неофициално? Малко помощ да се ориентирам в подробностите...

- Както казах - повтори Кристиян търпеливо, - предпочитам да не мисля твърде много за разследването. Това вече е минало и не бива да живеем в него. Не искам да бъда запомнен само с този случай - случаят, който не успях да разреша.

- Не, разбира се, че не - още с излизането на думите от устата му, Валур осъзна, че полицаят просто се надява да е така. Кристиян също трябваше да го осъзнава.

Детективът протегна ръка.

- Беше ми приятно да се запознаем, Валур. Успех във всичко. Сега трябва да се прибирам. По-късно организираме барбекю на улицата и имам много работа.

- Добре, забавлявайте се. Благодаря за отделеното време.

Валур стоеше като победен. Стана му ясно, че щеше да се наложи да върви километри до най-близкия магазин или бензиностанция, за да намери телефон и да повика такси. Искаше му се това пътуване да не е напразно и да успее да накара детектива да говори. Случаят с Лара толкова видимо бе надвиснал със сянката си върху кариерата на Кристиян, че на Валур му се стори странно нежеланието на детектива да го обсъжда, дори неофициално.

- Нямах ли кола? - извика Кристиян, въпреки че отговорът вероятно беше очевиден. Нямаше паркирано превозно средство пред никоя от завършените къщи на улицата, с изключение на ладата, която вероятно беше на Кристиян.

- Не, всъщност дойдох с такси.

- Тогава да ти повикам такси, или смяташ да се върнеш пеша до центъра? Там се намират всички тези офиси на вестниците, нали?

Тонът на Кристиян прозвуча малко по-приятелски, сякаш искрено съчувстваше на закъсалия репортер.

- Да, офисът ни е в центъра, на „Карастигур“. И, да, бих бил много благодарен. Най-близкият магазин е далеч или...

- Меко казано... Влез. Телефонът е в коридора, можеш да го използваш.

Валур прие поканата. Надникна в хола и видя, че полагат паркета, на верандата имаше кутия неотворени паркетни плочки, всичко бе покрито с прах и инструментите лежах на пода.

Валур се измори само при мисълта за толкова много физически труд. Лично той беше по-щастлив да седи на пишещата си машина, да преследва новини или да си бърби на кафе с хора, които имат интересни истории за разказване. Заля го още една вълна на разочарование при мисълта, че Кристиян имаше повече от достатъчно за разказване, но отказва да го направи.

Валур се обади на такси, след което реши да попита небрежно. Щеше да е лудост да не се възползва от шанса, който му бе предоставен.

- Кристиян, имаше ли жена на име Джулия, свързана със случая Видей?

- Какво? - въпросът, сякаш изненада детектива. - Джулия?

Поне не беше избухнал, когато му бе зададен още един въпрос за Лара.

- Да, Джулия. По-възрастна жена. В наши дни, имам предвид. Очевидно е била трийсет години по-млада по онова време.

Кристиян се намръщи замислено.

- Мисля, че мога да отговоря на това с доста категорично „не“. Между другото, това е строго неофициално. Преглеждах файловете толкова много пъти, мислех толкова често за разследването, че мога да

си спомня всеки един, който е имал връзка с изчезването на Лара. И сред тях нямаше Джулия. Дори не си спомням да е имала приятелка с това име, а говорихме с всички или поне почти всички нейни приятели.

- Тази жена звучеше като по-стара от това. Предполагам, че е била на зряла възраст по време на изчезването на Лара.

- Може ли да попитам коя е тази Джулия?

Без предупреждение Кристиан влезе в ролята на детектив. Валур бе успял да събуди любопитството му, чувстваше се доста горд от този факт.

- Тя ми се обади. Не знам друго за нея, тъй като не ми даде пълното си име. Дори може да не се казва Джулия - въпреки че Валур бе наясно, че нарушава обещанието си към редактора да не обсъжда телефонното обаждане, той смяташе, че Кристиан едва ли щеше да се разприказва за него.

- Разбирам. Хората не звънят ли често на журналисти в търсене на слава и други подобни?

- Знаеш ли, имам предчувствието, че това конкретно обаждане не е такова. Тя беше нервна и звучеше искрено. Всъщност ми каза много малко и не ми даде почти никаква информация за себе си.

- И какво ти каза?

Валур беше записал почти дума по дума, но бележките му бяха в офиса.

- Ако си спомням правилно, каза нещо от сорта на това, че Лара трябва да бъде погребана в осветена земя. Сякаш знаеше какво се е случило с нея.

- Осветена земя. Добре. Добре, сега.

Кристиан беше пребледнял. Влезе в хола и се отпусна върху една кухненска табуретка, която беше една от малкото мебели там. Валур се вмъкна след него. Най-накрая стигнаха някъде.

- Да, почти съм сигурен, че това бяха думите, които използва - каза Валур след известно мълчание.

- Разбираш, че това означава, че Лара е мъртва, нали? - гласът на Кристиан не издаваше нищо специално, все едно просто чете полицейски доклад. Изглеждаше толкова потънал в мисли, че Валур не искаше да го безпокои. Накрая детективът продължи, сякаш говорейки на себе си: - Винаги съм се вкопчвал в надеждата, че е жива и в един прекрасен ден ще я срещна. Ще се здрависаме, ще я прегърна и ще чуя цялата тази ужасна история.

- Кристиан, имаш ли представа коя може да е тази жена?

Полицаят вдигна поглед и изглежда най-накрая забеляза, че Валур стои в хола на новопостроения му дом. Поклати глава.

- Опасявам се, че нямам представа.

- Ако тази Джулия не лъже, можем да предположим, че останките на Лара са някъде там и просто чакат да бъдат открити, иначе няма как да ги преместим на тази осветена земя.

- Да, така е - отговори намръщено Кристиан.

- Кое то означава, че не може да са на дъното на морето.

- Абсолютно - Кристиан изглеждаше уморен, сякаш току-що бе загубил някой близък до него, а не момиче, което никога не е познавал и което е изчезнало преди три десетилетия.

- Спомняш ли си конкретно място, на което сте търсили? - попита Валур. - Хрумва ли ти нещо?

Кристиан отдели време, за да отговори.

- На Видей ли? Сред сградите на острова?

- Не е задължително. Доколкото знам, Лара може да е напуснала острова.

- Да, това беше проблемът - не знаехме. Естествено, претърсихме острова от край до край, както предполагам, че знаеш.

Валур наистина знаеше. Прегледа архивите на всички големи вестници, които са проследили развитието на случая. С течение на времето цялата страна беше въввлечена в трагедията с изчезването на момичето. И винаги същата снимка на Лара - с онова мистериозно изражение, сякаш крие някаква ужасна тайна. А може би наистина е било така.

Валур опита да изрови и по-нови статии за случая. Тази, която се запечата особено в съзнанието му, беше интервюто на първа страница с Кристиан от 1976 година във „Визир“. В нея детективът бе говорил така откровено за разследването. След това явно беше решил да се оттегли от светлината на прожекторите, тъй като Валур не попадна на други негови интервюта.

- Да, започнали сте особено голямо търсене там, нали? С голяма група доброволци.

- Да, нямаше я на острова. Все още съм убеден, че някак се е върнала на континента. Винаги е възможно да намериш някой, който би те взел на лодката си. Веднъж трябваше да се кача при един рибар и... - Кристиан внезапно млъкна. - Ето ме, планирах да организирам барбекю тази вечер, опитвах се да продължа с живота си, макар районът да не е все още завършен. Това ще се оправи с времето - въздъхна тежко. - Честно казано, не си представям да празнувам вече. Няма да мога да спра да мисля за Лара. Горкото момиче.

- Ужасно е, знам. Но времето е на наша страна. Някой, който не е искал да говори открито през 1956 година, очевидно е готов да ни насочи сега.

- Надявам се, да. Трябва да... - Кристиян се поколеба.

Валур чакаше търпеливо. Не бързаше за никъде и усещаше, че нещо е останало недоизказано. На таксито щеше да му отнеме доста време да стигне до „Графарвогур“, след което да намери пътя си до тази полузавършена улица.

- Това са само догадки - продължи Кристиян, като очевидно внимателно подбираше думите си. - Чудех се дали си струва да поговорим с човек на име Хьогни Йефьорд.

- Моля?

Въпреки че Валур беше чул казаното от Кристиян, за момент се почувства объркан. Защо на детектива внезапно му беше хрумнало да спомене името на известен предприемач? Хьогни Йефьорд беше човек със солидни връзки и намесен във всяка важна сделка в Рейкявик, но като цяло избягваше светлината на прожекторите. Въпреки че полагаше огромни усилия да прикрие възрастта си, би трябвало да е малко по-стар от Кристиян. Валур си спомни как се натъкна на Хьогни веднъж на една церемония за първа копка на един от строителните му обекти. Валур беше поразен колко зле беше боядисана косата на Хьогни.

- Хьогни Йефьорд, предполагам, че си чувал за него? - попита Кристиян.

- Да, естествено, че знам кой е той. Говориш за предприемача, нали?

- За него - погледът на Кристиян се плъзна неуверено. - Таксито ти идва, нали?

- Да, скоро трябва да е тук. Макар да е малко трудно да се ориентираш в това място.

Кристиян се усмихна неловко.

- Защо Хьогни? - настоя Валур.

- Е...

- Мислиш, че е свързан по някакъв начин с Лара?

- Не, моля, не ме разбирай погрешно. Името му се появи по онова време, но го запази за себе си. Не ме намесвай в това. Не би трябвало да ти давам информация като тази... от... от старото досие. Работата е там, че бих искал да ти помогна. Тази новина - че Лара вероятно е била мъртва през цялото време - е обезпокоителна, разбираш ли? Макар вероятно дълбоко в себе си винаги да съм знаел...

- Разбирам - мило отговори Валур. - В какъв контекст изникна името на Хьогни?

- Контекст? - умът на Кристиян работеше на пълни обороти и изглежда обмисляше какво да каже. - Очевидно е посетил Видей няколко седмици по-рано. В петък вечер.

- Знаеш ли защо?

Кристиян направи пауза.

- Наистина не мога да кажа нищо повече, Валур. Не излезе нищо от тази следа, само това мога да разкрия. Може би информацията ще ти бъде полезна - той вдигна рамене, но очевидно имаше нещо повече от клюка. Детективът подозираше, че Хьогни Йефьорд е замесен по някакъв начин в изчезването на Лара.

- Благодаря за съвета - каза Валур. - Оценявам помощта и обещавам, че няма да споменавам името ти във връзка с това. Сигурен ли си, че няма нищо друго, което искаш да кажеш - нещо, което бих могъл да напиша официално?

- Твърде стар съм, Валур. Не мога да преживея още едно интервю, още една снимка, още едно напомняне, че не намерих справедливост за това момиче.

- Мога ли да ти оставя телефонния си номер, в случай, че се сетиш нещо по-късно?

- Разбира се, давай. Може ли в замяна да те помоля за една услуга?

- Да, каква?

- Може ли да ме уведомиш, ако постигнеш някакъв напредък? Ако се доближиш до това да разбереш какво се е случило с Лара? Можеш да ми звъннеш по всяко време на деня или нощта, ако става дума за това. Дадох всичко от себе си в продължение на трийсет години. Мисля за Лара всеки ден. Разгледах всичко отново и отново. Нямам повече сили. Може би това, от което се нуждае разследването, е свежа кръв, нов поглед от млад мъж като теб. Може да напишеш номера си тук, в телефонния указател. Ще намериш домашния ми номер на „Кристиян Кристиянсон - книговец“. Това ми е хоби от няколко години, откакто се отказах от планинарството - направи пауза и добави: - Изглежда таксито ти пристигна.

1986 г.

15 август

Хьогни Йефьорд си пееше, докато се обличаше. Завърза вратовръзката и се погледна в огледалото. Настроението му все още беше бодро от вчерашната репетиция на хора. Да изглежда добре, беше от голямо значение за него. Смяташе образа си за добре поддържан, но оригинален. Внимателно следеше какво внасят в Исландия основните модни фирми. Предпочиташе дрехи, предназначени за младежкия пазар, понеже за Хьогни възрастта беше просто цифра. Вярваше, че може да се сравнява с много по-млади мъже.

*Нека моето бъде твое и живеј с мен завинаги;
мъките на хората няма да те засегнат никога.*

Хьогни беше член на църковния хор „Лангхолт“. Макар да осветиха църквата едва преди няколко години, хорът беше голям. Хьогни обожаваше да пее и се наслаждаваше на социалния живот, който пеенето му осигуряваше. Току-що бяха започнали репетиции отново след лятната ваканция и се придържаха към полеките песни в репертоара си. Цялата църква кънтеше от традиционните исландски песни. „Рядка вечер“ беше любимата песен на Хьогни. Имаше нещо в необузданата страст на текстовете на Халдор Лакснес, съчетано с прочувствено красивата мелодия, сякаш лично му говореше.

*Нейните блестящи очи и мили думи
никога няма да го напуснат,
докато умре и зарови лъжите.
Завинаги сам.*

Хьогни въздъхна. Споменаването на умиране и погребение му напомни за Финур. Краят на неговия приятел настъпи така внезапно. Хьогни случайно го срещна в града само няколко дни, преди да поставят диагнозата на Финур. Веднага щом научи новината, Хьогни го посети в офиса му, където приятелят му се държа като смел войн и говореше, че ще се оттегли временно в болнични. Племенникът му щеше да работи, докато той се подложи на химиотерапия.

- Сега ще видим дали става за тази работа - бе добавил Финур, явно скептичен относно способностите на племенника си. Хьогни обаче видя съжалението във всяка негова мимика, но Финур гледаше оптимистично на успеха на лечението и вярваше, че скоро ще може да се върне у дома при Тордис и на работа.

Малко след това новината се разпространи. При операцията стана ясно, че ракът на Финур се е развил много по-бързо, отколкото лекарите се надявали. Оставаше му само бавната смърт. В крайна сметка се оказа и не толкова бавна.

Хьогни се погрижи за възела на вратовръзката си, двоен Уиндзор, която подхождаше идеално на италианската яка на ризата му - най-новата тенденция, така му бяха казали. Възползва се от една специална услуга, предоставена от моделиерите на джентълмените, които изпратиха служител с мостри при него. Можеше да ги мери в свободното си време, преди да купи някои и да изпрати останалите обратно. Днешното му облекло се състоеше от сив панталон, смес от памук и вълна, и тъмносиньо сако със златни копчета. Забеляза няколко сиви кичура в прецизно изсушената си коса, която редовно боядисваше с „Грейшън 2000“, и ги прибра да не се виждат. Поне все още имаше великолепа коса, помисли си той. Не оплешивяваше като другите си приятели.

Като част от имиджа си, той не ползваше официалното си фамилно име и вместо това ползваше бащиното си Йефьорд, въпреки че имаше известни трудности да убеди Националния регистър да приеме това, благодарение на консервативните строги закони за именуване в Исландия, които настояваха за използване на бащиното фамилно име, а не за създаване на нови.

Написка бузите си с обичайното щедро количество афтършейв. Тенът му беше бронзов, граничещ с оранжево, което създаваше впечатлението, че прекарва много време на слънце, макар да нямаше никакво свободно време за това. Строителното предприемачество беше безпощаден бизнес. Някой му бе споменал за хапчетата за тен „Оробронз“, които оцветяват кожата отвътре в прекрасен цвят. Хьогни започна да ги приема преди няколко месеца и беше изключително доволен от резултатите.

Обу обувките си - чифт лъскави черни мокасини - и хвърли последен поглед в огледалото. Беше се преместил в ергенски апартамент на „Офанлейти“, в луксозен жилищен блок, предназначен за заможни типове, които са достигнали възрастта, в която не искат да живеят в къща. Хьогни сам обзаведе жилището, като акцентът бяха светлите нюанси и хромът. Подът навсякъде беше покрит с бели килими. Холовата гарнитура беше в бледа кожа, а телевизорът - най-големия модел, който можеше да се купи. Леглото беше огромно и с хромирана табла с решетки, а във всички стаи имаше плочки, които създаваха илюзията, че стаите са свързани.

Собствената му фирма участваше в развитието на квартал „Офанлейти“ и беше добър маркетингов трик да твърди, че е построил толкова висококачествени апартаменти, че не би живял никъде другаде. Това не беше единствената причина. Фридрика Халдорс, новата му приятелка и позната телевизионерка от

исландската телевизия, го беше изхвърлила от апартамента им на „Ефстазунд“, след като най-накрая ѝ беше писнало от безкрайните му изневери и купони.

Имаха четиригодишен син, най-малкото от трите деца на Хьогни от различни майки.

Най-големият му син, Томас Йефьорд, дете от детската му любов Мария, беше в началото на трийсетте си години. Пълна противоположност на баща си, Томас работеше за издателство и пишеше поезия в свободното си време. Той нямаше приятелка и наскоро бе признал на баща си, че е гей. Хьогни прие зле новината и оттогава не бяха разговаряли.

Хьогни беше влюбен до уши в Анна, майката на дъщеря му Дирлиф Онодотир Йефьорд, но пътищата им в крайна сметка се разделиха и Анна продължи живота си, като се кандидатира за депутат от Партията на жените. Рядко контактуваха тези дни, въпреки че Дирлиф го посещаваше на Коледа и за рождени дни - основно, за да го осъди за недостатъците му, смяташе той.

Когато за първи път срещна Фридрика, тя се бе завърнала наскоро в Исландия след обучението си по графичен дизайн в чужбина. Запознаха се чрез рекламната агенция, където тя работеше върху дизайна на нов имидж и лого на компанията му - „Йефьорд Дивелъпмънт“. Фридрика беше весела и общителна, обличаше се по последна мода като него и скоро след запознанството им си намери работа като водеща в държавната телевизия. Когато заживяха заедно в голям апартамент, много хора вярваха, че Хьогни Йефьорд най-накрая е намерил половинката си.

За Хьогни животът се свеждаше до това да има най-доброто, независимо дали става въпрос за мебели, почивки или жени. Затова и никога не можеше да бъде сигурен, че жената до него е най-доброто, което може да намери.

Въпреки това на моменти съжаляваше за раздялата с Фридрика. Явно щеше да бъде една от основните водещи в новата частна телевизия, която скоро започваше излъчване. Щеше да се радва да присъства на тези партита. Наскоро Фридрика беше дала интервю за лъскаво списание, където бе казала, че връзката им просто не се е получила. Разказваше как започнала да практикува йога и медитация, за да се възстанови от последиците след раздялата с Хьогни Йефьорд.

Хьогни въздъхна. Не ставаше по-млад, вече се налагаше да се старее повече. Един джин с тоник, блясъкът в очите му и достатъчно комплименти все още бяха достатъчни, за да очароват всяка жена. Харизмата му даваше това предимство. Наистина не можеше да разбере бившите си приятелки или пък децата си. Томас беше хомосексуалист! Дирлиф, също като майка си, винаги мърмореше, че обществото трябва да набляга повече на жените. И влечението на Фридрика по медитациите и тези духовни глупости. Предполагаше, че просто не е намерил правилната жена.

- Готов съм да посрещна деня и да се справя с всичко, което носи като възможност - изрецитира на глас Хьогни.

Откакто посещаваше курса на Дейл Карнеги⁷, започна да се обръща към всеки по име, за да изглежда по-искрен и приятелски настроен. Освен това беше научил някои мотивационни мантри, насочени към гарантиране на успех и щастлив живот, които повтаряше сутрин и вечер. Въпреки че Хьогни не разбираше издателската работа на Томас, да не говорим за поезията му, понякога четеше книги за самопомощ на английски за това как да реализираме целите си и да сме сигурни, че ще достигнем върха.

Хьогни отиде право в централата на компанията си до Тьорнин, живописното малко езеро в сърцето на стария Рейкявик. В момента най-големият му проект беше изграждането на имение в новото предградие „Графарвогур“, благодарение на доходоносния договор, който фирмата му си осигури с градския съвет на Рейкявик. „Йефьорд Дивелъпмънт“ беше и ключов играч в развитието на новия градски център на Рейкявик в „Кринглан“. Успехът на бизнеса се дължеше в голяма степен на уменията му да държи Пал Йоханесон доволен. Удобно беше да имаш приятел в общинския съвет, Хьогни леко се усмихна при мисълта за Пал, винаги толкова непоколебим и непреклонен. Той и Гунлауг бяха истинско клише с перфектния си дом, деца и живот, а самият Пал беше толкова скучен... Живееше само за политика и власт.

Хьогни не можеше да отрече, че връзката с Пал му бе доста полезна. Разбира се, „Йефьорд Дивелъпмънт“ заслужаваше да получи тези строителни обекти въз основа на собствените си заслуги, но това не променяше факта, че сделките между Хьогни и Пал бяха ускорили това, което иначе би било доста протяжен процес. И нямаше абсолютно нищо лошо. Цялата тази бюрокрация беше твърде тромава и пречеше на предприемачи като него, като ги спираше да изграждат нещата бързо в интерес на местното население. Една от най-неприятните разпоредби беше, че никой не може да построи нищо сам тези дни - имаше прекалено много формуляри за попълване, разрешителни за кандидатстване и така нататък. Беше удобно да вдигнеш телефона, да се обадиш на Пал, когато група дребни чиновници блокират напредъка на вълнуващите нови проекти с техните робски обвързани с правила нагласи. Взаимоотношенията му с Пал не оставяха хартиена следа. Всичките им разговори се водеха по телефона или лично. Ако имаше човек, на когото може да сподели

поверителна информация, това беше Пал. Той беше най-конфиденциалният човек, когото Хьогни някога е срещал и обратно на логиката, това беше ключът към успеха му в политиката. Излишно е да се казва, че Хьогни беше допринесъл щедро за предизборния фонд на Пал.

Следващата голяма мечта на Хьогни беше да строи на Гелдинганес, голям нос на крайбрежието на Рейкявик, свързан с континента с тясна ивица. Това би било идеалното място за изискано, ексклузивно крайбрежно строителство. Обичайните леви гласове се противопоставяха на идеята и мрънкаха за недокоснати плажове и обществен достъп. Публичен достъп! Самата мисъл накара Хьогни да изсумти на глас.

Сградите биха имали превъзходна гледка към остров Видей, разбира се, за тези с достатъчно дълбоки джобове.

Хьогни неволно потръпна при мисълта за Видей. Това момиче понякога го преследваше нощем, навестяваше го в сънищата му или по-скоро в кошмарите.

Сега някакъв безделник в боклука на Дагбяртур се опитваше да използва историята. Интересът на обществото щеше да избледнее както винаги, беше сигурен в това.

Хьогни никога не бе обсъждал инцидента на Видей с приятелите си, не и от онази съдбовна вечер. Така и не си отиде от съзнанието му, историята продължаваше да изплува от време на време, големите тъмни очи на момичето гледаха исландската публика от същата стара вестникарска снимка.

Паркира на мястото, обозначено с номера на колата му, Я69878, след което намести огледалото за задно виждане, за да се погледне набързо, преди да излезе и да се изправи пред света.

Хьогни отново приглади сивата си коса, ухили се на себе си, излезе от колата си и с уверена крачка тръгна към входа на офисите на компанията си, готов да се справи с предизвикателствата на деня. Трябваше да убеди света, че е време да застрои Гелдинганес и че той е човекът за тази задача.

Отнасям се към всичко, което носи денят, като към възможност, промърмори той под носа си, преди да влезе вътре.

Валур знаеше, че централата на компанията на Хьогни Йефьорд е в една от красивите стари къщи в норвежки стил край езерото. Покупката на имота от строителния предприемач бе достигнала до пресата, защото цената, която беше дал за нея, се стори на обществото като изнудване. Въпреки че сградата беше привлекателна, еднофамилните къщи в стария център бяха демоде. Валур забеляза, че в наши дни заможните предпочитаха големи модерни имоти в предградията или в широкия център на Рейкявик.

Самият Валур със сигурност не принадлежеше към тази група. Журналистите получаваха жълти стотинки и той не идваше от богато семейство. Родителите му все още живееха в северния град Хусавик, където със Суна бяха израснали волни сред природата. Животът в Хусавик беше приятен, но това не попречи при първа възможност двамата със Суна да се преместят на юг, в столицата. Валур харесваше и Рейкявик, и работата си, а Дагбяртур беше справедлив шеф. Парите не бяха всичко, а животът на репортера беше изпълнен с напрежение, понякога дори с голямо въннение. Валур беше решил да прави всичко малко по малко. Беше достатъчно млад, за да не мисли толкова за бъдещето. Засега се задоволяваше с малкия апартамент, който бе наел на „Лаугатейгур“ - озеленена улица, недалеч от големия плувен басейн със същото име. По-нататък във времето може би щеше да се озове в една от онези красиви дървени къщи в центъра на стария град и да я придобие на ниска цена, защото останалите щяха да се редят на опашка да живеят в предградията „Гардабер“. Представи си се с Маргарет - момичето, с което се виждаше - заедно, в традиционна къща с големи прозорци и хубава малка градина.

Разбира се, вероятно не тук, в скъпата „Тярнаргата“, а някъде наблизо.

Слънцето грееше ярко и осветяваше цветните покриви около езерото, като придаваше на пейзажа почти приказен вид. Вероятно в честите сиви облачни дни на Рейкявик гледката се променяше.

Валур спря за момент и се взря в блестящите води на езерото, преди да се приближи до офисите на Хьогни. Вратата беше заключена, но до нея имаше изящен звънец с името на компанията - „Йефьорд Дивелъпмънт“, - гравирани върху месингова плочка отдолу. Валур натисна звънеца и зачака.

Малко след това вратата бе отворена от жена на средна възраст, облечена от глава до пети в бяло, а очите ѝ бяха скрити зад дебели очила. Тя се усмихна приятно на Валур.

- Добро утро? - думите бяха поздрав и същевременно въпрос за причината на посещението.

- Добро утро. Аз съм Валур от вестник „Викубладид“. Бих искал да поговоря с Хьогни.

- Имате ли среща?

Валур поклати глава.

- Хьогни обикновено не приема журналисти без предварителна уговорка. Ще поговоря с него и ще се върна при вас, за да уговорим среща, става ли?

Валур тъкмо търсеше правилния начин да откаже това предложение, когато самият Хьогни слезе по стълбите с оранжев тен, както обикновено, и облечен в тъмносиньо сако, очевидно на път да излезе от

сградата. Спря до късогледата рецепционистка:

- Отивам на среща, скъпа. Не съм сигурен дали ще се върна после в офиса.

Докато Хьогни минаваше, хвърли кос поглед към Валур и на безизразното му лице не се изписа интерес.

Валур съзря шанса си, излезе на заден ход по стълбите и тръгна надолу по тях след Хьогни.

- Извинете, Хьогни Йефьорд, нали? - попита той.

Хьогни спря и се огледа изненадан.

- Да, а вие сте?

- Казвам се Валур, журналист съм...

Лицето на Хьогни внезапно помръкна.

- А, момчето на Дагбяртур. Да, сега те разпознах. Трябва да кажа, че изглеждаш много по-добре на

снимката, отколкото на живо.

Валур не позволи на обидата да го откаже. Идваше да работи и това беше част от работата.

- Срещали сме се веднъж преди, преди година и нещо - вероятно не ме помните, но беше...

- Не, не те помня. Срещам много хора и бързам за среща.

- Мога ли да ви задам един бърз въпрос за Видей?

- Моля?

- Видей.

- Опасявам се, че не. Насрочи си среща.

Хьогни се отдръпваше, но Валур настоя.

- Често сте посещавали Отар и Олоф, докато са живели там.

Добре, Кристиан не му го обясни по този начин, но Валур се надяваше да провокира отговор.

- Кой ти каза това? - сопна се Хьогни. - Това са долни лъжи. Аз...

- Значи не ги познавате?

- Разбира се, че ги познавам, това е известно. С Отар сме приятели, учихме заедно.

- Значи никога не сте го посещавали на острова, докато е живял там?

- Разбира се, няма лошо да гостуваш на приятел.

- Често ли ходехте?

- Честно казано, не разбирам как това е твоя работа - Хьогни беше бесен. Валур предположи, че човек като него не би приел такава засада добре. Щеше да се обади направо на Дагбяртур, за да му се навика за нахалния млад репортер. Дагбяртур щеше да застане зад персонала си и Валур не се притесняваше за това.

- Разбрах, че сте били там малко преди Лара да изчезне.

- Лара? - от изражението на Хьогни стана ясно, че знае много добре коя е тя.

- Момичето, което изчезна и работеше като прислужница при Отар.

- Това беше преди десетилетия.

- Почти трийсет години.

- Виж, дори не познавах момичето и нямам представа защо ме тормозиш с това.

- Бяхте ли там през август 1956 година?

- Откъде, по дяволите, ще помня? Както и да е, закъснявам - избухна Хьогни.

- Благодаря за разговора - извика Валур след него. - Ще пиша за това във вестника следващия четвъртък.

Ще информирам читателите ни къде е Лара.

Хьогни спря и се огледа.

- Никой не знае къде е момичето, по дяволите.

- Имам източник. Всичко ще бъде разкрито следващата седмица. Време е Лара да получи подобаващо погребение. Цялата статия ще бъде посветена на историята. Нейната снимка. И една ваша, разбира се. Мога ли да ви направя нова снимка сега? Ако не, сигурен съм, че имаме стара, която да използваме.

- Няма да правиш никакви шибани снимки. И не смей да пишеш и дума за мен. Ако го направиш, ще те съдя и ще съдя вестника за всичко. Ще ви фалирам.

- Страхотна заплаха, благодаря. Между другото, не притежавам нищо, няма да има значение.

- Предупреждавам те, момче! Не ме намесвай!

- За щастие, това не зависи от вас. С радост бих седнал да поговорим за известно време тази седмица и да чуя вашата страна на историята. Нещо такова - колко често сте посещавали острова, причините да ходите там... Сигурно сте срещали Лара, тъй като е била на Видей цяло лято. Помните ли я?

- Моята страна? Няма такова нещо като моя страна на историята. Не познавах Лара и нямам нищо общо с тази работа. Що се отнася до мнението ми, сигурно е жива и живее някъде в чужбина.

- Лара е мъртва и в четвъртък ще разберете какво се е случило с нея - ако приемем, че вече не знаете.

1986 г.
16 август

Маргарет Тораренсен работи във вестника миналото лято, но напусна неочаквано в края на юли.

- Твърде много тестостерон на едно място за моя вкус - каза тя на Валур.

Разбираха се добре, докато работеха заедно, но едва когато се срещнаха в един нощен клуб следващата пролет, нещо се промени. На двайсет и една, тя беше няколко години по-млада от Валур и в момента завършваше политология в Исландския университет. Не прибързваха с отношенията си, срещаша се от време на време и той все още не бе споделил на никого за това. Беше казал на Суна, но не и на родителите си, все още не. Щеше да има достатъчно време за това. Въпреки това имаше добро предчувствие за Маргарет Тораренсен - разбираха се добре и винаги с нетърпение очакваше срещите им.

- Ще ходиш ли в центъра на тържеството в понеделник? - попита сега Маргарет. Беше събота и обядваха в „Хорнид“, като празнуваха три месеца от първата им среща с пица и кока-кола. ,

- Да, изглежда ще трябва. Да кусам тортата, да видя фойерверките. Ти?

- О, не мисля, че ще ми хареса толкова. Очакванията са доста високи.

Макар тя да се справяше добре във вестника, двамата рядко обсъждаха работата му, поне не пряко, и се придържаха повече към политиката като цяло, изкуството или културата. Понякога се съмняваше, че тя вече не чете и вестника.

Беше израснала в „Гардабер“, с консервативни родители и „Викубладид“ не беше от типа таблоиди, които се четяха в дом като този, или поне така мислеше Валур. Чудеше се дали не е кандидатствала за лятната работа във вестника, за да се опълчи на родителите си, защото няма да последва техните стъпки.

Валур не можеше да избегне прокрадващото се подозрение, че връзката ѝ с него може би беше поради същата причина - тих бунт, който нямаше да продължи. Надяваше се да греши.

- Да се срещнем долу до езерото в понеделник вечерта? - попита той.

- Колко романтично - каза тя с усмивка. - Добра идея. Долу до езерото в осем?

- Среща е - отвърна на усмивката ѝ той. - А този уикенд? Искаш ли да отидем в града по-късно.

- За съжаление обещах да гледам децата на сестра ми тази вечер и утре - отвърна Маргарет и Валур почувства пронизващо разочарование. След това тя добави топло: - Ще наваксаме в понеделник. Какво ще кажеш да си вземем филм през седмицата и да го гледаме вкъщи?

Времето беше необичайно меко за август, но на Валур щеше да му се наложи да остане зад бюрото си през по-голямата част от деня, в случай че мистериозната Джулия позвъни отново. Залогът беше твърде голям, за да изпусне този шанс. Неговата сензационна статия. Или поне първата му. Да се надяваме първата от много.

Остана на слънце пред офиса минута-две, вдигнал лице към небето и осъзна, че всеки хубав ден през август можеше да е последен.

За негова изненада, когато влезе, един от колегите му вече беше там. Балдур Матиасон работеше като репортер много по-дълго от Валур. Беше почти на възрастта на редактора им и кариерата му бе преминала през много вестници. Понякога Валур имаше чувството, че Балдур е работил за почти всички в страната.

- Да ме вземат мътните, какво правиш тук? - попита Балдур.

Валур наистина не заслужаваше този удар, защото не беше толкова необичайно да ходи в офиса през уикенда. Вярно, предпочиташе да работи от вкъщи извън нормалното си работно време, но нямаше да си губи времето да го обяснява на Бал-дур. Освен това подозираще, че той просто завижда. Успехът на статиите му за Лара натриха носа на колегата му. Очевидно Балдур смяташе, че изкачването на Валур нагоре по стълбицата във вестника е било твърде внезапно или нещо такова.

- Имам статия за довършване - кратко отговори Валур. - А ти? Много работа?

- Още една статия за Лара, предполагам - Балдур имаше умението да прави тези коментари с неутрален тон. От него би излязъл добър политик, тъй като беше невъзможно да разбереш какво наистина мисли.

- Не, там не остана много за писане. Всъщност започнах нещо ново - излъга Валур. Забавляваше се да си представя какви мисли минават през главата на Балдур.

Той седна на бюрото си и очите му се отклониха автоматично към телефона, сякаш това щеше да го накара да звънне. Много възможно беше жената да не се обади повече или нищо от това да не е истина. Опитва да се съсредоточи върху предстоящата работа и прелисти документите на бюрото си. В

действителност нямаше нищо спешно за вършене, но трябваше да се преструва на зает, докато Балдур е в офиса.

- Някакви телефонни обаждания за мен по-рано? - попита той.

- Хм? - Балдур се огледа. - Очакваше ли някакви?

- Нещо такова.

- Не, никакви обаждания. Някъде има плик за теб.

- Плик?

- Да, лежеше на пода до пощенската кутия, когато пристигнах. Май са го доставили вчера.

Валур се опита да не изглежда прекалено заинтригуван. Не очакваше плик, но съобщението вътре можеше да бъде само от един човек. Нали?

- О, къде е?

- Не съм ли го сложил на бюрото ти? - Балдур погледна назад към собственото си бюро. - А, не, ето го.

Приблужи се до Валур с плика и застана там, като чакаше да го отвори.

- Благодаря - каза Валур, но не го отвори, преди Балдур да седне обратно.

След това внимателно повдигна връхчето и извади лист бяла хартия, върху който нямаше нищо друго, освен име: АРНФРИДУР ЛЕЙФСДОТИР.

Той погледна отново към плика. Определено беше адресиран до него.

Арнфридур Лейфсдотир?

Жена. Не я познава.

Може ли да е съобщение от Джулия? Наистина ли това беше всичко, което е изпратила? Или може да е свързано с напълно различна история?

Върна бележката в плика, след което забеляза, че на гърба някой беше написал: Джулия.

Значи е от нея! Може би фактът, че му е изпратила тази бележка, означаваше, че не планира да звъни отново. Изглежда, поне все още искаше да му даде някаква следа.

Въодушевен, той се изправи и посегна към бележника си, само за да си спомни със закъснение, че го даде назаем на Суна. Щеше да добави тази следа към бележките си по-късно. Засега пхна плика в чантата си.

- Тръгвам, Балдур - каза той високо и ясно.

- Вече? Кратко, но приятно.

- Забравих си бележника у дома - излъга Валур.

- Нещо интересно в плика? - попита небрежно Балдур.

- В плика? О, не, просто разписка.

Като цяло Валур беше уравновесен човек, който не си позволяваше да се замае, но този плик беше голям пробив.

Предчувстваше, че току-що му е предоставен шансът да запише името си в исландската журналистика. Някои репортери чакаха това през цялата си кариера - като горкия Балдур, например, който се бе трудил посредствено върху статия след статия, обикновено за не особено популярни вестници, и все още не бе оставил своя отпечатък. И ето го Валур, държеше в ръцете си сензацията на годината. Стига да има късмет.

Веднага щом се прибра вкъщи, звънна на Суна, но тя не отговори. Никога не си е вкъщи, помисли си той, винаги беше или в университета, или в кафе „Мока“, или на купон с приятелите си. Трябваше да се прибере все някога. Зачуди се дали да не отиде до „Хлидар“ и да дебне пред апартамента ѝ. Имаше нужда от този бележник, по дяволите! Главата му се въртеше от идеи и спешно искаше да опресни паметта си с имена, факти и телефонни номера, за да може да започне повторно да интервюира всички замесени. Спомняше си едно от имената, които бе записал - Финур Стивънсен, търговец на едро. Валур установи, че Финур е приятел от детството на Отар и са поддържали връзка през годините. Логично това означаваше, че са били приятели, докато Отар е живял на остров Видей. Преди да успее обаче да почука на вратата на Финур с надеждата да получи някаква информация за Отар, той прочете във вестниците, че е починал. Тази линия за сведения бе пропаднала, което само направи още по-важно достигането до Отар и Олоф. Задължително трябваше да говори с тях за следващата статия.

Още по-неотложна беше необходимостта да разбере коя е Арнфридур Лейфсдотир, а също и Джулия.

Типично за исландския климат, настъпи една от онези непредсказуеми промени във времето - заоблачи се и започна да ръми. Дотук с идеята да отиде при Суна с надеждата да я хване. Очевидната следваща стъпка беше да прерови телефонния указател и да потърси жена на име Арнфридур, но това щеше да изисква доста търпение, тъй като указателят в

Исландия беше подреден по области и щеше да се наложи да прегледа азбучните списъци на всяка една поотделно. Чувстваше се твърде развълнуван, за да се съсредоточи точно сега върху това, затова отиде в коридора и потърси номера на Дагбяртур в телефонния указател. Не можеше да си го спомни наум, защото

рядко звънеше на шефа си у дома. После вдигна телефонната слушалка, като се опита да овладее вълнението си. Пое си бавно въздух и набра номера.

- Валур, момчето ми, какво има?

- Имам новини.

Валур би предпочел да направи това лице в лице с редактора си, за да получи очакваното потупване по рамото лично, но този път щеше да се задоволи с телефона.

- Новини? Относно?

- Лара.

- Интересно, интересно - отвърна Дагбяртур. - Давай тогава. Целият съм в слух - дълбокият му глас ставаше все по-уверен, когато добави: - Валур, определено ще продадем някой и друг вестник!

- Определено! - въпреки че Валур нямаше пряк финансов интерес от успеха на вестника, винаги бе нетърпелив да помогне в увеличаването на продажбите или броя на абонаментите. Искаше да вижда как печели прехраната си. И един ден, дано по-скоро, щеше да събере смелост и да поиска повишение.

- Както и да е, изплюй камъчето! - редакторът ставаше нетърпелив.

- Получих съобщение в плик.

- Какво?

- Нещо като анонимна бележка. От Джулия, жената, която ми звъня.

- И какво казва тя?

- Изпрати ми име.

- Име? Какво име?

- Арнфридур Лейфсдотир.

- Арнфридур? Кое е тя?

- Нямам представа, но ще разбера.

В другия край на слушалката настъпи тишина. Валур можеше да чуе как Дагбяртур смуче лулата си. Тогава редакторът каза:

- Това вече е друго. Мисля си само...

- Да? - Валур чакаше с трепет похвалата.

Дагбяртур не беше от типа хора, които говорят любезно. При него похвалата често се състоеше в това да не бъдеш смъмрен.

- Мисля си... - каза той отново. - Не трябва ли малко да нажежим напрежението?

- Какво имаш предвид? Да има още статии?

Валур често трудно следваше логиката на Дагбяртур и този път не беше изключение. Може би това бяха политическите му инстинкти, които Валур така и не можа да разбере.

- Определено. Да, нека има още статии - повтори репортерът, за да запълни мълчанието.

- Да, знаеш ли какво? Мисля, че това ще направим. Ще разрешиш тази мистерия вместо мен, но за бога, не казвай нищо за източника си или за информацията. Ще запазим това помежду ни, Валур. Жизненоважно е, особено сега, когато наистина си на път да я разкриеш - след малко той добави с леко изненадан тон: - Кой да предположи...

Валур въздъхна. Очевидно редакторът не му вярваше чак толкова. Щеше да му покаже, че е сериозен. Сега наистина щеше да спечели доверието на Дагбяртур.

**1986 г.
17 август**

Валур беше твърде напрегнат, за да спи нормално след телефонното обаждане до Дагбяртур и все още се чувстваше неспокоен в неделя сутринта, неспособен да се примири.

Гледаше разсеяно през прозореца. Деца играеха на улицата, а слънчевите лъчи огряваха отсрещните къщи. Валур копнееше да бъде там. Цветовете и топлината на август винаги са били особено привлекателни за него. Последният дъх на лятото, ко-гато вечерите току-що започват да настъпват. Чувството, че есента и първите нощни слани вече пърхат с крилата си...

Въпреки че не беше роден и отрасъл в Рейкявик, Валур се чувстваше като у дома си в града и се наслаждаваше на огромното разнообразие, което предлага. Представи си как се разхожда по центъра и отлага работата си по статията за няколко часа, въпреки напрежението. Мисълта предизвика тъжна усмивка на устните му, защото винаги оставяше нещата за последния момент. Като тийнейджър ненавиждаше

неделните вечери, защото през тях трябваше да седи на масата в хола в Хусавик, заобиколен от домашни, докато сестра му се излежаваше пред черно-белия телевизор, готова със задълженията си по-рано.

Валур не харесваше неделните предавания по държавния канал също колкото и домашните. Излъчваха мрачни шведски драми за изпитанията на разведени двойки, пияни мъже и преуморени жени, а също и скучни интервюта с исландски художници за това как пържените яйца всъщност символизирали женски гърди или други помпозни глупости. Валур имаше ясен спомен как седи с купчина упражнения по математика и гледа през рамото на Суна, докато тя с благоговение попива всичко. И тогава Суна беше тази, която се интересуваше от култура, а той от американски шоу, пълни с ругатни и дъжд от куршуми. Надяваше се новата частна телевизия, която щеше да е конкуренция на държавната, да предлага повече предавания от този тип. Обмисляше да си купи видеорекордер, за да компенсира недостига на развлечения по телевизията, но заплатата му беше твърде малка и имаше твърде много други изкушения, за които да я похарчи.

Изпи чаша кафе, после влезе под душа, като се опита да се отърси от стария страх, свързан с неделята. Щеше да вземе автобуса до офиса на вестника и да провери дали са постъпили още телефонни обаждания или съобщения за Лара. След това отива да се разходи из града, обичаше старите улици с техните дървени къщи с цветно боядисано гофрирано желязо. Валур беше много критичен към „новия център на града“, който в момента се оформяше. Висока офис сграда, известна като Търговския дом, вече беше построена на площада „Кринглан“ край „Миклабраут“, главната пътна артерия на града, а сега се разработваше търговски център, който да замени историческото сърце на Рейкявик. И това не беше единственото нововъведение. Валур не беше фен на модерната архитектура и наскоро написа доклад относно изграждането на ново кметство на брега на езерото, което го бе ужасило. Днешните архитекти изглеждаха лишени от естетическия усет на по-ранното поколение. Ако зависеше от Валур, щяха да продължат да строят само с дървени материали.

Валур слезе на автогарата на площад „Хлемур“ и забеляза, че градът вече се пълнеше с хора, които искаха да видят или да бъдат видени, макар магазините да бяха затворени в неделя. Първо се насочи нагоре по хълма към офиса на вестника. Не намери никого вътре и се забави само за малко, колкото да прегледа документите на бюрото си, след което реши да слезе до „Аустурстрати“, за да се разсее с малко разглеждане на витрините.

Направи крачка към „Карнабер“, за да види новата мода. Стоеше и съзерцаваше една червена карирана риза на витрината, когато усети как някой го плесна по гърба.

- Хей, какво става?

Обърна се и видя Гунар, стар приятел от Хусавик, който завършваше теология в университета. Наистина приятен човек, с червена коса и усмивка, която винаги се долавяше и в очите му.

- Как са таблоидите? Ще бягаш ли вече в „Уошингтън поуст“?

Валур се ухили.

- Бягам, да. Новините просто продължават да идват.

- Виждам, че пишеш за случая на Лара. Смяташ ли, че ще го разрешиш? Коломбо в Рейкявик?

Валур въздъхна.

- Не знам, но съм като обсебен от това. Толкова внезапно е станало всичко, сякаш се е изпарила. Как някой изчезва просто така? Не е като да се е скитала и да е умряла от обикалянето на Видей...

Гунар го гледаше съчувствено.

- Не може ли просто да се е хвърлила в морето, Валур? Да се самоубие? Да напусне тази земна агония?

- И да вземе куфарите със себе си ли? Целият багаж? Не си опаковаш куфарите, ако ще се самоубиваш, нали? Има и още нещо, Гунар. Говорих с Кристиян, детектива по случая, и смятам, че той крие нещо. Не съм убеден, че изобщо някога е напуснала острова.

Валур спря, преди да сподели информацията от Джулия. Пазеше я за следващата статия. Гунар го погледна за миг, лицето му стана сериозно и кимна.

- Би било чудесно, ако я намерите. В противен случай това просто ще продължи да тежи на обществото.

Валур сви рамене.

- Никога не се знае, но не е лесно да се разреши трийсетгодишен случай. Както и да е. Ти близо ли си до дипломиране?

Гунар се усмихна.

- Вероятно говорим за още трийсет години мъки. Шегувам се. Работя върху последната си дисертация, но нещата се случват бавно. Темата е за думите на Исус в Проповедта на планината: Не съдете, за да не бъдете съдени.

Валур кимна бавно. Имаше странното усещане, че думите бяха предназначени за него. Да се запита дали наистина е негова работа да рови в стари грехове.

- Е, трябва да тръгвам - каза Гунар. - Утре ще присъстваме на служба за двестагодишнината на града. Трябва да помагам в катедралата. Натам отивам. Явно службите ще бъдат пълни с политици. Бог да ни е на помощ, само това мога да кажа!

До вечерта Валур беше обмислил различни заглавия за статията си, но не хареса нито едно от тях.

Разработи и план за следващата седмица. Във вторник щеше да отиде на острова и да потърси подробности за статията. Най-малкото щеше да успее да вдъхне живот на мястото за своите читатели. Най-сензационният материал, който имаше, беше информацията от Джулия, че Лара е убита в събота вечерта, а не в петък вечер. Това беше описал като анонимен сигнал. С малко късмет може би щеше да разкрие значението на Арнфридур Лейфсдотир. Сблъсъкът му с Хьогни Йефьорд щеше да добави нотка пикантност.

Валур изпържи малко кайма, която имаше в хладилника, и свари спагети към нея, след което седна през очукания стар телевизор, за да гледа новините в осем. Основните акценти бяха: оперативните проблеми в авиокомпанията „Арнарфлуг“, обсъждане на икономически бойкот на Южна Африка, шахматната среща между Карпов и Каспаров, предоставяне на дял от остров Видей на град Рейкявик по случай двестагодишнината му, както и ново развитие по изчезването на Лара.

Валур скочи от стола си и усили звука. Когато новинарят стигна до последния материал, той се взря в камерите и започна:

Източници до телевизията потвърдиха, че нова информация относно изчезването на Лара Мартинсдотир ще бъде разкрита в броя на „Викубладид“ този четвъртък. През последните седмици журналистът Валур Робертсон преразглежда случая в поредица от статии за Лара, която изчезна безследно на Видей през 1956 година, едва на петнайсет години. Има реална възможност мистерията за съдбата на Лара да бъде разкрита тази седмица, благодарение на новата информация, получена от „Викубладид“. Не успяхме да се свържем с Валур Робертсон за коментар.

Валур беше в ступор. Какво, по дяволите? Откъде дойде тази новина? И как, за бога, трябваше да оправдае сега това твърдение? Не разполагаше с много отговори. Нервно се разхождаше из тясната си всекидневна и потриваше ръце.

Не успяхме да се свържем с Валур Робертсон...

Ако беше останал до по-късно в офиса, хората от телевизията щяха да го намерят и да опровергавае историята.

Кой го бе издал? Със сигурност не и старият му приятел Гунар? Не. Освен това новините не биха го нарекли надежден източник. Всъщност никой не беше в състояние да докладва за състоянието на разследването, освен колегите му от вестника, но дори не и те, само редакторът знаеше нещо.

Валур се втурна в коридора. Ръцете му трепереха, докато набираше номера на Дагбяртур. Киселини се надигаха в стомаха му, докато слушаше звъненето и чакаше редакторът да вдигне.

- Дагбяртур.

- Здравей, Валур е. Видя ли новините?

- Да, гледах ги.

- Хвана ли това за вестника и историята на Лара? Твърдят, че тази седмица ще има голямо разкритие.

- Определено го видях.

Валур се замисли, че Дагбяртур звучеше изключително спокоен за ситуацията.

- Това не е вярно - възкликна той на висок тон. - Получих информация от тази жена, но нямам представа дали ще доведе до нещо. Планирах да отида до Видей тази седмица...

- Валур, момчето ми, ти ми каза, че има още хляб в тази история.

- Да, история, статия... това не означава, че съм разгадал случая.

- Е, това ще накара хората да обърнат повече внимание, нали?

- Имаш ли представа откъде имат тази информация?

- Каква информация?

На заден план Валур чуваше шум, включително пронизващия звук на детски гласове - вероятно внуците на Дагбяртур. Телевизорът също беше усилен, но редакторът не повиши тон. Всеки би си помислил, че се състезава в исландския шампионат за ниско кръвно налягане.

Валур беше малко объркан от реакцията му. Самият той се потеше от паника при мисълта за огромния натиск, на който току-що го бяха подложили.

- Фактът, че очакват грандиозни новини тази седмица - каза задъхано той. - Всичко това е толкова

обвързано с името ми сега, че всички ще разпознават лицето ми и ще мислят, че имам някакво велико разкритие. Кой би казал това на телевизията?

- Чудесно е за бизнеса, Валур. Всеки ще бъде нетърпелив да прочете за Лара и продажбите ни ще скочат до тавана. Ще привлечеш заслужено внимание и има шанс да сме на плюс в началото на следващия месец. Не виждам къде е проблемът.

- Ти ли си източникът на новините?

- Дори да бях, нима е толкова лошо? - Дагбяртур вече почти мъркаше от удоволствие. Изглежда смяташе всичко за една голяма шега.

- Значи с други думи, ти си бил? - изръмжа Валур.

- Виж, момчето ми. От седмица на седмица вестникът е на ръба на фалита - каза Дагбяртур. Валур имаше чувството, че преувеличава, самият той не знаеше за никакви конкретни проблеми с паричния поток или съкращения. - Борим се да останем на пазара - продължи редакторът. - Разследването ти беше чудесно за бизнеса, доведе до по-добри продажби, но винаги има място за подобрене. Помни думите ми, новините тази вечер ще накарат „Викубладид“ сам да се купува, независимо дали ще разгадаеш наистина мистерията. Никога не забравяй, че това е бизнес. Трябва да продаваме вестници, ако искаме да разпространяваме новини. Бъди благодарен. Това ще постави теб и вестника под светлината на прожекторите. Уверен съм, че ще се справиш. В крайна сметка това е истинско предизвикателство за теб - да напишеш нещо, което да оправдае очакванията на публиката.

Удовлетворението на Дагбяртур от начина, по който се развиваха нещата, беше прекалено очевидно.

Валур се прокашля.

- Добре, разбира се. Предполагам, че няма какво да се направи тогава. Чао, Дагбяртур.

- Чао, Валур, момчето ми - каза и затвори редакторът.

Съпругата на Дагбяртур, Лауфей, го погледна въпросително, когато затвори.

- Нещо не е наред ли, скъпи?

- Не, Валур беше. В лека паника е заради новинарския репортаж. Няма за какво да се притесняваш.

- Не съм изненадана, скъпи. Това е голямо напрежение за един млад мъж.

Дагбяртур не отговори и Лауфей отиде в кухнята да направи чай. Съпругът ѝ живееше за този вестник. Говореше за него от сутрин до вечер. Когато се срещнаха за първи път беше много по-забавен, имаше и повече коса, но по някакъв начин бракът им се беше задържал. През последните няколко години обаче Дагбяртур все по-малко присъстваше в мислите ѝ. Вместо това се беше съсредоточила върху йога, аеробика и внуците си. Нямахме желание да слуша за проблемите на съпруга си с вестника.

Вече го чуваше да говори с внуците им в другата стая. Пооправи ластика, който носеше в косата си и изчака водата да заври.

Валур се върна във всекидневната и се отпусна на дивана със стон.

Наистина щеше да се наложи да се потруди, ако трябва да „оправдава очакванията на обществото“, както се изрази Дагбяртур.

В хубава каша се беше забъркал. Надяваше се Джулия да се свърже с него отново... Да не забравяме и бележката в плика - може би щеше да проследи тази Арнфридур Лейфсдотир, която и да беше тя. Да, имаше няколко следи, от които можеше да излезе нещо. Не беше съвсем невъзможно да успее да обърне ситуацията в своя полза.

Погледна навън. Слънцето залязваше и розовият му блясък се отразяваше в прозорците на отсрещните къщи. Изведнъж почувства прилив на позитивна енергия - няма да се откаже.

Исправи се на крака. Това, от което се нуждаеше сега, бе още една дълга разходка, за да проясни мислите си.

Щеше да измисли нещо.

**1986 г.
18 август**

Валур дойде в офиса на „Викубладид“ рано в понеделник сутринта, все още объркан от последиците от неделните вечерни новини. Дагбяртур още не бе пристигнал, но другите репортери прииждаха и пиеха първото си кафе за деня. Валур поздрави екипа. Докато той беше зает със собствената си статия, останалите бяха съсредоточени предимно върху честванията на годишнината на града, които трябваше да започнат по обяд. Някои щяха да си вземат следобеда, а други бяха дежурни да отразяват празненствата. Толкова много компании бяха дали на служителите си почивен ден и в града цареше истинска празнична атмосфера.

Балдур беше изпратен във Видей в неделя, за да присъства на церемониалното представяне на имението и църквата на град Рейкявик. Валур се прокле на ум, че не предложи да отрази историята. Щеше да е идеалната възможност да огледа и усети атмосферата на острова.

- Валур! - беше колегата му Сверир. - „Моргунбладид“ иска интервю с теб...

Валур срещна погледа на Сверир и поклати глава. Сверир свали ръката си от телефонната слушалка и обясни, че за съжаление Валур не е в офиса.

- Така става, когато си звезда - каза Балдур кисело и запали цигара.

- Да - Валур седна на бюрото си. Трябваше да се концентрира, за да започне последната статия. Извади лист и химикал и започна да пише. Писането на груба версия понякога му помагаше да подреди мислите си.

Лара е била убита.

Да, това беше заглавието, което подхожда най-добре.

Свидетел се появи с твърдението, че Лара Мартинсдотир, на петнайсет години, е била убита вечерта в събота, 4 август 1956 година.

Родителите на Лара се свързват с полицията в понеделник, тъй като не получават редовното телефонно обаждане от дъщеря си през уикенда. При запитване към работодателите, те им казали, че тя неочаквано е напуснала.

Работодателите на Лара, Отар Оскарсон и Олоф Бьондал, които са живеели на Видей по това време, казали на полицията, че Лара е дала предизвестие си, стегнала е багажа си и е напуснала острова в петък.

Валур гледаше листа хартия и добави:

Време и място???

Ако Лара е убита в събота вечерта - може ли да е била в Рейкявик по това време?

Напускала ли е остров Видей?

Той въздъхна и се замисли за разговора си с Джулия. Бележките от телефонния разговор бяха някъде сред купчината листа на бюрото. Написа:

Лара се нуждае от подходящо погребение.

Къде е тялото ѝ?

- Валур! - отново беше Сверир. - Този път новините по радиото искат интервю.

Валур вдигна поглед и поклати глава. Сверир се ухили, след което каза по телефона, че за съжаление Валур е зает с други задачи.

- Е, момчето ми, нямаш минута спокойствие, за да пишеш, а? - Дагбяртур се появи. Въплъщение на самото спокойствие, облечен в кафяво кадифено сако и бежова риза. С лице, осеяно с лунички и видимо доволен, сякаш е прекарал целия уикенд в почивка на слънце. - Как върви?

- О, добре, благодаря - каза Валур с въздишка. - Усещам натиска, но мисля, че ще се справя. Утре отивам на Видей, за да се опитам да вмъкна малко живопис в статията. Така или иначе ще дам всичко от себе си.

- Добър план - каза Дагбяртур. - Между другото, ако имаш нужда от почивка от Лара, винаги може да ми напишеш статия за годишнината на града - изсумтя насмешливо. - Чух, че се редят на опашка по улицата, за да влязат в онази технологична изложба вчера. Какво повече можем да кажем за манията на исландците по иновациите. Кметът си прави доста добър пиар покрай празненствата. И ще трябва да изпратя някой да отрази официалната визита на президента. Честно казано, всичко е един голям цирк.

Валур се усмихна.

- Имам да разгледам още няколко неща, но след това мога да отида там и да видя какво се случва. Може да намеря нещо, за което да пиша.

- Добро момче - каза Дагбяртур. - Ще трябва да пишем за тортата и забавленията. Казаха ми, че имало блъсканица в пощата по-рано, за да се сдобият с една от специалните юбилейни марки в първия ден. Може би от това ще излезе история. Никога не забравяй, момчето ми, че журналистиката включва и малките подробности. Не позволявай на успеха да те главозамае. Ще бъдеш достатъчно популярен сред момичетата, ако успееш да разрешиш случая на Лара. Не е толкова зле, а?

Дагбяртур избухна в смях на собствената си шега. Валур се усмихна и кимна. Всъщност си мислеше, че надали има по-досадна задача от измислянето на статия за пощенски марки. Нещата, които му се налагаше

да прави, за да е щастлив шефът му... Все пак Дагбяртур си разбираше от работата. Изтичането на информация вероятно е бил хитър трик. Може би щеше да проработи и да създаде очакване за вестника в четвъртък, като същевременно окаже необходимия натиск върху Валур да довърши работата.

Отново насочи вниманието си към листа, където се опитваше да обобщи акцентите.

После извади плика от чантата си. Арнфридур Лейфсдотир - коя беше тя?

Валур взе телефонния указател и започна да минава през буквата „А“, Арнфридур... Първо в Рейкявик, след това систематично в цялата страна, по пощенски код. След известно време установи за свое удовлетворение, че в Исландия живееха само две жени с името Арнфридур Лейфсдотир. Записа телефоните и адресите им, след което погледна замислено през прозореца към морето и планината. Да се опита ли да им звънне? Да ги попита просто дали знаят нещо за Лара Мартинсдотир?

Вдигна слушалката и набра номера на първата Арнфридур, която живееше на „Раудалекур“ в Рейкявик.

- Здравейте.

- О, здравейте, това Арнфридур Лейфсдотир ли е?

- Да, кой се обажда? - звучеше като глас на жена, надхвърлила средната възраст.

- Казвам се Валур и съм журналист във „Викубладид“.

От другата страна настана тишина.

- Чудех се дали знаете нещо за момиче на име Лара Мартинсдотир, изчезнало преди трийсет години?

- Аз? - Жената изглеждаше учудена от въпроса. - Какво, не? За момичето от Видей ли говорите?

- Да, за нея - каза Валур. - Получих сигнал, че може би сте я познавали.

- Не я познавам - жената звучеше все по-раздразнено от посоката, в която бе поел разговорът.

- Лара Мартинсдотир е родена през 1941 година - каза Валур, променяйки курса на разговора. - Възможно ли е да сте били съученички?

- Не, не познавам момичето - ледено отговори Арнфридур. - И ако това е всичко, затварям - чу се внезапен тон за прекъсване на връзката и Валур се прокле за непохватния разговор. Жената очевидно почувства, че той е прекрачил границата. Трябваше да бъде по-тактичен.

Другата Арнфридур Лейфсдотир живееше на островите Уестман, малък архипелаг край южния бряг на Исландия. След предишното обаждане на Валур му се наложи да събере малко смелост, преди да успее да набере номера.

Записа си: *Всички пътища са затворени.*

Докато чакаше втората Арнфридур да вдигне, се чудеше дали това няма да бъде добро подзаглавие.

- Ало.

Радостен, спокоен глас този път. Значително по-млада жена. Валур се прокашля.

- Арнфридур?

- Да?

- Здравейте, казвам се Валур и съм журналист във „Викубладид“. Получихме сигнал, че вие - или някой със същото име като вас - може да е имал връзка с Лара Мартинсдотир, която изчезна преди трийсет години.

- Лара Мартинсдотир? - повтори Арнфридур.

- Да, изчезнала е през 1956 година и вестникът ни преразглежда случая.

- Добре, но тогава дори не съм била родена - каза Арнфридур, без да звучи нито разтревожена, нито особено заинтересована. - Лара? Говорите за историята, която беше по новините вчера?

- Да, точно така - отвърна Валур. - Значи не се сещате за някаква възможна връзка, която да имате с нея?

- Опасявам се, че нямам представа - каза Арнфридур. - Не се сещам за нищо. Защо смятате, че имам някаква връзка с нея?

- Както споменах, получихме сигнал, че вие или някой с вашето име може да има връзка със случая - това е всичко - обясни Валур.

- Разбирам - каза Арнфридур. - Но наистина нищо не се сещам. Успех с това.

Валур се сбогува и затвори, като си мислеше, че тази весела млада жена не може да е жената от бележката. От друга страна, реакцията на първата жена беше подозрителна. Тя беше и на подходяща възраст. Можеше да провери това, като се обади в Националния регистър. Маргарет имаше приятелка, Катрин, която работи там.

Върна се към проблема с Отар и Олоф. Спомена бегло за двойката в първите три статии, но имаше нужда от повече информация за тях. Проблемът беше, че не искаха да бъдат интервюирани и всички опити на Валур да почака Отар досега се оказваха неуспешни.

Кой би имал причина да ги посети на острова? Валур откри, че търговецът на едро Финур Стивънсен е бил приятел от училище на Отар, което със сигурност го правеше вероятен кандидат. Другият, Хьогни Йефьорд, чието име Кристиян спомена във връзка със случая и който беше откровено враждебен, когато

Валур се опита да говори с него...

Изправи се на крака и влезе в обвития с дим кабинет на Дагбяртур.

- Искам да поровя повече около двойката, за която е работила Лара - обяви той.

- Разбираемо - каза Дагбяртур, - но полицията не ги ли е разпитала щателно? Онзи източник, Джулия, говорил ли си с нея отново? Относно бележката нещо?

- Да, Арнфридур - името от бележката - търся я. Въпрос на време е да стигна до нея - Валур беше решил да говори с приятелката на Маргарет от Националния регистър. - Ще поровя и около Хьогни Йефьорд.

- Хьогни? Защо, за бога?

- Сигурно ще получите оплакване от него.

- И какво от това? Знаеш, че вярвам на хората си, Валур.

- Ако Финур Стивънсен не беше мъртъв, вероятно щях да се срещна с него. Името му беше в списъка ми.

Само високопоставени общественици - засмя се Валур.

- Очертава се добър брой в четвъртък - каза Дагбяртур с нотка на задоволство.

- Ще бъде страхотен вестник!

- Рекордни продажби - продължи той. - Рекордни продажби, Валур, момчето ми. Ще имаш време и за кратка статия за годишнината, нали? За юбилейните марки? Всъщност защо не придружиш Киди, докато снима и да зададеш „Въпрос на седмицата“ на тълпата, докато си там!

Валур се насили да се усмихне и кимна. Имаше чувството, че Дагбяртур нарочно го връща на земята с тези рутинни статии. Във „Викубладид“ имаше само един звезден репортер и това беше неговият собственик и редактор, самият Дагбяртур.

Всичко, което каза на глас обаче, беше:

- Разбира се, ще намеря нещо подходящо.

1986 г.

18 август

Съветник Пал Йоханесон се размърда с неудобство на църковната пейка. Не се чувстваше добре в тази обстановка, не влезе в политиката, за да си пропилява сутрините в църквата, макар днес това да беше неизбежно. Като избран член на градския съвет на Рейкявик, той не можеше да си позволи да отсъства, щом във всички църкви в града се провеждаха служби по случай двестагодишнината. Въпреки че Пал не беше нито свързан с църквата, нито религиозен, обичаше да казва в интервюта, че пази вярата си от детството. Знаеше, че подобни неща много се харесват на потенциалните избиратели. Отново се размърда. Твърдите дървени пейки в старата катедрала на Рейкявик бяха за подмяна и викарият, многословен мъж на средна възраст, каквото и да прави, не можеше да отклони вниманието на Пал от този факт.

Пал Йоханесон влезе в политиката, за да спечели влияние, както обичаше да се изразява той. Отдаваше голямо значение на планирането и се бе настанил доста удобно в този отдел. Надяваше се в един момент да изкачи високите етажи на градската политика, но това беше преди да осъзнае, че му липсва нужната харизма. Опитът и контактите му позволяваха да задвижи нещата дори без мнозинство в съвета, самият той също беше влиятелна фигура. Пал се движеше с правилните хора, което му осигуряваше определен статус в системата, факт, който ценеше много повече от популярността сред избирателите. Беше предпочел да остане в сянка от политическа гледна точка. Ляв или десен, не беше от значение.

В момента планирането беше на дневен ред. Новият център на града и големият търговски център, който трябваше да отвори врати другата година, щеше да преобрази Рейкявик за следващите поколения. Заемаше централно място в по-нататъшното строителство на жилища и търговски обекти, да не говорим за новата Телевизионна къща, която изграждаха от години, но сега вече беше към завършване. Тези проекти носеха огромно удоволствие на Пал. Обичаше да се среща със строителните предприемачи и да се наслаждава на тяхното благоговейно уважение, да обикаля строителните обекти и като цяло да има думата за посоката на бъдещото развитие на града. Гордееше се със значението си като публична фигура. Грижеше се за приятелите си, особено за Хьогни, всъщност те се грижеха един за друг.

И все пак Пал предпочиташе да действа зад кулисите. Избра да следва безопасен път в живота. Баща му беше магазинер, майка му домакиня - най-обикновените хора, които може да си представиш. Те възпитаваха децата си по същия начин. Целта винаги е била да живее в хубава къща, да притежава кола, да се ожени за красива жена и да има успешни деца. С други думи, да живее достоен, почтен живот. Хвърли крадешком

поглед към жена си, която седеше до него на пейката.

Някога Гунлауг беше тази красива съпруга. Запознаха се в училище, където тя беше едно от най-популярните момичета, а след това продължи да учи домашни науки⁸. Децата им бяха в младши колеж⁹. Русата коса на Гунлауг побеляваше и чертите ѝ, които преди бяха толкова меки, се бяха изострили. Носеше тъмносиньо палто и розов шал в „нейните цветове“. Наскоро бе ходила да определят цвета ѝ с други жени от шивашката ѝ група и откри, че е „пролет“. В резултат на това започна да купува много розови, лилави и люлякови дрехи.

В този момент, изглежда, слушаше внимателно викария. Един мъдър човек построил къщата си върху скала и тя оцеляла при всяка буря - за разлика от тази, построена върху пясък.

- Така е и с нашия град - промърмори викарият. - Построен е върху скала и устоява на всяка буря.

Мислите на Пал Йоханесон неволно се насочиха към парцелите за строеж край езерото Раудаватан, в източния край на града, които бяха ябълката на раздора на изборите преди четири години. Градското планиране не беше толкова наболял въпрос на последните избори - нещо, за което той с охота си приписваше заслугите. За първи път го забелязаха, когато се изказа против развитието на зелените райони. Знаеше добре, че градското планиране не свършва с опазването на зелените площи, и че имотите бяха единствената сигурна инвестиция в Исландия, единственият актив, който можеше да преодолее постоянните икономически колебания, нарастващата инфлация и повишаването на лихвените проценти.

Пал върна вниманието си към проповедта на викария и установи, че сега говори за семейните ценности. Погледна обратно към Гунлауг, чиито очи все още бяха приковани към викария. Кога бе осъзнал, че бракът им вече не му дава това, от което се нуждаеше? Някога Гунлауг беше толкова слънчева и духовита, но един ден осъзна, че смехът ѝ е пресъхнал. Поддържаше дома образцов, грижеше се за децата им, готвеше печено в неделя, следеше новините и умееше да поддържа разговора, когато го придружаваше на приеми или изпълняваше други задължения като негова съпруга. Ходеше на кръжок по шиене, четеше книги и участваше активно в дейностите на женския институт. Освен това ходеше на курсове, плетеше пуловери и дори бе направила гоблен, който окачиха на стената. Имаха атрактивно обзаведена лятна вила в Скоррадалур, на час-два нагоре по брега. Основната им къща на „Гренимелур“, западните покрайнини за богатashi в Рейкявик, беше еталон за добър вкус и качествени материали. Гунлауг беше жена, която притежаваше две кожени палта - сигурен знак за успех.

И все пак, въпреки всичко, Пал си намери друга.

Елизабет беше само на двацет и три, секретарка в градския съвет на Рейкявик. Имаше руса коса, която прибираше във висока конска опашка и се обличаше във весели пастелни нюанси, обикновено носеше сака с подплънки, цветни пластмасови колани и масивни колиета. Работата ѝ беше да вдига телефона, да организира всички срещи на Пал и да прави кафе. Поздравяваше всички, сякаш искрено се радва да се срещне с тях. Живееше в мансарден апартамент на „Нялсгата“, който се постара да направи красив. Въпреки че работеше в отдела по градско планиране, тя не проявяваше почти никакъв интерес по темата.

Пал забеляза присъствието ѝ постепенно. Винаги беше толкова ярка и жизнерадостна. Розовото ѝ червило сякаш озаряваше стаята и звънливият ѝ смях беше заразителен.

Една вечер имаше банкет на отдела и нещата просто се случиха. През по-голямата част от вечерта той говори с колегите си мъже, но с наближаване на края на събитието жените започнаха да прииждат. На Пал никога не би му хрумнало да помогне с разтребването у дома, но отиде при Елизабет и предложи услугите си. Забеляза по-възрастните жени да си разменят многозначителни погледи, но Елизабет само се усмихна лъчезарно и прие помощта му с благодарност.

След това Пал вървя с нея от „Боргартун“ до апартамента ѝ на „Нялсгата“⁶⁴, където правиха страстна любов. Завлече го горе по тесните стълби и се изкикоти, докато той сваляше розовата ѝ рокля в цвят съомга. Елизабет беше млада и стегната и се държеше така, сякаш той я задоволяваше. Разбира се, двамата с Гунлауг правеха редовно секс, но винаги по един и същ предсказуем сценарий. Тя винаги бе облечена в една и съща нощница, лампите бяха загасени. Никога нищо ново. С Елизабет се почувства отново млад. Тя го гледаше с възхищение и се отнасяше с него като с истинска звезда.

Гунлауг Харалдсдотир наблюдаваше викария. Преподобният Халдор беше голям досадник. Никога не казваше нещо, което да не е повтарял сто пъти преди. Тя нямаше против да ходи на църква, имаше и добро мнение за епископа, който според нея наистина имаше какво да каже, да излъчи послание за важността на духовния живот. С една дума, не беше почитателка на преподобния Халдор и дойде главно в ролята си на подкрепяща съпруга на Пал.

Гунлауг беше в началото на петдесетте си години или поне така твърдеше, въпреки че от тогава бе

изтекло десетилетие. Влюби се в Пал, докато бяха в училище. Мургав и красив, той създаваше впечатлението на човек, който никога в живота си няма да сгреши. Ожениха се, докато той учеше в университета, родиха им се две деца, съградиха красив дом и си купиха уютна лятна хижа. След това Пал влезе в политиката с доста големи амбиции в началото, обаче не му идваше отвътре да е политик и не се отличи. Приличаше повече на чиновник, отколкото на избран представител. Плащаха му добре и изглежда му харесваше да се вижда в плановите си по цял ден, харесваха му безкрайните срещи с предприемачи и да бъде ключова фигура в разпределението на строителните терени.

Гунлауг играеше ролята си съвестно - печеше сладкиши и правеше кафе, посещаваше безкрайни срещи и събития, винаги плътено до съпруга си, лоялна и благонадеждна. Беше изгубила бройката на ястията, които приготвяше за приятелите му от детството. Понякога поканите включваха и съпругите им и Гунлауг бе прекарала най-много време с Тордис, която обичаше да е център на вниманието. Всички сме толкова лоялни и благонадеждни, мислеше си Гунлауг. Дали е двустранно?

Усещаше Пал до себе си - с изправен гръб, достолепен, - но мислите му бяха някъде другаде. Последен се изправи, когато викарият ги покани да получат благословията. Пал изглеждаше все по-разсеян тези дни, не само у дома, но и когато бяха навън с компания.

Гунлауг познаваше съпруга си от достатъчно дълго време. През по-голямата част от брака им интересите им съвпадаха. Тя го подкрепяше в политическите му амбиции, тя също бе амбициозна, тя искаше да принадлежи към най-изисканите кръгове, да посещава премиери, да ходи на коктейли и да се среща с други хора като тях. Наскоро обаче усети, че с Пал се отдалечават. Изглеждаше, сякаш не се интересува от нищо, което правеха. Ходеха на същите места като преди, поздравяваше всички мъже и се забавляваше да играе ролята си, но все по-често работеше до късно и се извиняваше, че е бил затрупан. Обръщаше малко внимание на Гунлауг и едва забелязваше, когато се докарваше с нещо ново и често отговаряше механично, когато му говори. Дори храненето, което винаги е било тяхното специално лично време и на което Пал се наслаждаваше, бе станало скучно и монотонно. Изглежда нямаше какво да й каже.

На Гунлауг й хрумна, че може очите му да са започнали да шарят, като на някои от приятелите му, и е започнал да я приема за даденост. Късмет с това. Тя беше наясно, че измамата и женкарството са разпространени в политическите кръгове и далеч не са чужди на групата близки приятели на Пал. Също така знаеше, че макар нагласите в обществото да стават по-либерални, това не означава автоматично, че разводът ще се отрази добре на мъж в неговото положение. От друга страна, вероятно бе по-добре, че се е отървала от него. Вече не го намираше за особено приятна компания.

Викарият покани паството да изпеят последния химн. До нея Пал отвори сборника си и раздвижи устни. Не беше от хората, които пеят на глас. Гунлауг сведе поглед към книгата си и дръзко повиши тон.

**1986 г.
18 август**

Киди, фотографът, беше тих, непринуден мъж на годините на Валур. Живееше в Брайдхолт, в източния край на града. Изглежда се интересуваше единствено от фотоапарата си и вече си беше спечелил репутация с поразителните си портрети. Политиците бяха любимата му тема. Не че самият той проявяваше никакви политически пристрастия или знаеше много за отделните политици и партии, но имаше добро око за хората и умение да улавя запомнящо се личността им. Той обаче беше твърде добродушен и се задоволяваше с всякакви задачи, дори да означава, че трябва да отиде до пощата и да снима марките.

Валур помоли Киди да изчака минута, докато проведе един разговор по телефона. Свърза се направо с Националния регистър и поиска да говори с Катрин, приятелката на Маргарет. След кратко чакане Катрин се появи. Гласът ѝ беше мек, но ясен и той си я представи с фината ѝ руса коса, грижливо прибрана край лицето ѝ с фиби. Валур обясни молбата си да направи дискретно търсене на името Арнфридур Лейфсдотир и да състави списък с всички жени, които са кръстени така през последния век.

Въпреки че Катрин му беше правила подобна услуга и преди, тя въздъхна и каза, че ще ѝ отнеме известно време, за да направи това, което той иска. Каза да ѝ звънне на следващия ден, дотогава трябваше да има информацията. Валур ѝ благодари. Разчиташе на това да осигури жизненоважна част от пъзела за статията в четвъртък.

Валур прибра плика и бележките в чантата си, праметна я през рамо и побърза да излезе от офиса на „Викубладид“ с Киди. Мисията им беше да отидат до централната поща и да интервюират някого за юбилейното издание на марките, след което да хванат няколко посетители на фестивала за рубриката „Въпрос на седмицата“. Парадът трябваше да тръгне от църквата „Халгримскиркия“ скоро, след което щеше да

има програма със забавления в парка край езерото и в стария център на града.

Бързо отметнаха посещенията в пощата от списъка си. Киди направи снимка на жената, която интервюираха, вдигнала плик с няколко марки с юбилейната марка на лебед, образуващ числото двеста. Валур написа няколко изречения за необикновената страст на гражданите на Рейкявик към Марките под заглавието: „Възпоменателните марки се продават като топъл хляб през първия ден.“

Когато излязоха и тръгнаха по „Аустурстрати“, голяма тълпа вече се събираше в центъра и забавленията започваха. В „Лежаргата“ бяха подредени редица маси, на които бе разположена дългата двеста метра торта.

- Да, въпросът на деня. Да попитаме хората какво мислят за тортата - предложи Валур.

- Няма ли да изчакаме първо да я опитат? - попита Киди и сви рамене.

Отидоха до тортата и се позиционираха на подходящо място. Първото парче беше церемониално поднесено на президента на републиката, достолепна жена в елегантен костюм и шапка, след което имаше голямо празненство за всички. Всеки жител на Рейкявик атакува масите, решен да получи парче от тортата. Деца се плъзгаха между краката на родителите си и сладкарите не можеха да смогнат с рязането на тортата. На Валур и Киди не им отне много време да се обърнат към някои от посетителите, които вече ядяха.

Е, хареса ли ви тортата?

Да!

Е, хареса ли ви тортата?

Долових алкохол. Шери ли имаше в нея?

Е, хареса ли ви тортата?

Не обичам много марципан.

След като приключиха с „Въпроса на седмицата“, Валур и Киди се възползваха от шанса и те да опитат по едно парче.

- Нищо особено - промърмори Киди.

След това се върнаха заедно до „Карастигур“. Валур написа бързо двете статии, като изпрати целия материал до четири следобед.

Искаше да се върне в града, за да попие още малко от атмосферата, след което да се прибере вкъщи, преди да се срещне с Маргарет същата вечер. Разбраха се да се срещнат край езерото в осем, след което да гледат забавленията от „Арнархол“, тревиста могила над „Лежаргата“. Валур се чудеше дали Маргарет щеше да се прибере с него след това, както правеше понякога. Той не беше особено ловък в отношенията си с противоположния пол не поради липса на интерес от негова страна. Винаги се чувстваше особено неудобно с момичетата. Не знаеше какво да говори, за да звучи интересно, и ставаше срамежлив, когато трябваше да действа.

Не беше сигурен как най-добре да продължи отношенията си с Маргарет, макар да вярваше, че се движат в правилната посока. Тя си взе кратка лятна ваканция преди началото на семестъра в университета. За студентите беше необичайно да не работят през лятото, но предвид произхода ѝ тя можеше да си позволи лукса, особено след като все още живееше с родителите си. Беше красива, с дълга тъмна коса, и се обличаше малко по-зряло за възрастта си.

Всеки път, когато я видеше, пеперуди прърхаха в стомаха му, но въпреки това не беше сигурен в бъдещето. Може би беше напълно нормално да е несигурен. Завиждаше на сестра си Суна в това отношение. Тя изглеждаше способна да накара всеки, мъж или жена, да се влюби в нея, без дори да си мръдне пръста. Валур не беше такъв.

Проправи си път през морето от хора. Бяха навсякъде, въпреки че повечето вече се отдалечаваха от центъра и се прибираха по домовете си, за да вечерят, преди да започне вечерната програма. Обикновено Рейкявик беше толкова претъпкан само в събота вечер около три сутринта, когато нощните клубове в града се изпразваха и улиците се изпълваха с пияна, екзалтирана тълпа. Днешната тълпа се държеше много по-културно, тъй като имаше предимно семейства с деца. Валур се лута известно време, докато не му просветна, че е забравил чантата си в офиса на вестника. И се върна до „Карастигур“, за да я вземе, преди да отиде пеша до „Скулагата“, където се надяваше да успее да хване автобус.

Докато вървеше, мисълта му се върна към статията.

Можеше ли Арнфридур да е ключът към загадката? Ако е така, коя от двете жени беше Арнфридур, която му трябва?

И какво знаеше той за Отар и Олоф? Можеше ли всеки да отиде и да заживее на остров Видей, ако поиска? Може би беше добра идея да прерови градските архиви.

Дали Лара е умряла на острова?

Джулия всъщност му каза две неща: първо, Лара е била убита в събота вечерта, и второ, че смъртта ѝ е свързана по някакъв начин с жена на име Арнфридур Лейфсдотир.

Валур стигна автобусната спирка. Беше изключително натоварено, тъй като заради празника центърът беше затворен за лични автомобили. Към тях се насочи автобус, който караше със значителна скорост. Валур предположи, че ще е пълен и се промъкна по-близо до бордюра, решен да намери място. Искаше да си вземе душ и да се преоблече в други дрехи за срещата си с Маргарет. Имаше нещо романтично в мисълта да сподели този исторически ден с нея.

Забрави за предишния стрес и усети нетърпеливо очакване, някакъв плах оптимизъм за бъдещето.

В този момент силен тласък в гърба го извади от равновесие и Валур полетя към улицата, като за части от секундата се втренчи в ужасените очи на шофьора на автобуса.

Втора част

1986 г.
18 август

Суна правеше всичко възможно да избегне честванията на двестагодишнината, но на практика нямаше как да стане. Всички говореха само за празника - и темата за остров Видей също изглеждаше неизбежна. Снощните телевизионни новини включваха репортаж от посещението на кмета на острова по повод церемониалното прехвърляне на собствеността от държавата към град Рейкявик. Сянка бе хвърлена върху историята заради голямата новина, че по-късно същата седмица Валур ще разкрие мистерията с момичето, което бе изчезнало на острова. Това дойде като гръм от ясно небе за Суна. Опитва се да звънне многократно на брат си, но без успех.

Негодникът не й беше казал нито дума.

Дали наистина е открил Лара? Подобно на прословутия случай „Гейрфинур“, Лара беше се превърнала *cause célèbre*¹⁰ и нацията щеше да следи с притаен дъх всяка новост от нетърпение да разбере съдбата на момичето.

Исландците нямат насада за криминални истории, помисли си Суна. Спомни си как с Валур се събираха всеки вторник в продължение на шест седмици миналата зима, за да изгледат епизодите на новия британски сериал за инспектор Далглиш, наречен „Покрий лицето й“. През цялото време, докато го излъчваха, всичките им приятели бяха обсебени от манията да отгатнат самоличността на убиеца. Към края на сериала Суна сподели с Валур, че един ден би написала криминална история. Валур не повярва, защото не вярваше някой да чете детективска история, която се развива в Исландия. Обеща й да разкрие някое и друго истинско престъпление във вестника вместо нея.

В понеделник, на годишнината, Суна остана до следобед, за да работи върху дисертацията си, а радиото свиреше тихо като фон. По навик слушаше „Радио 2“, което излъчваше по-леки програми и по-съвременна музика. Нямаше търпение за повече избор в ефира. В момента единствената друга възможност, ако иска да слуша рок или поп, беше радиото на американските войски, което излъчваше на английски от базата на НАТО в Кефлавик. Крайно време беше да има исландска алтернатива.

Господи, отегчи се от цялата суматоха около годишнината на града. Тя преобладаваше дори в програмите на „Радио 2“. Чашата преля, когато започнаха да предават на живо от центъра на града в 14 часа. Единственият начин да избяга от подробното отразяване на събитието, или по-скоро от тази медийна лудост, беше да вземе един от специалните безплатни автобуси до града и сама да опита от тази известна, чупеща рекорди торта. Когато пристигна там, тълпата беше толкова голяма, че Суна много се изненада.

Докато обикаляше наоколо, се натъкна на приятели, познати и роднини, но никой нямаше време да спре да си говорят. Тълпите от хора, които обикаляха безцелно улиците, бяха като на Националния празник на Исландия, но умножени по десет. Надяваше се да попадне на Валур в някакъв момент, но шансовете да намери човек в това кипнало множество бяха практически нулеви. Все пак, въпреки съпротивата си, тя постепенно се зарази от атмосферата. В края на краищата беше исторически ден и беше забавно да го изживееш на място. Щастието, което излъчваха лицата на нейните съграждани - и несъмнено много посетители от провинцията - направи трудно да се устои на жизнерадостното настроение.

Следобедът напредваше и Суна прецени, че не си струва да се прибира. Слънцето грееше и температурата

беше умерена за исландските стандарти. Вкусът на тортата също не беше лош, въпреки че се наложи да си пробие път през тълпата, за да вземе парче. Нямаше много фигури, на които Суна да гледа като на модел за подражание, но една от тях беше президентът Вигдис Финбогадотир - първата жена в света, демократично избрана за държавен глава. Беше доволна да я види лично. Искаше ѝ се да се ръкуват, но естествено, нямаше такъв шанс.

В крайна сметка Суна си намери място на склоновете на „Арнархол“, зелената могила в центъра на града, увенчана със статуята на първия заселник на Исландия през 874 г., Инголфур Артнарсон. За свой късмет се беше облякла топло, защото след като спря да се движи, стана хладно. От мястото си виждаше фестивалната програма, речите и забавленията, не всички от които бяха по неин вкус. Симфоничният оркестър и етюдът изобщо не ѝ харесаха, но песните за Рейкявик, да. Дори онези по-лигавите, макар никога да не би признала това пред приятелите си. Като се замисли, може би щеше да е по-добре да се срещне с момичетата, но вече стана твърде късно, защото настоя и пред тях, че този празник е само за деца и пенсионери. Липсваше ѝ компанията на Валур. Щеше да е много по-забавно да са заедно, сгущени срещу все по-студения вятър. Да коментират и да се подиграват на програмата. Само да беше успяла да се свърже с него тази сутрин и да беше уредила нещата. Без съмнение той е някъде там, с приятелката си. Предполагаше, макар и с тъга, че е неизбежно двамата да се отдалечат с течение на времето, особено ако той си намери партньорка...

Кметът завърши речта си и последва пищна заря. Есенният мрак беше оцветил леките исландски летни нощи почти неусетно, докато фойерверките осветяваха небето, което несъмнено беше полутъмно. Поводът изглеждаше като нещо средно между Националния празник на 17 юни и новогодишната нощ.

Въпреки че Суна трябваше да чака автобуса дълго на студа, тя се почувства обгърната от странно спокойствие, въпреки че трепереше. В края на краищата денят се оказа приятен, неочаквано за нейния негативизъм от сутринта.

След като най-накрая успя да си намери място в претъпкания автобус, тя се стопли. Кратката разходка до дома от спирката също беше приятна. В нейния район все още имаше много хора, които се прибираха след зарята и тя отново си припомни новогодишната нощ. Това беше единственият ден, в който с Валур им беше позволено да останат до късно с родителите си. Имаше нещо магическо в полунощ на тази възраст и за секунда тя отново се чувства като дете.

Щеше да звънне на Валур, когато се прибере у дома. От всички възможни вечери, точно днес никой нямаше да си легне рано, а тя копнееше да чуе новините от него. Да разбере какво се е случило с Лара, да сподели вълнението му за четвъртък, когато трябваше да излезе и следващият брой на вестника. Днес медийните прожектори бяха насочени към кмета и президента, но Суна подозираше, че до края на седмицата брат ѝ Валур щеше да бъде звездата на шоуто. Особено ако наистина беше разбрал какво се е случило с изчезналото момиче.

В момента Суна живееше в квартал, известен като „Хлидар“, на по-ниските склонове на хълма Оскюлид, и докато приближаваше до къщата, забеляза, че светлините на горния етаж в апартамента на Камила са запалени. Това беше много необичайно, но разбира се, тази вечер всичко беше различно. Светът изглеждаше малко по-ярък и красив, въпреки завръщания се мрак. Суна преглътна цинизма си и си позволи да бъде искрено развълнувана от честването на годишнината в най-северната столица на света, очарована от безумното щастие на нейните жители. Сега обаче умът ѝ беше пълен с мисли за леглото. Нямаше търпение да се свие под завивките и да се унесе в сън, благодарна, че противно на негативните очаквания бе успяла да остави напрежението настрана за ден. Утре всичко щеше да се върне към нормалното - работата по дисертацията, новините за политическите спорове и обичайните дебати за китолова и градското планиране.

Разрови в чантата си за ключовете, притеснена за момент, че ги е загубила, но както винаги, накрая ги намери. Но когато отвори вратата, се изправи пред напълно неочаквана гледка - Камила, седнала будна на стълбите, сякаш я чакаше. Стресната, за момент Суна замръзна на прага. Стълбите бяха в обща зона. Камила притежаваше къщата и беше едновременно съседка и хазайка на Суна. Двете се разбираха добре. Разликата им беше около двайсет години, но Камила нямаше против случайните партита на приземния етаж, въпреки че тя самата беше до голяма степен тиха домакиня.

- Камила... - Суна се спря и попита: - Какво, за бога, правиш тук?

Въпросът наистина не беше логичен, предвид това, че къщата беше на Камила.

- Суна, чаках те - каза Камила с по-мек от обикновено глас.

- Моля? Мен?

- Ще се качиш ли горе за минутка? Има горещо кафе в каната.

Поканата прозвуча толкова невинно, че Суна кимна машинално, макар всъщност да нямаше нищо нормално в това да пиеш кафе в ранни зори със съседка, която никога нямаше гости и рядко се будеше след полунощ.

Суна последва Камила на горния етаж до апартамента ѝ, където хазяйката я покани да седне във всекидневната, преди да изчезне в кухнята и накрая да се появи отново с гореща чаша.

- Суна, полицията беше тук по-рано и искаше да говори с теб.. Обещах да ги уведомя, когато се прибереш.
- Моля?

Суна изведнъж се почувства така, сякаш е влязла в капан, макар да беше абсурдно. Освен че изостана малко с дисертацията си, тя не беше направила нищо нередно.

- Идват. Нека просто ги изчакаме да дойдат.

- Знаеш ли, нямам абсолютно никаква представа какво се случва - каза Суна, като просто въртеше чашата си. Дори нямаше желание да отпие.

- Нека просто ги изчакаме.

Това вероятно беше най-дългият разговор, който е водила с Камила от подписването на договора за наем. Харесваше жената. Камила беше образцова хазяйка, но просто нямаха нищо общо.

Суна рязко се изправи на крака, като разля кафе по дрехите си. Остави чашата.

- Нещо не е наред. Не мога да чакам. Моля те, може ли да ми обясниш какво се случва? Искam да кажа... нещо нередно ли съм направила?

Усещаше как се поти и сърцето ѝ препуска. Не можеше да остане повече тук.

Камила също се изправи и сложи ръка на рамото ѝ.

- Просто седни. Не си направила нищо лошо, но предпочитам полицията да ти съобщи новината.

- Новина? Каква новина?

Пулсът на Суна се учести. Имаше чувството, че някой е изсмукал целия кислород от стаята.

- Честно казано смятам, че трябва да ги изчакаме, Суна. Просто не знам какво да кажа.

Едва сега Суна осъзна факта, че Камила беше толкова разтревожена, колкото и самата нея. Очевидно и тя не искаше да бъде в тази ситуация. Суна отново се отпусна на стола си и осъзна, че няма да е по-добре да чака сама долу.

- Баща ми добре ли е? Майка ми? Нещо случило ли се е?

Камила се поколеба:

- Да, те са... Добре са, но... Наистина, просто ги изчакай. Разбираш ли, аз... не мисля, че биха искали да го обсъждам с теб.

- Не ми го причинявай - извика Суна, а гласът ѝ се повиши от отчаяние. - Ти трябва... трябва да ми кажеш. Не мога да се справя с това...

Тя беше близо до точката на пречупване и усещаше как сълзите започват да се стичат по бузите ѝ. Камила не отговори и тишината помежду им стана още по-оглушителна.

Валур? Със сигурност беше добре, нали?

Не беше говорила с него, не успя да се свърже, въпреки че обикновено успяваше. Винаги беше там, когато тя имаше нужда от него. Винаги беше до нея. Дори когато се навърташе около него и приятелите му в тийнейджърските си години, той сякаш нямаше нищо против. Малката му сестра винаги беше на първо място за него. Тя знаеше това и усещаше, че е по-важна от приятелите му, може би повече и от родителите им.

Може би приятелката му щеше да знае къде е? Суна веднага отхвърли тази мисъл.

С Валур понякога бяха като кораби в морето, далеч от брега, носещи се по течението без компас, но винаги се намираха един друг. Валур беше този, който я посъветва да учи литература. Насърчи я и тя на свой ред наблюдаваше с гордост как той става успешен журналист. И сега, изглежда, беше на прага да разкрие една от най-големите тайни на последния половин век.

Разбира се, че той е добре.

Въпреки това чувството на безпокойство щеше да нараства, докато не се увери, че нищо не му се е случило. Усещаше го и колкото по-дълго мълчанието продължаваше, толкова по-убедена ставаше в предчувствието си. Стари спомени се надигнаха неканени в съзнанието ѝ. Напразно се опитваше да ги отблъсне, сърцето ѝ щеше да изскочи, а ушите ѝ кънтяха. Мислеше, че ще припадне.

Отново се изправи на крака, неспособна да седи мирно.

- Отивам долу, не издържам повече, отивам.

Камила кимна.

- Ти решаваеш, Суна. Аз...

В този момент на вратата се позвъни.

- Те са тук - каза тихо Камила и отиде в коридора, където заговори по интеркома, след което отвори вратата към стълбищната площадка.

Суна затвори очи, сякаш това щеше да промени нещо, да я накара да изчезне и така да отложи лошите новини.

- Суна?

Мъжки глас. Мил. Тя отново отвори очи. Пред нея стояха двама полицаи и двамата над средна възраст.

Тя кимна.

- Става дума за брат ви Валур.

Тя не можеше да говори.

- Участвал е в инцидент по-рано тази вечер, пътен инцидент.

Тя се втрени безизразно в полицаия, който говореше от името на двамата. Пътен инцидент? Не разбираше. Повечето хора се движеха пеша днес и Валур не притежаваше кола, дори нямаше шофьорска книжка. Може би говореха за друг? Почувства прилив на надежда.

- Ужасно съжалявам, че трябва да ви го кажа, Суна, но брат ви... загина при инцидента.

И с това нейният свят се срина.

С един замах всичко се промени и тя знаеше, че никога няма да забрави този момент, докато е жива.

С треперещи колени, тя стоеше там, зашеметена. Неспособна да помръдне, неспособна дори да промълви и дума. Чувстваше се напълно незащитна, сама на света.

- Разбрах, че живеете в апартамента долу?

- Да - прошепна тя.

- Сама?

- Да.

- Искате ли да ви закараме до дома на родителите ви? Няма ли да бъде по-добре за вас и за тях също?

- Те... те живеят в Хусавик - отвърна тя със сподавен глас.

- Разбирам. Има ли къде другаде да отседнете? При приятел? Или член на семейството?

- Майка ми... искам да кажа, сестрата на майка ми... живее в Арбер. Аз... може би мога...

- Ще ви заведем там.

- Какво се е случило? - попита внезапно тя, като се овладя.

Полицаят за миг не знаеше как да отговори, въпреки че въпросът едва ли беше неочакван.

- Инцидентът... Валур няма шофьорска книжка.

- Не е шофирал, бил е пеша. Пресичал е и... - полицаият замълча, сякаш не желаше да продължи. Може би все още не беше готова да чуе кървавите подробности.

Суна стоеше там, втречена в него. Трябваше да знае повече, въпреки че вероятно беше лоша идея.

- Блъснал го е автобус - каза полицаият след дълга пауза.

Суна се почувства така, сякаш са я ударили в корема. Това беше последното, което очакваше и сега й се искаше да може да върне въпроса си назад, да изтрие тази информация. Или направо да изтрие този ден изцяло, да го превърти като видеокасета. Да върне времето назад, да намери Валур и да му каже - за бога - да си стои вкъщи.

Тя стоеше онемяла.

- Тръгваме ли, Суна? - любезно попита полицаият.

Безмълвна, тя кимна.

**1986 г.
19 август**

Суна почти не беше спала, откакто научи новината. Родителите й пътуваха, но тъй като Хусавик беше на другия край на страната, щеше да им отнеме около осем часа, за да стигнат до Рейкявик. С напредването на деня Суна започна да намира атмосферата в къщата на леля си за толкова потискаща, че просто трябваше да се махне за малко.

Не можеше да прекара и минута повече в стаята за гости. Мислите й постоянно се връщаха към Валур. Викарият беше дошъл тази сутрин, но Суна не искаше да говори с него. Това нямаше да промени нищо. Валур го нямаше. Без обяснение, без нищо. Как можеше да се обясни нещо толкова неразбираемо? Беше просто жестока ирония на съдбата, че той се бе оказал неподходящият човек на неподходящото място.

През половината време тя отричаше и отказваше да се изправи пред истината, убедена, че това е сън, грешка. През останалото време се разкъсваше между мъка и безсилен гняв. Накрая, отчаяно жадна за малко чист въздух, тя се измъкна през задната врата, без да каже и дума на леля си.

Навън беше ненормално нормален ден за края на лятото. Въпреки че вече беше късен следобед, когато тя излезе от къщата, времето все още беше сравнително меко. Все очакваше да се сблъска с Валур зад всеки ъгъл, зад следващата къща, следващата кола, в тази тиха улица в предградията. Известно време се скиташе

безцелно. Всичко беше по-добро от това да остане в капан, на закрито, съзнанието ѝ да е затворено между четири стени.

Навън можеше да се самозалъгва, че нищо не се е случило, че може да изтича до магазина и да сложи монета от десет крони в телефона, за да се обади на брат си. Той щеше да вдигне и да се смее с нея на цялото това глупаво недоразумение.

Не беше плакала от снощи в полицейската кола. Вместо това се бореше със сълзите си, когато заплашваха да се излеят. Сълзите бяха твърде явно потвърждение на горчивата истина. Суна нямаше да остави да бъде сломена от това, беше немислимо, но в този момент не можеше да понесе и минута да мисли за бъдещето. Всичко, което знаеше със сигурност, беше, че няма да приеме това кротко. Инстинктът казваше на Суна, че тя има роля в случващото се.

Полицайте повече не се появиха. Суна лежа будна през по-голямата част от нощта, разочарована, че ѝ бяха дали толкова малко информация. Обади им се по обяд, но не научи нищо ново от разговора.

Сега, почти несъзнателно, тя намери пътя до най-близката автобусна спирка и чакаше да хване следващия автобус за града.

Светът отвъд прозорците изглеждаше безцветен и сив, докато автобусът се движеше вбесяващо бавно от източното предградие на Арбер, надолу по хълма Артунсбрека, към центъра. Изнервяше се от нетърпението си да стигне до полицейския участък. Този път нямаше да им позволи да се измъкнат с уклончиви отговори - щеше да настоява за яснота. Брат ѝ беше мъртъв и тя не знаеше почти нищо за обстоятелствата. Някъде, измежду всички буреносни емоции, които кипяха в нея, я тревожеше мисълта за онзи новинарски репортаж в неделя вечерта. Твърдението, че Валур е бил на път да разкрие една от най-големите тайни на тяхното съвремие. В съзнанието на Суна се беше зародила идеята, родена може би от скръб и страдание, че смъртта на брат ѝ не е случайност.

Някой е искал да му попречи да разкрие истината.

По време на пътуването с автобуса тя репетира какво ще каже на полицията. Как ще поиска - не, ще настоява - да ѝ разкажат всеки детайл за инцидента. Нямаше да приеме „не“ за отговор, дължеше го на Валур. Той винаги е бил толкова упорит и толкова целеустремен в преследване на фактите. Това го беше направило толкова добър журналист. Суна знаеше, че може да бъде също толкова упорита, когато поиска, въпреки че бе избрала по-малко конфронтационен път в живота.

Когато автобусът най-накрая спря на площад „Хлемур“ половин час по-късно, тя скочи и забеляза, че междувременно градусите бяха паднали. Здрачът бе изпълзвал коварно над града по време на бавното ѝ пътуване.

На влизане в полицейското управление я посрещна униформен, който изглеждаше пред пенсия.

- Трябва да говоря с лицето, което отговаря за смъртта на Валур Робертсон - докато говореше, я обзе силен тремор, който накара гласа ѝ да стане нестабилен. - Веднага, моля - добави тя.

Мъжът не побърза с отговора.

- Мога ли да попитам каква връзка имате с починалия?

- Валур е мой брат... беше мой брат. Трябва да говоря с някого - гласът ѝ беше висок и тънък.

- Разбира се - каза той и тонът му веднага стана по-топъл.

- Нека проверя.

Изчезна и се върна почти веднага.

- Разследват го. Моля, седнете за минута - гласът му беше любезен и Суна остана с впечатлението, че не я лъже.

Въпреки това минутите минаваха. Не беше сигурна колко дълго е чакала, преди най-накрая да се появи друг полицай. Мъжът изглеждаше на около петдесет, с оредяваща коса.

- Суна? Съжалявам, че ви накарах да чакате. Казвам се Бярни и от днес работя по инцидента. Ще ме придружите ли?

Тя го последва през една врата и нагоре по стълбите, чак до втория етаж, където влязоха в малка конферентна зала.

- Кафе?

Тя кимна.

- Все още се опитваме да разберем какво се е случило. Съжалявам, че не успяхме да дойдем и да поговорим с вас и семейството ви днес, но исках първо да добия ясна представа за обстоятелствата - той напълни една чаша с кафе и ѝ я подаде.

- Ако трябва да съм честен, имаме колебания.

- Какво имате предвид? - попита тя.

- Дали да го впишем като инцидент тук, или да го предадем на криминалния отдел.

- Какво искате да кажете?

Макар кафето да беше хладко, то ѝ помогна да успокои нервите и ѝ даде малко енергия.

- Казано на прост език, това означава, че не сме напълно сигурни, че е инцидент.

Ръката на Суна потрепери и за малко да разлее кафето си.

- Почти нищо не са ни казали... - каза тя с по-стабилен глас сега, след като треперенето премина. - Къде се е случило? Казаха ни само, че е пътен инцидент и че... - тя замълча и си пое дълбоко въздух, преди да успее да продължи: - Че е блъснат от автобус. Чакал е автобуса на спирката ли? Валур нямаше шофьорска книжка.

Не знаеше защо се почувства принудена да подчертае този факт за втори път в рамките на двацет и четири часа. Докато го казваше, я навести случаен спомен от ден край морето, един ужасно студен ден през пролетта. С брат ѝ стояха и гледаха хоризонта, а Валур каза: *Ще се науча да плавам*. Думите му бяха останали в съзнанието ѝ, защото беше толкова неочаквано. Произхождаха от род, който беше привързан към сушата и Валур никога преди не бе проявявал интерес към морето. Попита го в отговор дали планира да стане рибар и той се бе засмял: *Не разбирам от риболов*. Просто искаше да се научи да плава, да види света и да усети морето под краката си. Имаше авантюристична душа. Несъмнено затова стана репортер - винаги в търсене, винаги на лов за новини.

- На „Скулагата“ - каза полицаят и прекъсна унеса ѝ. - Вярваме, че е чакал автобуса. Центърът на града беше почти затворен за нормален трафик вчера, както съм уверен, че знаете. Единственият начин за придвижване беше градският транспорт. Превозното средство, което го е блъснало, не спира там. Носело се е с висока скорост и смятаме - добре, уверени сме, - че брат ви е починал незабавно. Нещо като благословия е при тези обстоятелства.

Не знаеше дали да се смее, да плаче или да крещи. Благословия при тези обстоятелства... Брат ѝ беше мъртъв, за бога! Тя потисна импулса и седна, заслушана в тишината.

- Разбрах, че самата вие сте била в града вчера, така ли? - попита Бярни.

Тя кимна.

- Имаше много хора, както сте видели. Меко казано, голяма тълпа. На спирката е било оживено. Донякъде това е причината да нямаме ясна картина какво се е случило. Вярваме, че сме говорили с повечето, ако не и с всички свидетели. За съжаление, изглежда, никой не е обърнал особено внимание на Валур. Говорили са с приятели, следили са автобуса, чели са вестник и така нататък. За първи път го забелязали, когато е литнал пред минаващия автобус. Според шофьора се е случило толкова бързо, че не е имал време да реагира. Разбира се, рязко е натиснал спирачките, но е било твърде късно. Това ни води до трудната част...

Спря и я погледна.

- Преди да продължа, Суна, искам да ме спрете, ако не може да понесете повече. Правим всичко по силите си да разберем какво се е случило с брат ви, но сме наясно и с необходимостта да се отнесем с нужното уважение към семейството му.

- Трябва да знам - каза Суна, а гласът ѝ най-накрая бе възвърнал силата си.

- Добре тогава. Работата е там, че в автобуса е имало млада жена, която твърди, че брат ви е бил тласнат на улицата.

Суна ахна.

- Уверена е в това, но не е видяла кой го е направил. Разбира се, ще бъде трудно да установим точната последователност на събитията, предвид броя на хората на спирката. Всичко се е случило много бързо. Надяваме се, че това ще помогне да обясним защо се забавихме толкова да ви посетим. Опитваме се да разберем доколко е истина нейното твърдение. Изглежда невероятно минавач просто да тласне млад мъж към смъртта му по този начин.

- Валур разследваше тази история... - избухна Суна.

Полицаят кимна.

- Да, наясно сме с това. Все пак изглежда малко вероятно...

- Не ми се струва невероятно - каза ядосано Суна. Най-накрая имаше теория, която може да проработи, може да се развие. Разбира се, че Валур не се е хвърлил пред автобуса, идеята беше налудничава. Полицаят не беше споменал тази хипотеза пред нея, но със сигурност я бяха обсъдили в участъка.

- Във всеки случай смятам, че това заслужава да бъде взето на сериозно - каза Бярни. - Свързахме се с криминалния отдел. Разбирате, че ако това е така, ще разследваме убийство. Моля ви, засега не казвайте нито дума за това извън тази стая. Не можем да си позволим спекулации в пресата да пречат на разследването.

- Знаете ли какво точно щеше да бъде голямото разкритие на Валур за Лара? - попита Суна.

- Не, опасявам се, че не - Бярни отново замълча за момент, сякаш обмисляше колко трябва да сподели с нея. - Естествено, разговаряхме с редактора Дагбяртур. Изключително шокиран беше...

- Говорихте ли с приятелката на Валур? - прекъсна го Суна.

Полицаят не успя да скрие изненадата си.

- Имал е приятелка?

- Името ѝ е Маргарет. Бяха заедно от неотдавна.

На Суна ѝ хрумна, че ако полицията не знаеше за нейното съществуване, това означава, че Маргарет още не знае новината. Тя не ѝ беше казала, а родителите им не знаеха за връзката им. Валур не беше успял да им каже. Може би го отлагаше, защото знаеше, че само щяха да мърморят за връзката на Маргарет с „проклетите консерватори“.

- Това е новина за мен - каза Бярни. - Най-добре да отидем и да говорим с нея веднага.

- Предполагате ли, че е била с него по това време?

- Малко вероятно е. Ако беше, щеше да ни се представи, или на екипа на линейката на мястото на инцидента. Случайно да имате пълното ѝ име и адрес?

- Маргарет Тораренсен. Дъщеря е на Йокул Тораренсен.

- Бившият министър на правосъдието?

- Същия.

- Разбирам. Добре, добре, ще се свържем с нея. Не би било добре за нея да прочете за това във вестниците.

- Смятате ли, че смъртта на Валур може да е свързана с Лара?

Отговорът му не закъсна:

- Не знам. Звучи малко вероятно, Суна, много малко вероятно.

- В него ли е била чантата му? - попита тя.

- Чанта? - намръщи се полицаят.

- Мама и татко му я подариха - кафява кожена чанта. Подарък за първата му работа като журналист. Никога не се разделяше с нея.

- Сега, когато я споменавате, не мисля. Не, не мисля, че имаше чанта със себе си. Разбира се, нещата в „Скулагата“ бяха хаотични, когато се случи. Някой може да я е взел по погрешка или...

Суна разбра от изражението му, че сам не вярва на думите си. Разбира се, никой не би взел чантата на мъртвец по погрешка. Взимането ѝ от местопрестъплението може да е станало единствено умишлено. Което още повече подкрепяше теорията, че смъртта му не е била инцидент.

- Кафява чанта, казвате?

- Кожена, малко овехтяла. Типична репортерска чанта, предполагам.

- Разбирам - но беше очевидно, че полицаят нямаше представа как изглежда типичната репортерска чанта.

- Може да имам снимка в някой от албумите у дома. Възможно е.

- Това би помогнало. Ще претърсим апартамента му и ще проверя дали е там.

Тогава тя си спомни за бележника.

Как, по дяволите, успя да забрави?

Беше го натъпкала с всичките си износени книги в университетската си раница, а след това беше толкова заета през уикенда, че напълно ѝ се бе изплъзнало от ума. Дори не го отвори, камо ли да го разлисти в търсене на свежо вдъхновение, както бе обещала на брат си. Можеше да компенсира това сега, дори да е твърде късно.

Сега поне знаеше как ще прекара остатъка от деня. Щеше да се прибере право вкъщи и да изрови бележника, но щеше да запази съдържанието му за себе си. Щеше да се опита да проследи разследването на Валур и да разбере дали наистина е бил по следите на убиеца. Въпреки че беше малко вероятно да намери важната информация в тетрадката, тя поне можеше да направи усилие да се заеме със случая и да последва стъпките на брат си. Да види дали може да стигне до някакви заключения.

Тази задача можеше да ѝ осигури стимула, от който се нуждаеше, за да стане от леглото утре сутрин и да продължи - стъпка по стъпка - в името на Валур.

Да, първата стъпка беше да се прибере вкъщи, не директно при леля си, а с леко отклонение през собствения ѝ апартамент в Хлидар. Нямаше начин да успее да хване автобус до там. Всъщност за нея беше загадка как е успяла да хване автобуса за града от Арбер по-рано. Потръпваше при мисълта да се качи в нещо, което може да е същото превозно средство, отговорно за смъртта на брат ѝ.

- Не мисля, че мога да се справя с още информация сега - каза рязко тя. - Изморена съм.

- Напълно разбираемо - каза Бярни. - Трябва да си починете, Суна. Трябва да сте със семейството си.

- Възможно ли е да ме откарат до вкъщи? - въпреки че го формулира като въпрос, погледът ѝ ясно показваше, че няма да приеме „не“ за отговор.

- Разбира се, това е най-малкото, което можем да направим - каза той.

**1986 г.
20 август**

Суна беше посещавала брат си в офиса на вестника, на „Карастигур“, но никога не се чувстваше особено комфортно там. Имаше много неща, които не я привличаха - бохемският начин на живот с тежкото пушене и пиене, прекалената неофициалност и липса на точност, но най-вече фактът, че това беше изцяло мъжки свят с всичките му там перчения и бой в гърдите. Нищо чудно, че Маргарет бе напуснала.

Въпреки това във „Викубладид“ винаги я приемаха приятелски, може би защото брат ѝ беше много харесван и очевидно имаше светло бъдеще като репортер. Този път, когато подаде глава през вратата на първия етаж, тракането на пишещите машини внезапно секна и в офиса настъпи тишина. Вътре имаше трима журналисти: Балдур, Щайнгримур и самият редактор Дагбяртур.

- Суна - стана първи на крака Балдур. Често работеше в тясно сътрудничество с Валур и го беше научил на различни тънкости от занаята, но Суна винаги беше малко предпазлива към него. - Много съжалявам за загубата ви - каза той. - Това е абсолютно шокираща новина. Ужасна трагедия - приближи се и я прегърна.

- Благодаря - отвърна тя неловко.

Щайнгримур и Дагбяртур последваха примера на Балдур и всеки силно прегърна Суна в опит да изрази съчувствието си. Суна намираше това за изключително дискомфортно.

От смъртта на Валур бяха изминали два дни. Новината беше съобщена в сутрешните новини с простото изявление, че е загинал при злополука. Досега не беше чула публично да са излъчени версии, които намекват за подозрителни обстоятелства при инцидента. В собственото си съзнание тя беше убедена, че смъртта на Валур е убийство и бе прекарала последните двацет и четири часа в разглеждане на бележника му, търсейки напразно някаква следа, която би могла да обясни защо е бил убит.

- Тук съм само да взема нещата му - обясни тя.

- Да, разбира се, разбира се - каза Балдур. - Мога ли да ти помогна с нещо?

Тя поклати глава и се насочи право към бюрото на брат си.

Беше пълна бъркотия, както обикновено. Въпреки цялата си ерудираност, той беше ужасно неорганизиран. Суна отвори раницата си и започна да рови в документи, надраскани бележки и бележници, някои от които свързани с работа, други - просто списъци за пазаруване или касови бележки. Имаше и няколко стари тетрадки, които Валур беше изписал. Имаше склонност да пише само в една, докато работи и да тъпче всяка страница с нечетливия си почерк. Едва тогава преминаваше към следващата. Действаше бързо, слагаше нещата в раницата, нетърпелива да си тръгне. Не можеше да си позволи да мисли твърде много за Валур в присъствието на други хора, да се разплаче пред бившите му колеги, би било доста унижително. Съсредоточаването върху бележника на Валур ѝ даде сили да преживее последните ден-два, но трябваше да го остави всеки път, когато я застигнаха някои от честите пристъпи на плач. Точно тогава тя забеляза журналистическия му пропуск в ъгъла на бюрото и го пхна в чантата си с лека усмивка. Малък сувенир от любимото ѝ човешко същество.

Там беше и неговата чаша, която взе назаем от дома им, когато за първи път започна работа тук. Все още беше наполовина пълна със студено кафе и Суна я занесе в кухнята, за да я изплакне.

- Суна.

Потупване по рамото я накара да се стресне и почти да изпусне чашата в мивката. Разбиването ѝ на парчета щеше да е последната капка.

Обърна се и видя Балдур зад себе си.

- Съжалявам, не исках да те стресна.

Стоеше твърде близо.

- Всичко е наред, няма проблем. Тъкмо си тръгнах.

- Исках само да попитам за онзи плик, дали... ти...

- Плик?

- Да, оставиха го за Валур малко преди да почине... - спря, сякаш беше засрамен да използва така директно думата „почине“. - Съжалявам, исках да кажа... Съжалявам, но пликът, някой го остави...

- Кога?

- В събота, доколкото си спомням или... да, определено беше в събота.

Суна започна да се отдръпва настрана, за да продължат разговора, без Балдур да ѝ диша във врата.

- Това необичайно ли беше? - попита тя.

- Накара ме да се зачудя. Защото, знаеш ли, той работеше върху историята на Лара и не всеки ден получаваме анонимен сигнал в пощенската кутия. За съжаление нещата не са като по старите филми - после се поправи: - Макар, че ако някой принадлежеше към онзи свят, то беше Валур. Напомняше ми за един от онези велики репортери в холивудските филми. Герой, който Кари Грант би изиграл. Липсваше му само шапката. Идваше му отвътре.

Суна не можеше да прецени дали похвалата беше истинска, или Балдур просто искаше да бъде мил, но така или иначе проработи и тя се почувства по-спокойна.

- Имаш ли представа какво е имало в плика? - попита тя.

Балдур поклати глава.

- За съжаление, не. Попитах, но Валур беше хитър. И тъй като не го видях на бюрото му, предполагам, че трябва да го е взел със себе си. Името му беше отпред, изписано с елегантен почерк, вероятно на по-възрастен мъж или жена. Малко хора пишат така в днешно време.

Суна не беше забелязала нищо подобно на бюрото, но по-късно щеше да прегледа по-внимателно нещата на Валур.

По-вероятно беше да е сложил плика в старата си чанта. Това беше логичното заключение, защото там държеше всичко важно. Сега чантата липсваше.

Маргарет отвори вратата на къщата на родителите си, красива самостоятелна вила в луксозното предградие „Гардабер“. Очите ѝ бяха червени и подпухнали от плач.

- Благодаря, че дойде - каза тя на Суна. - Влез. Родителите ми са навън. Накарах ги да отидат на работа, защото не можех да понеса да ме обикалят предпазливо - Маргарет се насили да се усмихне. - Да ти предложи нещо?

- Не, благодаря.

Отвътре къщата не можеше да не е по-различна от семейния дом на Суна в Хусавик. Цялото обзавеждане, включително и картините по стените, показваха на посетителите, че собствениците са заможни. И двамата родители на Маргарет бяха адвокати и имаха собствена практика, макар баща ѝ да беше най-известен с това, че е изкарал мандат като министър на правосъдието.

- Как си? - попита Маргарет, когато седнаха.

Суна сви рамене. Какво трябва да каже? Маргарет можеше да умножи собственото си страдание по десет или сто, ако искаше отговора.

- Просто не мога да повярвам, че го няма - отговори тя накрая, просто за да каже нещо. Не беше срещала Маргарет достатъчно често, всъщност така и не разбра какво вижда Валур в нея. Може би в известен смисъл и двамата се бунтуваха срещу произхода си. Маргарет, като започна връзка с беден журналист от седмичник, и Валур, като се хвана с момиче, което имаше всичко и никога не би гласувало за друг, освен за консерваторите, като майка си и баща си. И все пак, какво знаеше Суна? Може би събирането на противоположностите беше ключът към щастието. Отговорът вероятно беше по-повърхностен, Маргарет беше типът на Валур - тъмнокоса, с тайнствен поглед. Момичето, с което Кари Грант щеше да излиза в един от онези класически филми, за които Балдур говореше.

- Полицията идвала ли е? - попита Суна.

- Само за да съобщят новината. Оттогава не. Защо питаш?

Суна премина директно на въпроса.

- Работата е там - каза тя, като така наруши обещанието си към Бярни, който отговаряше за случая, - че ние вярваме, че някой е бутнал Валур пред автобуса.

Рядко бе виждала някой толкова шокиран.

- Какво? - попита ужасена Маргарет. - Какво имаш предвид?

- Не беше с него тогава, нали? - попита Суна с престорена непринуденост.

- С него?

- Когато се е случило.

- Не, разбира се, че не. Беше сам. Мисля, че е идвал да се срещне с мен или първо се е прибирал, защото се бяхме уговорили да се срещнем на езерото в осем. Автобусите обикаляха района, вероятно просто е решил да... - Маргарет се поколеба.

- Разбирам.

- Наистина ли мислиш, че е бил бутнат?

Маргарет не изглеждаше обидена от въпроса на Суна къде е била и не го прие като косвено обвинение,

че може да крие нещо или че не казва цялата истина.

- Да, според полицията.

- Това е невъзможно.

Суна остана мълчалива.

- Невъзможно е - повтори Маргарет. - Кой би го направил? И защо?

- Не знаем, но със сигурност е свързано по някакъв начин с Лара.

- Лара? Момичето, за което пишеше?

- Чантата му също е изчезнала - Суна отново си напомни да не споменава за бележника, който притежаваше. - Вярвам, че е бил прекалено близо до някаква опасна тайна.

Маргарет поклати глава недоверчиво.

- Не знам много за историята на Лара. Твърде млада съм, за да помня случая. Разбира се, прочетох някои от статиите на Валур, но не сме ги обсъждали. Всъщност не говорихме много за работата му във вестника, знаеш как е. Не бях особено заинтересована да слушам за офиса, след като напуснах.

- Ще бъда откровена с теб - започна Суна. - Чудех се дали можеш да ми помогнеш?

- Аз? С какво?

- Със случая на Лара.

- Но не знам нищо за...

- Ще разбера какво се е случило, Маргарет. Някой е бутнал брат ми пред онзи автобус...

- Не можем да сме сигурни в това.

- Ще ми помогнеш ли?

- Да, предполагам - каза Маргарет колебливо. Гласът ѝ беше малко по-писклив и напрегнат, сякаш щеше да заплаче. Може би Суна беше твърде сурова с нея. Припомни си, че не е единствената, която скърби за Валур и че другите може да предпочитат да се справят със загубата по различен от нея начин.

- Прегледах бележ... бележките му - каза Суна, като за малко да остави да ѝ се изплъзне, че притежава бележника му. - Отидох до офиса и взех нещата му. Препрочетох всичките му статии за Лара, но трябва да се е докопал до нови доказателства. Нещо, което би раздухало случая в неудобна посока.

- И така, какво смяташ да правиш?

- Да проуча историята, разбира се. Ще завърша това, което той не можа.

Изражението на Маргарет подсказваше, че го смята за лудост и може би беше права. Но Суна трябваше да държи съзнанието си заето и точно сега това, което най-много я успокояваше, беше мисълта да продължи започнатото от Валур от там, където той бе спрял. Имаше чувството, че се намира в окото на бурята и се бори с виелици. Нямахме друго какво да направи, освен да се бори, докато вятърът утихне или докато стигне до безопасно убежище. В същото време страдаше от толкова голяма мъка, че не можеше да я опише с думи. За разлика от Маргарет, тя нямаше повече сълзи. Чувстваше се толкова невъобразимо горда с брат си и от невероятните успехи, които бе постигнал през кратката си кариера, че беше решена да запази името му живо. Не беше ли най-добрият начин да направи това, като разреши мистерията с изчезването на Лара? Можеше да напише една последна статия във „Викубладид“, подписана от двамата - Валур и Суна. Сътрудничество, достигащо отвъд гроба, което им позволява да работят заедно, за последно...

- Добре - Маргарет прекъсна размишленията на Суна. - Защо не...

- Знаеш основните факти по случая, нали?

- Да, разбира се. Лара изчезва на остров Видей през 1956 година. Не може ли да се е самоубила, като се е удавила?

Суна не си направи труда да отговори на това.

- Работила е там като прислужница за една двойка на средна възраст, Отар Оскарсон и Олоф Бьондал. Те все още са живи. Мъжът е адвокат, като родителите ти.

- Отар и Олоф, познавам ги. Приятели са на татко. Понякога си мисля, че всички адвокати са приятели. Често сме ги канили на вечеря.

- Колко е малък светът.

Маргарет се усмихна.

- Виж - продължи Суна, - наистина трябва да говоря с тях, затова се чудех дали би могла да ги потърсиш вместо мен и може би дори да ме придружиш, за да се срещнем с тях?

- Защо? Заради Лара?

- Да.

Маргарет се поколеба.

- Не би ли било малко странно, Суна? Не може да смяташ, че ще искат да говорят за това след толкова време? Те са свестни хора, макар че не бих ги описала точно като духовити. Но съм сигурна, че не биха убили и муха.

- Знам, че е неудобно да те моля да го уредиш, но трябва да го направим за Валур - отговори Суна нетърпеливо. Тя не трябваше да позволява на Маргарет да ѝ лази по нервите. Това момиче беше родено със сребърна лъжица в устата и никога не му се бе налагало да прави нещо неудобно в живота си.

- Просто самата аз нямам много допирни точки с тях. Отар е стар приятел на родителите ми от училище.

- Това беше само идея - каза Суна и отстъпи малко. - В името на Валур - повтори тя.

- Да, добре, ще помогна, няма проблем - въпреки че беше ясно, че на Маргарет никак не ѝ беше приятно.

Колкото по-дълго говореха, толкова по-трудно беше на Суна да разбере какво е събрало Валур с това момиче. Не можеше да си представи по-неподходяща двойка. Въпреки това тя се усмихна.

- Благодаря, Маргарет. Би било страхотно, ако ги поканите на кафе или нещо подобно, тогава бих могла да поговоря по-дълго с тях.

- Разбира се.

- И така... - Суна смени темата. - С Валур планирахте да се срещнете? В понеделник?

- Да, вечерта. Щяхме да гледаме заедно концерта на открито, но той така и не се появи и просто предположих, че сме се разминали или нещо такова. Случва се. Но след като не можах да се свържа с него по телефона, когато се прибрах вкъщи или на следващия ден... и...

Суна внезапно почувства, че не може да слуша повече за Валур. Връхлетя я вълна от скръб, толкова опустошителна, че трябваше да прекрати разговора.

- Мисля, че е по-добре да си тръгвам - каза тя, като се опита да не позволява на гласа си да я издаде. - Благодаря, че се съгласи да се видим и благодаря за помощта. Мислиш ли, че можем да прием кафе с Отар и Олоф веднага след погребението?

- Ъъъ, да, предполагам ще можем.

Суна се насили да се усмихне, след което се сбогува.

**1986 г.
25 август**

Суна беше взела от приятел кола назаем - една стара шкода, - за пътуването на север до Хусавик. Намираще се на другия край на страната, а полетите бяха скъпи и освен това ѝ трябваше малко време насаме, за да помисли. Погребението беше насрочено за един часа във вторник, затова тя отиде в понеделник. Беше прекрасен ден в края на лятото. Тревата, която изпъстряше пейзажа, беше все още зелена и брезовите храсти бяха гъсти и с листа, макар свежите цветове да бяха избледнели и потъмнели.

Тя напусна Рейкявик и се насочи на север, към дългия, тежък масив на планината Еся, през земеделския район Мосфел, който бързо се превръщаше в градски център. След това заобиколи подножието на планината и полуостров Кяларнес по привидно безкрайния път около Хвалфьодур. Караше бавно, отчасти за да се наслади на красотата на фиорда, но най-вече защото умът ѝ беше зает със случилото се.

Каква възможна причина би могъл да има някой, за да тласне Валур към смъртта му така? Трябваше да е свързано със случая на Лара. Валур нямаше врагове.

Не се беше карал с никого в личния си живот. Не, това трябваше да е свързано с работата му. Сигурно е разкрил някаква тайна, която не трябва да излиза на бял свят. И със сигурност можеше да бъде само за Лара. Сигурно беше важно, щом обявиха и по новините, че предстои голямо разкритие и че може дори да е разрешил цялата мистерия.

Шкодата уверено напредваше по пътя. Наближаваше обяд, когато Суна влезе в живописния малък град Боргарнес, на западния бряг. Спря на бензиностанцията „Стадарскали“ за обяд. Бургер с пържени картопки и коктейлен сос - смес от кетчуп и майонеза, - който исландците твърдяха, че са измислили. Това беше истинска, стопляща душата храна, която ѝ помогна да повдигне малко настроението си.

Дълги часове по-късно, след като прекоси привидно безкрайни пространства от тресавища и планини, Суна най-накрая стигна долината Адалдалур, последна спирка преди дома. Вечерното слънце хвърляше своя магичен отблясък върху обширния залив на Скелфанди, като обагряше заснежените планини в розово. Суна почувства почти физически скръбта и загубата на брат си. Това беше провинцията, в която двамата с Валур бяха израснали и където играеха заедно; ходеха на училище; закачаха се; споделяха тайни; събираха се и купуваха коледни подаръци за родителите си в „Кооп“; беряха боровинки; търсеха приключения и обсъждаха мечтите за бъдещето си. Тази глава от живота ѝ вече беше безвъзвратно затворена - Валур си беше отишъл завинаги.

След сивотата на Рейкявик малкото градче Хусавик ѝ се видя по-красиво от всякога. Цветните рибарски лодки на пристанището, дървените къщи на доковете, забележителната църква в стил швейцарска хижа и тъмнооранжевите и зелени склонове на планината, цялата окъпана в лъчите на залязващото слънце.

Суна толкова се страхуваше да види родителите си, че остана в колата пред къщата известно време, единствено с желанието да забави неизбежното. Накрая се овладя, излезе, взе малкия си сак и тръгна нагоре по симпатичната пътека към невзрачната сграда от петдесетте, малко олющена сега, но безкрайно позната и скъпа за нея. Минаваше девет вечерта, когато отвори вратата и я посрещна характерният аромат на кафе и печено.

- Здравейте - извика Суна.

- Здравей, Суна, скъпа.

Баща ѝ дойде да я посрещне. Изглеждаше странно свит в своя вълнен елек и риза. Вече не изглеждаше нормален, добре нахранен и доволен, а по-скоро покорен и някак отдалечен. Прегърна я. Майка ѝ също - нисичка, работлива жена, която винаги бе управлявала семейството и дома си по образцов начин. Също уви ръце около Суна в силна, любяща прегръдка, а скръбта бе изписана във всяка гънка на лицето ѝ.

Родителите ѝ прекараха само две нощи в Рейкявик, преди да побързат да се върнат обратно на север, за да подготвят погребението. Да ги види отново, сега накара Суна да усети още по-силно, че никой никога не трябва да губи дете.

Прекараха вечерта тихо. Майка ѝ сервира кафе с онези стари любими бисквити „Риц“, салата със скариди и пандишпан със стафиди. Суна яде колкото може, след което се качи горе в старата си стая. Там беше леглото ѝ, спретнато и оправено, бюрото ѝ и белите дантелени завеси, които майка ѝ бе направила за нея, по нейна специална молба в годината, когато Суна беше кръстена. Тя въздъхна дълбоко. Беше напуснала дома си на шестнайсет, за да отиде в колеж в Акурейри, най-близкия голям град - само една година по-възрастна от Лара, когато е отишла да работи на остров Видей.

Стаята на Лара вероятно е изглеждала като нейната.

**1986 г.
26 август**

Суна спеше изненадващо дълбоко в старото си легло и беше събудена от слънцето, което грееше безмилостно през тънките завеси. Тя се усмихна, като си спомни, че майка ѝ тогава ѝ бе посочила колко глупаво е желанието ѝ, но Суна беше романтична тийнейджърка и си представяше бяла дантела, която се развяваше на ветреца, докато седи на прозореца и гледа замечтано морето...

Рейкявик я бе излекувал от почти всякаква романтика.

С родителите ѝ пристигнаха в църквата малко след обяд. Тази необичайно живописна сграда от началото на века беше гордостта на градчето, направена от дърво, внесено от Норвегия, и с бели стени, украсени с червени орнаменти, които контрастираха на зеления покрив и камбанарията. В навечерието на кръщенето си Суна присъства на службите там и получи инструкции за християнските ценности и обичаи. В онези дни тя беше вярваща и съвестно се молеше всяка вечер от страх, че нещо лошо може да се случи на близките ѝ. Сега, въпреки всичките ѝ молитви, най-лошото се беше случило.

Седяха отпред. Суна знаеше за намерението на Маргарет да присъства и реши да я покани да седне при тях. Тя пристигна в дванайсет и половина и прие поканата, макар очевидно да се чувстваше неудобно да се срещне при тези обстоятелства с родителите на Валур.

За двайсет минути църквата се беше напълнила. Суна огледа лицата и забеляза двама от колегите на Валур от вестника, Дагбяртур и Балдур. Приятели от училището в Хусавик също присъстваха, включително Гунар, който учеше теология в Рейкявик, но беше дошъл тук специално. На десет години Суна се беше

влюбила в него. Усмихна ѝ се топло и тя се стресна, когато осъзна, че се беше вторачила в него.

Церемонията беше красива, въпреки че Суна усети как нервите ѝ се надигат, когато викарият, мъж на средна възраст, известен с благия си нрав, започна да чете от Еклесиаст - „Всичко си има сезон“, като тема на своята проповед. Тя стисна юмруци. Времето на Валур не беше дошло. Някой беше взел времето в свои ръце и беше убил брат ѝ. Тя нямаше намерение да остави това престъпление неразкрито като изчезването на Лара.

Викарият проследи основните събития от живота на Валур, след което се върна към Еклесиаст.

- Времето му дойде твърде скоро. Нека сега повярваме в Бог и предадем скръбта си в неговите ръце.

Неусетно службата свърши и училищните приятели на Валур, водени от Гунар, се приближиха до ковчега, за да го отнесат. В църквата беше претърпано и горещо, а носачите бяха със зачервени лица и видимо влажни очи, докато минаваха бавно покрай първата пейка. „Погребалният марш“ на Шопен кънтеше в нефа¹¹ Суна усети как сълзите се стичат по бузите ѝ.

След като ковчегът беше пренесен до катафалката, Суна и родителите ѝ отидоха с колата до гробището за полагането в гроба. Междувременно другите опечалени се отправиха към хотела, където трябваше да се проведе възпоменанието. Докато семейството се присъедини, хората бяха започнали да пият кафе, да хапват палачинки и резени браутерта - нещо като многопластов сандвич, намазан с дебел слой майонеза и украсен с тънко нарязани кръгчета краставица. Суна огледа скърбящите. Въпреки че мястото ѝ вероятно трябваше да бъде до родителите ѝ, тя отчаяно искаше да се възползва от шанса да говори с хората. Да разбере нещо, което би могло да хвърли светлина върху това кой е убил брат ѝ. Самата мисъл накара стомаха ѝ да се свие. Бутна настрана чинията си с парче браутерта, усмихна се на родителите си и се изправи.

Започна, като отиде при Гунар, който седеше с група приятели на Валур от училището в Хусавик.

- Здравей, радвам се да те видя - каза тя малко неловко.

- И аз теб, Суна - Гунар, който не беше от срамежливите, стана и я прегърна нежно. - Беше толкова шокиращо внезапно - каза той. - Такъв странен инцидент. Знаеш ли, случайно го видях, тъй, трябва да е било предишната събота. Поговорихме набързо за статиите за Лара. Имах чувството, че знае много повече, отколкото издава. Предполагам, няма да разберем какво е открил.

- Не беше инцидент - избухна Суна, преди да успее да се овладее.

Гунар прозвуча изненадано:

- Какво имаш предвид? Мислех, че го е блъснал автобус?

- Да, но някой го е бутнал... Някой, който не е искал да публикува наученото за Лара - докато го казваше, Суна осъзна, че звучи като обезумяла.

Гунар я погледна замислено, но не ѝ противоречи. Вместо това кимна бавно, след което попита с равен глас.

- Сподели ли на полицията подозренията си?

- Обсъдихме ги - каза тя предпазливо.

- Тогова бъди сигурна, че ще проучат - каза Гунар със сбърчено от тревога чело. - Трябва да вярваш в полицията и съдебната система.

- Това не се оказа печеливша стратегия за Лара - иронично отвърна Суна.

Гунар я изучаваше внимателно, но тя остана с впечатлението, че я слуша. Усмихна му се.

- Каза ли ти нещо онзи ден?

Гунар отново сбърчи чело, докато си спомняше.

- Каза, че Лара може би никога не е напуснала остров Видей. Предположих, че може да се е удавила, но той очевидно смяташе, че е извършено престъпление. Доколкото разбрах, вярваше, че се е случило на острова.

Суна кимна, след което видя Дагбяртур и Балдур да стават от масата в друга част на стаята. Сбогува се бързо с Гунар и отиде да ги пресрещне.

- Здравейте - каза тя и протегна ръка към Дагбяртур.

- Здравей, скъпа Суна. Това е такава трагедия - Дагбяртур беше положил усилия да се напъха в най-хубавия си костюм, който изглеждаше купен преди много години и сега му беше твърде тесен. Беше сложил дори вратовръзка на зелени райета, макар обикновено да не носеше нищо около врата си.

Суна каза прибързано:

- Опасявам се, че Валур може да е бил убит заради историята с Лара. Някой, който не иска да излезе нова информация, го е избутал от пътя. В тълпата на автобусната спирка има свидетели, които са останали с впечатлението, че е бил бутнат...

Дагбяртур я гледаше с болезнено изражение на лицето си.

- Сърцето ми се къса за теб и родителите ти - очевидно не ѝ вярваше.

Суна преглътна и усети как раздразнението ѝ се покачва заради отчаяната нужда да убеди света, че е

права.

- А ако Лара също е била убита? - настоя тя с натежал от емоции глас. - И Валур е разкрил това? Някой може да е видял новините и да е разбрал, че трябва да го спре, преди да напише последната статия.

Дагбяртур се намръщи от тревога.

- Суна, не знам как да го кажа... Аз бях този, който пусна информацията на новините, че ще има разкритие по случая на Лара. Просто исках да продадем повече вестници, тъй като „Викубладид“ е винаги на ръба на фалита. Поредицата на Валур за Лара беше единственото, което ни държеше на повърхността, ако трябва да съм честен. Но, Боже... ако това е причината... не мога да го понеса.

Суна се почувства като съборена. Въпреки че донякъде разбираше мотивите на редактора да действа по този начин, тя беше изпълнена с гняв само при мисълта, че цялата трагедия можеше да бъде избегната. Но Дагбяртур не беше приключил.

- Не знаех какво точно възнамерява да напише. Съмнявам се някой във вестника да знае. Случайно да ти се е доверил?

- Не, не съм се чувала с него, аз... - поклати глава Суна и въздъхна.

- Много съжалявам. Надявам се, че нещата ще се изяснят с времето - любезно отговори Дагбяртур, след което се сбогува. Тя го видя да спира при родителите ѝ да изкаже съболезнованията си, след което напусна хотела с Балдур.

Суна прекара нощта след погребението отново в старата си спалня. Майка ѝ и баща ѝ се съгласиха, че службата беше красива и възпоменанието е минало много добре. Питаша я повече за Гунар и Суна остана с впечатлението, че се надяват тя да има интерес към него. Помисли си, че може би трябва да го покани на кафе, когато се върне в Рейкявик.

Рано на следващата сутрин тя тръгна обратно към града. Родителите ѝ я изпратиха до колата, където се прегърнаха и целунаха. Усети непоносима вълна от тъга, когато ги видя в огледалото за обратно виждане. Ставаха все по-малки, докато я гледаха как се отдалечава.

Пътуването обратно до Рейкявик мина безаварийно, въпреки че имаше риск да спуга гума по неравните чакълени пътища на Исландия, особено в края на лятото, когато настилката беше износена, а колата се тресеше по честите бубуни и дупки. Когато Суна стигна до „Скагафьордур“, слънцето дори се появи и проблесна в сините води на фиорда.

Докато пътуваше, умът ѝ се въртеше непрекъснато около двете загадки - изчезването на Лара и „злополуката“ с Валур. Беше по-решена от всякога да се впусне в разследването на събитията, когато се върне в града. Щеше да прочете бележника на Валур от кора до кора.

Щеше да разбере истината, дори да се окаже последното, което щеше да направи.

**1986 г.
29 август**

По-късно Суна установи, че си спомня само фрагменти от погребението. Приличаха на съновидение, на кошмар - нереални, но същевременно толкова ужасяващо и безкомпромисно истински.

Надяваше се, че в часа на раздялата ще успее да се примири със случилото се и да се сбогува с Валур, но не успя. Толкова беше далеч от този момент. Тя дори се чувстваше така, сякаш Валур беше по-близо до нея от всякога, сякаш бяха сключили договор да намерят Лара и да разберат какво се е случило с нея.

Затова бе седнала на бюрото в малкия си апартамент, прелистваше бележника си и записваше факти и идеи. Препречете статиите на Валур толкова пъти, че научи някои изречения наизуст - брат ѝ винаги се изразяваше добре. Прекара също и часове в Националната библиотека, като взе стари броеве на вестниците и ги прегледа във величествената обстановка на старата читалня, на едно тежко дървено бюро, покрито със зелена кожа и почти толкова тежък стол. Чувстваше се като у дома си в тази атмосфера и си спомни времето, когато с Валур седяха тук рамо до рамо и правеха проучването си. Читалнята, всъщност цялата сграда, беше едно от любимите места на Валур, както той често споменава, така че едва ли беше изненадващо, че тя усещаше силно присъствието му, докато седеше на бюрото и прелистваше трийсетгодишните вестници.

Смяташе, че е разбрала добре предисторията на случая. Оказа се, че бележникът съдържаеше разнообразна полезна информация и вероятно дори някои улики. Ученето ѝ просто щеше да остане на заден план за известно време. Дисертацията за Елиас Мар можеше да почака. Като цяло нямаше значение дали Суна ще завърши този срок или следващата пролет. Светът няма как да свърши отново. Това вече се случи.

Едно име в бележника представляваше известен пъзел - Грета Гримсдотир. В телефонния указател имаше жена с това име, но засега Суна не бе успяла да се свърже с нея.

В полето на една страница Суна забеляза, че Валур беше надраскал друго име, което изглежда няма пряка връзка с Лара - Финур Стивънсен. Звучеше й смътно познато. Каза името на майка си, която сподели, че има компания за търговия на едро, наречена „Ф. Стивънсен ЕООД“ и Суна осъзна, че това е причината името да й звучи познато. Това беше един от най-големите търговци на едро в страната, което предполагаше, че собственикът трябва да е много богат човек. Суна беше записала два номера от телефонния указател - единия на самата компания, а другият на човек, посочен като Финур Стивънсен, търговец на едро. Адресът му беше на „Лаугаресвегур“. Това би трябвало да е той, помисли си Суна, тъй като това беше улица с еднофамилни къщи на богаташи.

Суна отиде в коридора и седна на плетения стол до телефона, след което набра домашния телефон на търговеца на едро.

- Без риск, няма награда - каза си тя.

Телефонът звъня и звъня, но точно когато реши да затвори, някой вдигна. Не беше самият Финур, а женски глас, вероятно по-възрастна жена.

- Да, ало? Ало? Кой се обажда?

Връзката беше толкова лоша, че гласът се носеше по линията като ехо от друго измерение.

- Здравейте - колебливо започна Суна. - Казвам се Суна Робертсдотир. Опитвам се да се свържа с Финур Стивънсен. Надявам се, че не съм сбъркала номера.

- Не, скъпа, това е правилният номер - жената направи пауза, толкова дълга, че Суна започна да мисли, че връзката е прекъснала, но после продължи: - Но Финур почина.

Суна беше хваната неподготвена за това. Не можеше веднага да разбере защо се изненада така. Имаше чувството, че се е ударила в тухлена стена в самото начало на разследването.

Почти веднага я осени друга мисъл - а ако това не е съвпадение? Ако някой беше бутнал Валур пред автобуса, то със сигурност можеше да убие и Финур. Всичко, за да скрие следите си. Осъзна, че прави прибързани заключения, но не можеше да се отърси от идеята.

- О, съжалявам - каза Суна. - Моля, извинете, че ви притеснявам и... моите съболезнования - добави тя, макар да не знаеше дали разговаря с вдовицата.

- Няма нужда да се извиняваш. И благодаря.

- Мога ли да попитам кога е починал?

- Съвсем наскоро - в началото на месеца.

Суна отново почувства прокрадващото се подозрение. Дали всичко беше свързано по някакъв начин?

- Познавахте ли Финур? - неочаквано попита жената.

- Моля? О, не, никога не съм го срещала. Надявах се да разговарям набързо с него.

- Относно какво?

Суна се поколеба за момент, като се чудеше дали постъпва правилно, след което реши да каже истината:

- Във връзка с една статия, върху която работеше брат ми. Той почина много внезапно и искам да се опитам да я довърша с него... вместо него, имам предвид.

- Много съжалявам. Колко ужасно. Моите съболезнования, Суна. Как се казваше?

- Валур.

- Валур. Още веднъж много съжалявам за загубата ви. За какво се отнасяше статията му?

- За едно младо момиче на име Лара, което изчезна. Може би си спомняте случая?

- Всички го помним, скъпа. Поне всички от моето поколение. И казваш, че си се надявала да поговориш с покойния ми съпруг по темата?

- Брат ми е записал името му, но нямам представа защо.

- Колко странно.

- Мога ли - разбира се, може да откажете, - но може ли да се видим някой път на кафе?

- Разбира се, че може, Суна. Животът ми е доста скучен напоследък. Времето минава толкова бавно, че ще се радвам на малко компания. Предполагам и ти се чувстваш по същия начин?

- Може да се каже - отвърна Суна.

- Нека се разберем да минеш тази седмица, може би понеделник следобед? Предполагам, че имаш адрес, след като си намерила телефона ми?

- Да, имам го - отговори Суна.

- Добре. Между другото, казвам се Тордис. Нямам търпение да се запознаем.

По-късно същия ден Суна посети редакцията на вестника на Валур. За нея „Викубладид“ завинаги щеше да остане неговият вестник. Тя наистина имаше работа там, но ако трябва да бъде напълно честна, истинската причина беше, че Валур ѝ липсваше и все още усещаше почти осезаемо присъствието му в офиса.

Преди не споделяше сантимента на Валур към света на журналистиката, но започваше да разбира какво го е привлякло - вълнението, напрежението, опияняващото вдъхновение.

Когато влезе в кабинета, едва не я заля вълна от адреналин. Въздухът беше гъст от дим, телефонът звънеше, чуваше се тракане и звънене на пишешни машини, а Дагбяртур крещеше на Балдур, който викаше в отговор: „Просто няма да е готово!“

- Тогава няма да има шибан вестник! Няма да отпечатам купчина празни страници!

И двамата се огледаха, когато тя влезе.

- Суна - Дагбяртур беше този, който заговори, гласът му мигновено се промени от гняв към Балдур към нежна загриженост. - Такъв красив помен.

- Много красив - добави Балдур. - Извини ни за виковете - продължи Балдур. - Обичайното напрежение. Има ли нещо, което можем да направим за теб?

- Чудех се дали може да поговорим набързо.

Дагбяртур я въведе в тесния си офис, който приличаше на декор от филм - хаотична бъркотия от листа, чаши, пепелници и дори стара репортерска шапка, закачена на пирон, която вероятно беше реквизит, освен ако Дагбяртур не я носеше, за да прикрие плешивата си глава.

- Как си, Суна? Как се справяш?

- Не знам. Държа се, предполагам.

- Ние също. Разбира се, за вас е много по-трудно, не е нужно да го казвам.

- Дагбяртур, аз... - тя внимателно подбираше думите си. - Искам да завърша статията на Валур.

- Да довършиш статията му?

- Имам предвид, да напиша последната статия от поредицата. Да сложа финал. Една последна статия от двама ни.

Редакторът се облегна на стола и го обмисли.

- Хм, защо не? Да, защо не? Валур винаги е говорил много положително за теб, Суна. Казваше, че си много по-умна от него. Може би трябва да обмислиш и да си изкарваш прехраната с това...

- О, не, нямах това предвид...

- Завършваш исландска филология, нали? Това е добра основа за журналист...

- Всъщност завършвам сравнителна литература.

- Същото е.

- Искам просто да завърша това в името му...

- Разбира се, че може, да. Няма нужда да бързаш. Имаш цялото време, от което се нуждаеш. Винаги имаме място за още една статия от Валур. И Суна... ако търсиш работа, с удоволствие ще те взема пробно във вестника - след малко добави: - Това би искал и Валур.

1986 г.

1 септември

Суна седеше на кухненската маса в апартамента си в Хлидар и пиеше плодов чай. Купи го от кафене, което наскоро отвори врати в една малка сграда, скрита зад главната улица „Лаугаресвегур“. За страна като Исландия, която беше запалена по кафето, беше новост да има място, където да се насладиш на чаша чай и препечена филийка. За Суна тези моменти бяха ценни. Сладкият аромат отвличаше за кратко ума ѝ от загубата. Често купуваше пакети екзотичен чай в опит да пресъздаде изживяването у дома. Но днес имаше работа. Отпи още една глътка, след което делово отвори бележника.

Валур никога не бе много организиран в мислите си, спомни си тя, докато прелистваше страниците. Имена и дати се открояваха заедно с двусмислени коментари и тук-там странни изречения. Забеляза името на първия детектив по случая, Кристиан Кристиансон, и адрес в „Графарвогур“ - хората живеяха ли вече там?

До името Валур беше написал: *Защо полицията не разследва Видей по-задълбочено?*

Имената на Отар и Олоф също присъстваха, разбира се, заедно с много откъслечни бележки, от които Суна нищо не разбра. Успя да разгадае единствено, че е толкова трудно да хванеш Отар, че може би е по-добре да се фокусира върху Олоф вместо това. След това в полето беше зачертано името на търговеца на едро Финур Стивънсен. До това Суна различи само - приятел от училище. Или нещо такова.

Вдовицата на Финур, Тордис, я покани на кафе по-късно днес следобед. След като допи чая си, Суна се отправи към Националната библиотека. Отново започна да използва автобуса, въпреки лошите асоциации, но принудена от обикновена необходимост.

На гише „Информация“ тя се натъкна на рошав библиотекар с очила с рогови рамки и сива брада. Приличаше на човек, който би начислил максималната глоба, ако закъснееш с връщането на книга.

- Търся новини за Финур Стивънсен - каза Суна. - Починал е в началото на август.

Мъжът я погледна с израз на уморена изненада.

- Ще го намерите при некролозите, разбира се. Там държим мъртвите.

- А, да, разбира се...

След това добави доста неохотно:

- Имаше нещо за погребението, ако си спомням правилно. В „Моргунбладид“. Все пак ще трябва да го намерите сама. Само попълнете формуляр, но не изисквайте твърде много вестници наведнъж. Не очаквайте да мъкна цяла година броеве.

Суна се усмихна неловко:

- Благодаря. Добре, ще попълня формуляр.

Паметното слово описваше надълго и нашироко живота на Финур, но изглежда не съдържаше нищо, което да хвърли светлина върху случая на Лара. Сред опечалените беше Отар, който беше написал слово, в което припомняше дългото им приятелство, започнало в училище. Затова Валур беше написал „приятел от училище“ в бележките си, очевидно имаше предвид факта, че се познават от тогава. Докато четеше тъжната вест, Суна осъзна, че Тордис, с която щеше да се срещне този следобед, беше не друга, а актрисата Тордис Александърсдотир. Суна я знаеше от безброй телевизионни пиеси и комедии.

По-късно попадна на материал, отразяващ погребението, на четвърта страница на „Моргунбладид“.

Погребението на Финур Стивънсен.

Първите двама носачи, които се виждаха на придружаващата снимка, бяха посочени като:

Градският съветник Пал Йоханесон и строителният предприемач Хьогни Йефьорд.

Може би трябваше да опита да говори с тях. Не трябваше да е проблем.

Тя обърна назад вестника с паметното слово. Пал Йоханесон също беше написал нещо за Финур. Описваше го като много честен, почтен човек и цитираше едно стихотворение. Нямаше и следа от слова от Хьогни.

Суна върна документите и се усмихна лъчезарно на библиотекаря. Можеше да се закълне, че тъгълчетата на устата му потрепнаха недоволно в отговор.

Следващата ѝ спирка беше къщата на Тордис, но докато чакаше на автобусната спирка, започна да става студено. Жената наскоро беше загубила съпруга си. Суна, на която ѝ беше достатъчно трудно да се справи със собствената си мъка, осъзна, че вероятно не е в най-добрата позиция да предложи съчувствие и да я изслуша. Никой никога не говореше за чувства в семейството ѝ, затова нямаше голям опит.

Импулсивно отиде до най-близкия уличен телефон. Хрумна ѝ, че Гунар, с когото се бе видяла на погребението на Валур, е студент по теология. Може би той щеше да знае правилното нещо, което да каже на Тордис. Суна намери номера му в указателя - живееше в Рейнимелур, на западния край, - набра го и изчака.

- Ало, Гунар Гунарсон на телефона - гласът му беше мек, както винаги, идеален кандидат за викарий.

- Здравей, Гунар, Суна е - каза тя, като реши, че това беше глупава идея.

- О, здравей - каза Гунар с приятелски тон.

- Аз, хм, всъщност има нещо, за което имам нужда от малко помощ.

- Разбира се, за мен ще е удоволствие - каза Гунар. - Тъкмо ще си почина малко от дисертацията.

Суна го помоли да се срещнат в кафе „Мока“ и той пристигна половин час по-късно, облечен в синьо яке, дълго до кръста и дънки. Малко прекалено е модерен за викарий, помисли си Суна, макар да знаеше, че трудно ще намери по-добър от този млад мъж за разговора със скърбяща вдовица. Излъчваше топлина и благоприличие.

Когато му обясни какво иска от него, Гунар изобщо не остана доволен.

- Суна, това е работа на полицията. Какво правиш с този бележник? Може да съдържа жизненоважни доказателства за разследването.

- Полицията бездейства - отвърна презрително Суна, след което го изгледа умоляващо. - Вътре няма нищо разтърсващо. Само имена и неясни теории. Всичко, което искам, е да видя дали вдовицата на Финур може да обясни защо името му се появява в бележника - обясни тя, макар да мислеше, че вече знае отговора на този въпрос: Финур и Отар са били приятели, нищо повече от това.

В крайна сметка Гунар се поддаде на молбите ѝ и я закара до „Лаугаресвегур“. Минаваше три часа, което беше достатъчно късно за следобедно кафе.

Суна вдигна впечатляващото чукало и докато го правеше, гледаше внушителните лъвове, които стояха на пиедестал от двете страни на алеята. Гунар подскачаше от крак на крак и мърмореше, че Тордис вероятно не е вкъщи, което е добре, защото идеята е просто откачена. Суна пренебрегна забележките му. Вратата се отвори.

Тордис Александърсдотир беше облечена в черно от глава до пети, в елегантен костюм. Когато видя Суна, на лицето ѝ се разкри топла усмивка.

- Ти трябва да си Суна. А вие сте...?

- Гунар Гунарсон. Приятел на Суна - отвърна той, малко объркан, което Суна си помисли, че често му се случва. Той бързо се овладя. - Бих искал да изкажа моите съболезнования за загубата на съпруга ви - каза той. - Разбрах, че със Суна сте се уговорили да се срещнете днес. Надявам се, нямате против, че я придружавам.

Тордис погледна и двамата за момент. Суна хвърли бърз поглед към Гунар и видя, че е с най-учтивото си изражение. Тогава погледът на актрисата се спря за секунда на Суна, преди да каже:

- Влизайте.

Къщата беше луксозна, но обзаведена с вкус - ако се абстрахираш от гипсовите лъвове отвън. Очевидно беше, че собствениците са пътували много и са донесли екзотични предмети като сувенири от пътуванията си. Стените бяха окичени с картини на исландски майстори, но също и на по-млади, прохождащи художници, които Суна едва можеше да назове. Рафтовете с книги също разкриваха доста еkleктична колекция, макар и може би по-конвенционална. Включваше вида заглавия, които заможният елит смяташе, че трябва да притежава, а не книгите, които действително чете.

- Толкова съжалявам за брат ти - започна Тордис. - Ужасно съжалявам.

- Благодаря - отвърна Суна тихо.

- Споменахте, че е написал нещо за нас и е назвал Финур по име? Или и двама ни?

- Само Финур. Познавахте ли го? Валур, имам предвид.

Тордис поклати глава, доста театрално, помисли си Суна.

- Не, за съжаление не познавах брат ти, Суна.

В ума на Суна проблесна мисълта, че Тордис може да е Джулия - жената, която се е обадила на Валур.

- Съпругът ти случайно да е познавал Лара?

- Не, не я е познавал.

- А ти?

- Не...

- Но сте познавали Отар и Олоф - двойката, за която Лара е работила на Видей?

- Отар и Финур бяха приятели. Познавах се почти цял живот.

В този момент Гунар се намеси, което подразни Суна:

- Наясно сме, че това трябва да е много труден момент за вас, ние...

- Не се тревожи за мен - прекъсна го Тордис. - Спомням си случая на Лара, както всички в Исландия. Както казах, със съпруга ми не я познаваме. Говорихте ли с Отар?

- Още не - Суна направи пауза, след което реши просто да го каже: - Вярвам, че Валур е бил убит... заради Лара.

Тордис изглеждаше видимо шокирана.

- Това... не, не мога да повярвам, не...

- Бутнаха го пред един автобус - притисна я Суна.

Тордис се вцепени от новината.

- Господи! Защо не го съобщиха по новините?

Изведнъж се изправи на крака.

- Съжалявам, но не мога да ви помогна. И наистина ужасно съжалявам за брат ти - повтори тя. Гледаше Суна като обезумяла, сякаш маската ѝ се пропукваше.

Леко изненадани от реакцията ѝ, Суна и Гунар се изправиха и я последваха в залата.

Гунар стисна ръката на Тордис на раздяла.

- Благодарим за отделеното време. Ако случайно си спомните нещо по-късно, ще ни намерите и двамата в телефонния указател: Гунар Гунарсон, студент по теология, и Суна Робертсдотир.

Тордис му се усмихна, след което хвана Суна за ръката.

- Успех, мила - каза тя с треперещ глас и затвори вратата след тях.

Те останаха пред къщата за момент, изпаднали в недоумение. Слънцето грееше, но въпреки това на улицата духаше студен вятър.

- Знае повече, отколкото казва - заяви Суна убедено.

- Не мисля, че е така. Да я оставим на мира.

Суна въздъхна. Харесваше Гунар, но реши, че е по-добре да говори с Отар и Олоф без него. Може би щеше да е от полза да посети и двамата, носили ковчега на Финур, Пал и Хьогни.

- Знаеш ли, мисля да оставя това за малко и да се съсредоточа върху дисертацията си - каза Суна, като се усмихна фалшиво, докато вътрешно оставаше твърдо решена да разкрие истината.

1986 г.
3 септември

- Ти трябва да си Суна.

Бащата на Маргарет, Йокул, отвори вратата. Тя беше виждала бившия министър на правосъдието толкова често в пресата през годините, че имаше чувството, че влиза във вечерните новини по телевизията. Липсваше само водещият.

От грубия тон на Йокул и недружелюбното му поведение Суна разбра, че не е добре дошла. Браво на Маргарет, тогава. Отне известно време, но някак си, и въпреки неодобрението на родителите си, тя беше успяла да ги убеди да уредят тази среща с Отар и Олоф. Суна знаеше от бележника на Валур, че всичките му опити да доближи двойката са били неуспешни. Усети се някак самодоволна от идеята да използва Маргарет, за да организира интервюто. Бе успяла там, където брат ѝ не бе пробил.

- Да, аз съм Суна - каза тя и събу обувките си, както изискваше исландският обичай. Надникна в дневната и видя, че гостите вече бяха пристигнали.

- Нямаме много време, тъй като имаме ангажимент за вечеря - обясни Йокул и добави тихо: - Не съм съвсем сигурен какъв е смисълът на всичко това, но Маргарет ме помоли да ти помогна да говориш с Отар и Олоф. Искам да си наясно, обаче, че те са наши приятели и няма да толерирам никакви глупави истории.

Лично на Суна ѝ се стори забавно да чуе уважаемия министър от кабинета, или по-скоро бивш министър, да използва думи като „глупави истории“.

- Никакви глупави истории - съгласи се тя, като потисна усмивката си.

- Отар, Олоф - каза тогава Йокул с по-висок глас, - това е Суна, която иска да се срещне с вас. Както споменах, тя е сестра на репортера Валур Робертсон, който наскоро почина. Обясних ѝ, че нямаме много време, тъй като имаме ангажимент за вечеря, но тя просто иска да поговорим набързо за историята, върху която Валур работи в онзи... тъъ... онзи седмичник - в гласа му се долавяше такова презрение, сякаш направо можеше да каже „в онзи жълт парцал“.

Отар се изправи и протегна ръка.

- Моите съболезнования.

- Благодаря ви.

Суна беше намерила стара снимка на Отар в списъка на регистрираните адвокати от Исландската адвокатска колегия, но оттогава беше доста остарял. Побелялата му коса се спускаше до слепоочията, а очите му гледаха уморено. От друга страна, разбирането му за стил очевидно не се беше променило от петдесетте години, ако се съдеше по сивия двуреден костюм, папийонката и копринената носна кърпа в джоба на самото.

За разлика от това, жената до него - вероятно Олоф - беше напълно невзрачна с тънката си права коса и бежов костюм от сако и пола. И въпреки това тя излъчваше недоволство. Двамата седяха един до друг на светлия диван, с напитки пред себе си. Неговата приличаше на джин с тоник с резен лимон, а нейната беше нещо розово в чаша за вино - може би „Кир Роял“¹². Йокул и съпругата му Нана също отпиваха от чашите си, но не предложиха на Суна питие. Маргарет седеше в ъгъла, доста встрани от фронтовата линия, на античен стол с бродирана облегалка. Висок часовник тиктакаше тежко до нея и във въздуха се носеше миризма на цигарен дим, макар пепелниците да бяха празни. Подът беше застлан с блед на цвят килим, а завесите бяха от виненочервено кадифе.

Отар проговори отново:

- През годините сме обсъждали безкрайно изчезването на Лара, както може да си представите, и отдавна взехме решение да не коментираме повече публично трагедията. Беше под наша опека, когато изчезна, но така и не получихме отговори какво се е случило с нея. Така и не преодоляхме инцидента, не и напълно. Трагедия е младо момиче в разцвета на силите си да изчезне така. Но в един момент просто трябва да приключиш с цялото това нещо и както казах, направихме го преди много време. Нямаме обяснение за

случилото се и... добре, честно казано съм скептичен относно твърдението, че брат ви е открил нещо убедително. Честно казано, не вярвам, че някога мистерията ще бъде разгадана. Не и сега, толкова дълго време след случилото се.

- Имам пълно доверие в брат ми...

Този път Отар я прекъсна безцеремонно:

- Суна, напълно разбирам вярата в брат ти. Разбирам също, че отчаяно искаш да повярваш, че е намерил Лара. Според мен това е абсурдно. Живях с този случай твърде дълго. По-опитен и по-възрастен съм от теб, практикувам право от близо четиресет години и знам кога хората блъфират и кога казват истината. Повярвай, тази телевизионна новина почти сигурно е била блъф. Познавам стария Дагбяртур и триковете му. Би направил всичко, за да се продава вестникът му. Винаги е бил такъв. Както и да е, е какво можем да ти помогнем?

Той отново седна. Усмивката му беше достатъчно любезна, но Суна не се заблуди - усети студенината зад нея. Отар би бил добър политик, също като бащата на Маргарет. За момент Суна повярва, почти повярва, че той наистина искаше да ѝ помогне.

Тя се зачуди какво да каже, след което извади бележника на Валур, където беше записала няколко въпроса към двойката.

- Първо, искам да попитам дали познавате мъж на име Финур Стивънсен, който наскоро е починал. Търговец на едро...

Отар отговори на това, а съпругата му сведе поглед с притеснено лице, сякаш неспособна да срещне погледа на Суна.

- Финур, да. Доста внезапно се случи. Беше болен от рак, горкият, и му оставаха седмици - най-много месец-два. Той беше на моята възраст, всъщност бяхме връстници. Исландия е малка страна, няма нужда да ти казвам - всеки познава всеки.

- Е, може би това е малко преувеличено - каза Суна, - но сте го познавали? И двамата с жена ви?

Тя отново се опита и не успя да осъществи зрителен контакт с Олоф.

- Бяхме в едно училище, ако това ще ти е от помощ. В училището имаше много хора и не мога да кажа, че познавам всички добре. Не съм съвсем сигурен защо точно питаш - подсмръкна Отар.

- А вие, Олоф? Познавахте ли Финур?

Жената сведе очи и не отговори. Озадачена от мълчанието ѝ, Суна погледна право в нея, но изглежда нямаше ефект, затова се отказа и насочи въпроса си обратно към Отар:

- Кога се видяхте за последен път?

- Не си спомням, но предполагам, че е било преди две или три години, на едно от събиранията на класа.

- Значи сте били в един клас?

- Да, както вече казах - тонът на Отар се беше променил леко и беше изгубил малко от увереността си.

- Всъщност казахте, че сте били в едно училище. Ходихте ли на погребението му?

Последва кратко колебание, след което Отар отговори:

- Разбира се. Не бихте ли присъствали на погребението на някой от съучениците си?

- Не на всички - отвърна Суна и зададе следващия си въпрос: - Посещавал ли е остров Видей?

- Кой?

Суна се усмихна. Това беше явен опит на Отар да спечели време.

- Финур.

- А, Финур. Как, по дяволите, мога да знам това?

- Имах предвид, дали е посещавал вас и жена ви?

- Нямахме много посетители, докато живеехме там. Малко е далеч.

- Познавал ли е Лара?

- Що за глупости са това? - обърна се към домакина си Отар.

Йокул се намеси веднага.

- Суна, поканихме те тук от учтивост, за да поговориш с Отар и Олоф. Не очаквах да използваш къщата ми за провеждане на разпит. Държиш се така, сякаш разследваш от името на полицията.

В този момент майката на Маргарет, Нана, която бе облечена в рокля в пастелни цветове с вертикални райета, се прокашля.

- Суна, разбираемо е да си разстроена от смъртта на брат ти, но не разбирам какво целиш с тези въпроси - тя изгледа хладно първо Суна, а после дъщеря си, която се беше свила в тъгъла.

Суна отговори уверено:

- Валур разследваше изчезването на Лара. Тя изчезна, докато е работила за Отар и Олоф. Имам доказателство... доказателства... които свързват Финур Стивънсен с Лара. И както установихме, със съпругата

ви сте познавали и Лара, и Финур.

- Какво доказателство? - попита Отар с възмущение, което вече прилягаше на един адвокат.

- Опасявам се, че не мога да разкрия това - отвърна Суна, като се опита да прилича на жена, която притежава важна информация. - Валур работеше върху историята, когато беше убит.

Тих вик излезе от устните на Олоф:

- Убит?

Суна я погледна и видя, че е уплашена. Отар се навъси на Суна и каза, изричайки го с такава яснота, че спокойно можеше да озвучава радио сериал:

- Има ли действителни доказателства, че брат ти е бил убит?

Суна не трепна.

- Беше бутнат пред автобус.

Отар не каза нищо в отговор на това.

- Доколкото ви е известно, Финур Стивънсен някога срещал ли е Лара? Посещавал ли ви е на Видей?

- Възможно е - каза Отар, - но беше толкова отдавна, че не си спомням всички, които са ни посещавали.

Суна го прекъсна.

- Току-що казахте, че е толкова отдалечено, че не сте имали много посетители.

Отар се поколеба, след което отговори:

- Не си спомням Финур да е идвал. Но Финур Стивънсен никога не би се замесил в нещо престъпно. Той беше много честен и достоен човек.

- Познавате ли Пал Йоханесон от градския съвет? - отново Суна отправи въпроса си към Отар.

В този момент Йокул стана на крака. Изглеждаше изключително недоволен.

- Това е. Тук слагам чертата. Това е моята къща - той посочи вратата на всекидневната. Съпругата му Нана също се изправи.

- Благодаря за разговора - каза безстрашно Суна. - Пожелавам ви приятна вечер.

Маргарет се появи почти крадешком иззад ъгъла и придружи Суна от стаята.

- Не бяха доволни от разговора - каза Маргарет с тих глас.

- Със сигурност не бяха - съгласи се Суна. - И какво ни казва това? Отар знае нещо. Финур трябва да ги е посетил на Видей.

- Предполагам, че да - отвърна някак гузно Маргарет. - Татко не беше много доволен...

- Благодаря, Маргарет - каза Суна. Усещаше, че Маргарет наистина иска да помогне и това означаваше много за нея. - Ще държим връзка.

Маргарет кимна и се усмихна леко.

Суна хвърли поглед през рамо, докато се отдалечаваше от къщата, и забеляза, че Йокул я наблюдава от вратата. Какво от това? Имаше автобус за хващане.

Падаше здрач и запалиха уличното осветление. „Радио 2“ кънтеше в почти празния автобус, а шофьорът усилваше още повече звука.

Суна затвори очи и усети как напрежението бавно напуска мускулите ѝ.

Имаше отличен материал за статията си - тяхната статия. Следващото в графика, с малко повече късмет, беше да посети общинския съветник Пал Йоханесон.

**1986 г.
4 септември**

- Филмът беше абсолютно съвършен - възкликна Маргарет. - Том Круз също.

В паузата стояха на опашката на лавката в университетското кино. Маргарет неочаквано се обади, за да покани Суна да гледат „Топ Гън“, най-популярния филм в страната в момента. Обясни ѝ, че иска да поддържат връзка и звучеше така, сякаш наистина го мислеше, но Суна се зачуди дали тази приятелска инициатива не беше мотивирана от желанието да компенсира грубостта на родителите си. Денят на Суна мина безпроблемно, освен че не успя да си уреди среща с Пал, градския съветник, който нямаше свободно време в графика си до по-късно същия месец.

- Да, забавен беше - съгласи се Суна.

Не ходеше редовно на кино, не като Валур, тъй като се интересуваеше повече от книги, отколкото от филми. Жанрът не беше от любимите ѝ, тя би предпочела по-малко екшън, нещо като „Пурпурен цвят“,

например, който прожектираха в кино „Аустурбер“.

Въпреки че Суна не искаше да изглежда враждебна, откри, че инстинктивно седи на разстояние от Маргарет. Не можеха да станат приятелки, помисли си тя, нямаше как да се получи. Идваха от толкова различни светове - тя беше селско момиче, а Маргарет бе дъщеря на консервативен политик от квартал „Гардабер“.

- Какво ще правиш през уикенда? - попита Маргарет.

Все още чакаха да ги обслужат. Суна ставаше все по-нетърпелива от това, че трябва да прекара толкова много време в разговори с Маргарет. Да седят в залата, беше едно, там разговорите бяха забранени, но нямаше да излезе с Маргарет в събота вечер, ако натам клонеше с този въпрос.

- Нямам планове - отвърна тя, като осъзна със закъснение, че това беше твърде честен отговор. - Имам предвид... отделих уикенда да работя върху дисертацията си. Искам да я завърша в края на този срок, май ти споменах? Но не върви толкова добре.

- Не се пришпорвай.

Маргарет не беше толкова лоша. При други обстоятелства можеха и да станат приятелки. Ако Валур не беше умрял... В последно време така започваха и завършваха всички мисли на Суна. Животът ѝ течеше с уморителна монотонност, всеки ден се повтаряше с предишния, макар от разстояние да изглеждаха различни.

- А ти? - попита машинално Суна.

- Вероятно ще отида в „Холивуд“, както обикновено.

„Холивуд“ беше една от най-големите дискотеки в града.

Не ѝ отне много време да превъзмogne Валур, отбеляза кисело Суна, макар това да беше несправедливо, разбира се.

- О - каза тя на глас.

- Не е задължително да пиеш, да танцуваш или нещо подобно, но приятелите ми винаги ходят там и това е начин да разнообразя седмицата. Трудно е да седиш сам вкъщи през цялото време и да мислиш за Валур...

- Да, така е - учтиво отговори Суна.

- Какво искаш?

Без да осъзнаят, бяха стигнали до началото на опашката.

- Само пуканки и кока-кола, моля - каза Суна.

- Слушай, докато сме на темата. Миналия уикенд имаше едно момиче в „Холивуд“ - внезапно каза Маргарет, очевидно, без да забележи, че тийнейджърът зад гишето чака поръчката ѝ.

- Маргарет, какво ще искаш? - подкани я Суна.

- Какво? О, само пуканки. И един „Таб¹³“, ако имаш?

Момчето кимна.

Маргарет се обърна към Суна.

- Та имаше едно момиче. Напълно забравих да ти кажа... Питаше за Валур.

- Валур? - нямаше как да убегне на всеки, който следи новините, че Валур е загинал при злополука. Младият журналист „привлече вниманието на обществеността“ със статиите си за Лара и внезапно бе издигнат до светия, като снимката му беше по всички вестници - нейният по-голям брат, който никой не познаваше, преди да се случи трагедията. - Какво искаше да знае за него?

- О, не, нищо не искаше да знае за него. Името ѝ е Кристин, моя приятелка е. Веднъж се видяхме с Валур, докато бях с нея. Явно ѝ е звъннал наскоро. Тя работи в Националния регистър.

- Моля? Наскоро? Кога? - Суна не помръдна от касата, въпреки че беше взела пуканките и колата си.

- Каза, че преди да умре.

Суна въздъхна раздразнено.

- Кога по-точно?

- Точно преди да умре.

- Какво е искал?

Някой потупа Суна по рамото и тя подскочи, като разсипа пуканки по пода.

- Извинете, филмът ще започне отново, може ли да се махнете?

Суна се дръпна от опашката и последва Маргарет обратно в залата.

- Защо Валур ѝ е звънял? - попита тя, когато се върнаха на местата си.

- Ставало дума за някаква жена. Помолил я да потърси име, име на жена.

- Какво име?

- Не мога да си спомня или може би не ми е казала. Музиката беше толкова силна.

- И направила ли го е?

- Кое?
- Потърсила ли е жената?
- Да, така мисля, но той така и не я потърсил. Можеш да говориш с нея, ако искаш. Катрин Гудьонсдотир, в Националния регистър. Вероятно е най-добре просто да се отбиеш в работно време. Освен ако не искаш да дойдеш с нас този уикенд, тя винаги е в „Холивуд“.
- Не, благодаря. Ще мина през офиса й.

Бяха прекъснати от писъци и оглушителни звуци, когато филмът започна отново след почивката, тъй като просто го бяха прекъснали по средата на сцената, както обикновено. Тишина настъпи сред публиката. Единственото, което се чуваше, беше неизбежното хрупане на пуканки.

1986 г. 5 септември

Вероятно щеше да е загуба на време, но поне Суна излезе от къщата и това трябваше да се счита за стъпка в правилната посока. Ако Маргарет не й беше казала за момичето в Националния регистър, Суна щеше да прекара целия петък в апартамента си и да се преструва, че пише дисертацията си.

Събуди се необичайно рано, малко след седем, изяде купа зърнена закуска и автоматично включи „Бългян“, „Вълната“. През седмицата, откакто пуснаха за първи път новата радиостанция, Суна не беше слушала нищо друго. „Радио 2“ отдавна беше изгубило блясъка си. Имаше нещо особено вълнуващо в една нова радиостанция, с всички онези свежи гласове, които слушателите трябва да опознаят. И не след дълго щяха да се появят свежи лица и на телевизионните екрани. Само ако Валур беше жив... Същите мисли продължаваха да се въртят в главата й... Може би щеше да работи за „Бългян“ или да бъде звезда в новата „ТВ 2“.

Националният регистър се намираше на втория етаж на една функционалистична сграда¹⁴ на „Хвервисгата“. Суна пристигна там малко след девет и поиска да говори с приятелката, която Маргарет беше споменала.

Въпреки че Катрин не я очакваше, тя я посрещна приятелски. След като Суна обясни накратко коя е, Катрин я покани в малък офис, който гледаше към есенната улица отвън.

- Срещала съм Валур само веднъж или два пъти, но бях толкова шокирана да чуя новината. Не знам какво да кажа - гласът й беше топъл.

- Не е нужно да казваш нищо.

- Извини ме за бъркотията, току-що се преместих в това по-комфортно помещение и все още се настанявам. Преди делях офис с още двама души, но бавно си проправям път нагоре по стълбата - ухили се тя.

- Разбирам - усмихна се любезно Суна. - Само исках да те попитам за разговора ти с Валур...

- Да, разбира се. Той ми звънна. Опитах се да си спомня кога, беше сутринта на двестагодишнината.

Катрин продължи:

- Искаше да потърся името на една жена - Арнфридур Лейфсдотир. Обикновено не правя такива услуги на хората, но знаеш как е, беше гадже на моя приятелка. Нямах нищо против да помогна. Очаквах да се обади, но тогава чух...

Последва болезнено мълчание.

- Коя е тази Арнфридур? Или има повече от една?

- Три са - две живи и една починала през 1940 година. Записах всичко на една бележка за него - това е малкото информация, която имам. Не знам нищо за тези жени, но съм сигурна, че може да разберете с малко повече разследване.

Тя подаде бележката на Суна.

- Знаеш ли защо Валур се е интересуval от тази жена?

Суна поклати глава.

- Нямам представа, но благодаря, че си казала на Маргарет за това.

- Надявам се да е от полза.

- Сигурна съм, че ще бъде - отговори Суна, макар лично да имаше чувството, че това я връщаше в изходна позиция. Нямахме представа какво е накарало брат й да пита за тази жена. Може би той е проверявал някаква версия на случая, за която тя не знаеше нищо.

**1986 г.
12 септември**

Суна беше събудена от блажения си сутрешен сън от пискливия телефон. Не възнамеряваше да се излежава, но имаше толкова малко неотложни ангажименти напоследък, че можеше да си позволи лукса.

Потърка очи и бързо отиде в коридора. Пропуснатите телефонни обаждания винаги я караха да се чувства неспокойна. Караха я да се чуди по цял ден кой се е опитвал да се свърже с нея и дали не е пропуснала някоя вълнуваща възможност.

Седмицата мина без особени събития. Суна на два пъти се спускаше до „Тярнаргата“ в опит да пресрещне Хьогни Йефьорд, но безуспешно. След това беше оставила писмо на вратата на родителите на Лара с надеждата, че те ще се съгласят да говорят с нея. Опита отново номера на Грета Гримсдотир, но жената все още не отговаряше.

Може би сега звънеше Грета или родителите на Лара. Хрумна й, че най-накрая може да се обалят от литературното списание. Още през лятото Суна беше сложила кратък разказ в плик и го беше изпратила на редактора с надеждата някой ден да го публикуват, може би сред произведения на по-знаменити писатели. Просто мечта, разбира се. Списанието вероятно беше наводнено с разкази и стихотворения от студенти по литература. Може би всички са отишли направо в купчината с ръкописи, които са им били изпратени за разглеждане или директно в кошчето, без дори да бъдат прочетени. Като дете беше изпращала разкази и стихове на списание „Младост“, което публикуваше почти всичко. В света на възрастните се пробиваше по-трудно обаче.

Все пак тя си позволи да се надява в тази слънчева сутрин, че редакторът на списанието е от другата страна на линията с чудесната новина, че нейната история ще бъде публикувана в следващия брой.

- Суна ли е? - мъжки глас.

- Да, кой е на телефона?

- Суна, Йокул Тораренсен е, адвокатът.

Той беше последният човек, от когото очакваше обаждане. Странно, че се представи толкова официално, вместо просто да каже, че е бащата на Маргарет. Може би трябваше да е благодарна, че не е добавил и това, че е бивш министър на правосъдието.

- О, здравейте - отвърна тя предпазливо, като се чудеше какво, за бога, иска той.

- Основната причина за обаждането ми е да се извиня за избора си на думи, когато ни посети миналата седмица. Естествено, всички бяхме доста разстроени, но трябваше да бъде по-учтив. Не е типично за мен и се надявам да не си го приела лично. Наясно сме, че си претърпяла голяма загуба, както и дъщеря ни.

- Трудно е за всички ни, но благодаря, че се обадохте.

- Това е най-малкото, което мога да направя. Между другото как се справяш с... -той направи пауза, сякаш търсеше правилните думи: - ... с, тъъ, разследването?

- Напредвам бавно.

- Очакваш ли да стигнеш до края? Разбира се, цялата случка беше безумна - начинът, по който момичето изчезна. Лично аз подозирам, че се е удавила и това е.

С целия си багаж? Суна искаше да възрази.

- Честно казано, нямам реални очаквания да намеря Лара - отговори тя, - но това беше важно за Валур и затова го проучвам. Това е всичко.

- Разбирам, добре. Успех с това, Суна. И успех с университета. От Маргарет разбрах, че учиш исландска филология, литература или нещо от този род?

- Точно така - каза тя. Нямахме желание да му обясни точно разликата между дипломата по исландска филология и тази по сравнителна литература.

С напредването на деня слънцето се скри и започна да вали. Есента се бе прокраднала в Рейкявик, обagri първите листа в жълто и направи небето сиво.

Апартаментът беше в пълен безпорядък и мръсни дрехи преливаха от коша за пране в банята, защото Суна не успя да слезе до мазето и да ги сложи в пералнята. Дисертацията й се състоеше от купища листа, разпилени по цялата масичка за кафе, а опърпаният диван беше покрит с книги. В кухнята хлябът мухлясваше. Напоследък нямаше апетит заради мъката и бе обсебена от случая на Лара.

След като обърна мястото с главата надолу в търсене на чисти гащи, тя си обеща, че ще изпере още довечера. Огледа гардероба си и се почувства обезсърчена. Накрая облече една оранжева рокля, която би била по-подходяща за градинско парти в разгара на лятото, след което я пригоди, като наметна една виненочервена жилетка отгоре. Подходящо виненочервено червило и малко спирала завършиха тоалета ѝ. Оголи зъби пред отражението в огледалото. Отново беше на лов, пореден опит да хване Хьогни Йефьорд.

Суна спря в тесния коридор. Дъждът се бе усилил и най-разумният вариант би бил яке и ботуши, които да не пропускат, но мъжът, когото се надяваше да срещне, беше известен женкар. Имаше по-голям шанс да я приеме, ако носи високи токчета и тънко палто. След като се суети известно време, тя се спря на токчетата, които носеше само в краен случай, тъй като така и не се научи да върви с тях. По-скоро беше момиче за маратонки. Мушна ръце в палтото си, което ѝ беше малко тясно върху дебелия вълнен жилетка. Щеше да се наложи да хване такси, тъй като иначе целият този блясък щеше да бъде пропилян, ако се появи като удавен плъх.

Когато стигнаха „Тярнаргата“, таксиметровият шофьор беше приключил с анализа си на наболелите политически въпроси. Очевидно знаеше кой е собственикът на къщата, която му беше дала като адрес.

- Ще ходите при Хьогни Йефьорд, нали? - попита той. - Работиш в строителството, нали, скъпа? Или планираш да строиш къща?

- Не, не работя в тази област - отвърна тя дружелюбно, без да обръща внимание на закачливия му тон. - Но, да, отивам при Хьогни Йефьорд.

- Определено има вкус - каза шофьорът. - Виждам, взел си е по-млад модел - намигна на Суна, а тя само се усмихна и му подаде една банкнота.

Все още валеше. Суна вдигна яката си и изтича нагоре по стъпалата на елегантната дървена къща, която едва ли можеше да бъде в по-голям контраст с бетоновите кутии, които беше построил Хьогни Йефьорд за хората в Рейкявик. До входната врата имаше месингова плоча с гравирано върху нея „Йефьорд Дивелъпмънт“.

Зад бюрото вътре седеше достоплепа жена на средна възраст, с очила и кок, вдигнала въпросително вежди. Костюмът в слонова кост и златният кръст на гърдите ѝ я караха да прилича повече на работничка в епархийски офис, отколкото в този на предприемач.

- Отново тук? Дошла си да видиш Хьогни ли? - попита тя с роботизиран глас.

Суна си припомни погрешното схващане на таксиметровия шофьор и реши, че може да го използва в своя полза. Усмихна се срамежливо на рецепционистката и прошепна:

- Хьогни в кабинета си ли е? Тук съм по... хм... лични дела.

Жената я погледна преценяващо, погледът ѝ беше остър, след което я помоли да седне за минута. Бързо се качи горе и малко след това се върна с покана към Суна да се качи.

Хьогни Йефьорд седеше зад бюрото си в един голям офис с изглед към езерото. Излъчваше жизненост - елегантен, с тен, а тъмната му, очевидно боядисана коса беше оформена небрежно и напомняше на мъжете модели от рекламите за след бръснене. Вълна от одеколон удари Суна, когато влезе и беше толкова силен, че тя почти се задави.

- Здравей, коя си ти и какво мога да направя за теб? - Хьогни беше любезен, гласът му плътен и резониращ, като на водещия тенор в опера. Ръкавите на ризата му бяха навити като на човек с много задачи. Внимателно култивиран образ, без съмнение. На облегалката на стола му висеше сако със златни копчета.

- Здравейте. Приятно ми е да се запознаем най-накрая... - Суна се замисли за момент, след което реши да заложи на ласкателството. - Разбирам, че виден човек като вас трябва да е ужасно зает с много важни проекти - тя се усмихна кокетно с надеждата, че това ще накара Хьогни да свали гарда.

- Казвам се Суна и просто исках да ви задам няколко въпроса относно връзката ви с Лара Мартинсдотир, която изчезва през 1956 година.

- Интересно, интересно - Хьогни се облегна назад в стола си и се усмихна. - И ти ли си журналист?

- И аз?

- Имаше друг журналист, който задаваше същия въпрос - Валур, ако съм запомнил правилно името.

Значи брат ѝ е бил тук преди нея.

Суна се поколеба.

- Имам връзка с „Викубладид“, който напоследък отразява историята на Лара.

- Ти си едно от момичетата на Дагбяртур, а? - той огледа Суна от горе до долу. - Не те е изпратил той тук?

Суна знаеше, че стъпва по тънък лед.

- Провеждам независимо разследване въз основа на статиите на „Викубладид“.

Хьогни сбърчи чело, след което изражението му доби вид, който без съмнение той смяташе за неустойчиво очарователен.

- Всичко това е много мистериозно, млада госпожице. Мисля, че е по-добре да го обясниш малко по-подробно.

Каква вреда можеше да причини истината?

- Валур беше мой брат - каза Суна - и беше убит през август, защото...

- Убит? Едва ли.

- Знам, че познавате Отар, за когото Лара е работила на Видей.

- Сигурен съм, че брат ти не е убит. Такова нещо просто не се случва в Исландия. Но, да, познавам Отар - Хьогни склочи ръце и се усмихна добродушно на Суна. - Учихме заедно. И пътищата ни често са се пресичали по бизнес дела. Но нашето познанство няма абсолютно нищо общо с изчезването на Лара.

- Значи и вие сте били съученик с Финур?

- Моля?

- Финур Стивънсен?

- Да, не че има общо - изглеждаше обезпокоен.

- Посещавали ли сте Отар на Видей, когато със съпругата му Олоф са живели там?

Хьогни сякаш се замисли.

- Предполагам, че да. Сигурно съм отскочил до там, за да ги видя как са. Макар че за мен е мистерия защо някой би избрал да живее в такива примитивни условия.

- Срещали ли сте Лара?

- Не, доколкото си спомням. Имам доста добро око за дамите, да ти кажа - намигна на Суна, сякаш бяха в бара на дискотека „Бродуей“, известно място за срещи. Хьогни щеше да се чувства като у дома си с другите себеподобни динозаври, които се мотаеха там.

Суна, въпреки че беше подготвена за точно този вид реакция, се оказа все по-ядосана от тази свиня с поведение на неотразим мачо.

- Работила е във Видей през лятото на 1956 година - настоя тя и извади снимка на Лара, която беше фотокопирала от вестника.

- Не, не си спомням да съм срещал Лара - повтори той. - И не мога да разбера накъде отиваш с този разговор, млада госпожице.

Суна се втренчи в Хьогни, като се чудеше какво виждат всички тези жени в него. Той срещна погледа ѝ без сянка на съмнение в себе си, съдейки по изражението му.

- Откъде познавате Арнфридур? - попита тя.

Вече Хьогни я гледаше внимателно.

- Коя, по дяволите, е Арнфридур?

- Арнфридур Лейфсдотир - отвърна тя, като се надяваше да е запомнила правилно името.

- Суна, мисля, че си сбъркала напълно човека, но все пак ми беше приятно да се запознаем.

Тя стана неохотно и се сбогува с подчертано по-мразовит тон от онзи, с който го поздрави.

Хьогни само се усмихна и вдигна ръка на раздяла.

Суна слезе по стълбите, мина покрай сериозната жена със златния кръст и излезе навън.

Може би беше дошла при грешния човек.

Има ли смисъл да си губи времето с градския съветник следващата седмица, ако щеше да доведе просто до друга задънена улица?

И защо, за бога, брат ѝ задаваше въпроси за жена на име Арнфридур Лейфсдотир?

Суна беше толкова замислена, че не обръщаше внимание на нищо наоколо, докато не беше върната в настоящето от някой, който почти крещеше в ухото ѝ.

- Суна! - Гунар се беше появил до нея задъхан. - Господи, тичах след теб от средата на „Тярнаргата“ и те виках. Ти сякаш беше в друго измерение.

Суна се усмихна. Рижата коса на Гунар беше мокра и залепнала за главата му. Дъждът бе студен и доста силен. Отвърна на усмивката ѝ и я прегърна.

- Как си? Как се справяш? На страшно посещение отидохме онзи ден!

- Тордис ли? На мен ли го казваш... Оттогава направих още няколко - каза Суна, въпреки че не възнамеряваше да споделя тази информация с никого.

- Пак ли си играеш на частен детектив? - попита Гунар малко загрижен. Вече бяха почти в центъра на града. - Хайде да отскочим до „Новата сладкарница“?

Тя се остави да бъде убедена и влязоха в кафенето, далеч от дъжда, и си поръчаха кафе.

- Говорих с Отар и Олоф, работодателите на Лара на остров Видей. И с Хьогни Йефьорд, предприемачът.

- Хьогни Йефьорд? Защо, за бога?

- Носил е ковчега на погребението на Финур Стивънсен и името на Финур беше в бележника на Валур.

Оказва се, че Валур е говорил и с Хьогни. Всички са били съученици: Хьогни, Финур и Отар.

- Всеки познава всеки в Исландия. Страната е малка, Суна.

Без да му обръща внимание, Суна продължи:

- Опитвам се да се свържа с една жена на име Грета, макар че нямам представа как е забъркана във всичко това... и... - тя спря за кратко да си поеме дъх. - Пал Йоханесон, който е градски съветник, мисля... не, сигурна съм, че също е носил ковчега на Финур и...

Тя беше подготвена Гунар да я свали от облаците, като посочи колко малко солидни доказателства има за това разследване. Но вместо това попита:

- Суна, има ли как да ти помогна? Нямам друго за правене, освен да пиша дисертацията си, а там не напредвам особено. Никога не съм си и помислял, че Евангелието на Свети Матей ще се окаже толкова сложно.

Суна вдигна ръце.

- Боже, не споменавай дисертациите. Есето ми за Елиас Мар е разпиляно на дивана. В момента не съм сигурна, че изобщо някога ще го довърша. Но трябва да направя това... заради Валур...

- Кажи, ако има нещо, Суна.

- Благодаря - каза тя, като задържа погледа му по-дълго от необходимото.

1986 г. 25 септември

Последните дни доведоха до няколко неочаквани развития.

Градският съветник - или по-скоро секретарката му - отложи срещата със Суна с една седмица. Макар да беше посочила истинското си име, когато поиска срещата, тя не се усъмни, че има нещо подозрително зад решението. Заради малкото оставащо време по-вероятно е бил изпратен набързо на срещи с избиратели или потенциални избиратели.

После Гунар я покани на среща.

Всъщност точно това беше казал той, среща - звучеше като нещо, чуто от американски филм. Тя се усмихна при тази мисъл. Той предложи да отидат на „Топ Гън“ и тя не можа да му каже, че вече го е гледала. Колкото и странно да изглеждаше при тези обстоятелства, някаква искра, стара или нова, бе пламнала, докато пиха кафе заедно и тя беше казала „да“ - въпреки че това означаваше да пропусне първия епизод от новия телевизионен сериал за инспектор Далглиш.

Срещата мина добре. Чувстваше се комфортно в компанията на Гунар и той дори я целуна в края на вечерта. Мислите за него през последните дни й помогнаха да отвлече вниманието си от мрачните мисли за Лара и Валур. Дори беше намерила сили да поработи малко върху дисертацията си и да се отбие в офиса на „Викубладид“, за да поговори с Дагбяртур за предложението за работа. Той я посрещна топло, като каза, че би направил всичко за сестрата на Валур и дори я прегърна на раздяла. Стажът беше неин, ако го искаше и тя все повече се изкушаваше да приеме.

И сега, сутринта на 25 септември, четвъртък, най-накрая настъпи датата на срещата й с Пал Йоханесон. Суна отново преследваше целта.

Слънцето грееше ярко, въпреки че във въздуха почти осезаемо се усещаше есенен хлад, а листата в градината на Суна ставаха червени и златисти.

Винаги е обичала това време на годината. За нея есента се свързваше с ново начало - нова академична година, ново палто, нови обувки, нови лица. Усещането, че има реален шанс да успее с помощта на Гунар да продължи живота си без Валур, да прегърне бъдещето с отворени обятия. Всичко това също бе ново за Суна.

Хвана автобус до Боргартун за срещата си с Пал. Според проучването й той отговаряше за отдела по градоустройство, който в момента изглеждаше прекалено натоварен. Имаше нови предградия, които се множаха из цялата столица. Също и многобройни строителни проекти на етап преговори, включително новото кметство, което се очертаваше да бъде доста спорно. Пал обаче не беше високопоставен политик. Суна се съмняваше, че повече-то жители на Рейкявик дори знаят за съществуването му.

Не знаеше почти нищо друго за него. Търси го в телефонния указател и след като научи, че живее в самостоятелна къща в Гренимелур, в западния край, тя направи вечерна разходка в тази посока. Промъкна се до къщата, сякаш искаше да пусне нещо в пощенската кутия. На вратата имаше месингова плоча, изписана с декоративен шрифт с имената на Пал Йоханесон и съпругата му Гунлауг Харалдсдотир.

Суна пристигна в офисите малко преди единайсет, представи се на рецепцията на приземния етаж и беше поканена на горния етаж, за да изчака срещата си. Другите хора в чакалнята бяха почти само мъже -

строители най-вероятно или други предприемачи, които участваха в проектите. Един по един влизаха при градския съветник, получаваха няколко минути от времето му и излизаха, предимно усмихнати.

Измина почти час, преди най-накрая да дойде редът на Суна. Млада жена с руса коса, вдигната на висока конска опашка, излезе и извика:

- Суна Робертедотир за Пал. Моля, елате насам.

Стените на офиса на Пал бяха облицовани с тъмни библиотеки, пълни с впечатляващи томове с позлатени букви на гръб-четата. Самият съветник седеше зад бюро от тъмно дърво, върху което стояха няколко спретнати купчини документи, които изглеждаха така, сякаш бяха подредени там като част от интериора. На кръгла маса до прозореца имаше чертежи на планове.

Младата жена седна на един стол в ъгъла на кабинета. Държеше бележник и химикал в готовност и любопитно изучаваше Суна.

- Седнете - каза Пал на Суна, като посочи стола срещу него. Суна седна и се усмихна. Беше подготвила началото на разговора, но беше невъзможно да отгатне финала му.

- Здравейте. Бих искала да обсъдим връзката ви с една млада жена, която изчезна на Видей през 1956 година.

Беше доволна да види незабавното въздействие на думите си. Очите на Пал се разшириха от ужас. Младата жена с конската опашка изглеждаше заинтригувана.

- Страхувам се, че не ви разбирам - отвърна Пал, като се прокашля. - Не сте ли тук да обсъдим градското планиране... - отново погледна листа пред себе си: - Суна?

Без дори да мигне, Суна продължи:

- Искан да ви попитам и за връзката ви с покойния Финур Стивънсен. О, между другото момичето, което е изчезнало, се казва Лара Мартинсдотир.

Пал хвърли поглед към младата жена в ъгъла.

- Елизабет, можеш ли да ми донесеш кафе, докато се разправа с това?

Младата жена, явно разстроена от това развитие, неохотно се изправи на крака и излезе от стаята. Пал заобиколи Суна, а очите му горяха от гняв.

- Как смееш да идваш тук по време на публични разговори и да задаваш такива въпроси? Журналист ли си?

Суна нямаше да му позволи да я сплаши.

- Аз съм сестра на Валур Робертсон, покойния журналист, който писа за изчезването на Лара. Разследвам историята... - тук тя направи кратка пауза, за да разясни малко: - Разследвам историята съвместно с „Викубладид“, стария работодател на Валур.

Пал просто я гледаше втренчено, без да каже нито дума.

- Знам, че с Финур се познавате - добави тя. - Знам и че двамата сте познавали Лара.

При това Пал скочи на крака, само за да седне отново почти незабавно.

- Разбира се, че познавах Финур Стивънсен, но нямам представа защо смяташ, че сме се срещали с това момиче. Това е възмутително обвинение.

- Имате ли някакви връзки с Видей? - попита Суна след това, като го прикова с непоклатим поглед.

- Имам ли връзки с Видей? Не, нямам - каза той ядосано, а лицето му вече лъщеше от пот.

- Откъде познавахте Финур?

- Ние сме... бяхме стари приятели от училище. Финур беше достоен, честен човек.

Той отново замълча и Суна го наблюдаваше напрегнато. От начина, по който продължаваше да се мести на стола си и да си играе с маншетите на ризата, стърчащи от ръкавите на сивия му костюм, ставаше ясно, че е доста смутен.

Суна прецени, че това е подходящият момент, изправи се и почти изплю последния въпрос:

- Коя е Арнфридур Лейфсдотир? Изиграла ли е някаква роля в изчезването на Лара?

Цветът изчезна от лицето на Пал.

- Този разговор приключи.

Суна не изчака втора покана. Поведението на градския съветник беше лесно за четене, явно беше на път да разбере нещо важно.

Отвън момичето с подскачащата конска опашка чакаше с чаша кафе в ръка, явно изпълнено с любопитство.

Суна се огледа и каза със силен, остър глас, преди Пал да затвори вратата:

- Ще се видим отново.

1986 г.
1 октомври

Суна стана на разсъмване, неспособна да лежи повече и нетърпелива да започне деня си. Мартин, бащата на Лара, се беше свързал с нея предишната вечер, като се бе съгласил на молбата ѝ да се срещне с него и съпругата му и предложи място. За момент тя обмисли да вземе Гунар със себе си, но след това реши, че е неуместно да води някого на първата среща. Щеше да се види с двойката сама.

Първо в списъка ѝ беше тост със сирене и чаша мляко. Новата радиостанция звучеше за фон, а вестниците бяха разстлани на кухненската маса. Носеше се последната песен на Мадона, като образуваше кратка музикална интерлюдия между почти постоянния поток от актуални новини за предстоящата - и напълно изненадваща - среща на върха между президента Рейгън и генералния секретар Горбачов.

Преди ден беше съобщено, че лидерите на двете световни суперсили, САЩ и СССР, са се съгласили с по-малко от две седмици предизвестие да проведат среща в Исландия и нацията беше внезапно обезпокоена. Всички хотели в града бяха резервирани през последните дванайсет часа и сега започна борбата за намиране на подходящо място за самата среща, като най-вероятните бяха художествената галерия „Кярвалстадир“ и хотел „Сага“.

Вместо да бъде изпълнена с нетърпеливо очакване, дори вълнение, относно посещението на лидерите, единственото чувство в Суна беше тъга. Тъга, че Валур не беше тук, за да го преживее. Той би се радвал да бъде в центъра на всичко това и без съмнение щеше да се види с Рейгън и Горбачов на живо, може би дори щеше да има шанс да им зададе въпрос на пресконференцията.

И все пак тя откри, че сериозно обмисля да приеме предложението на Дагбяртур за работа във вестника, дори само за да преживее историческата среща на върха от първа линия. Това можеше да почака. Щеше да посвети днешния ден на Лара. Срещата с родителите на момичето можеше да ѝ осигури оставащия материал, от който се нуждаеше, за да създаде една достойна за уважение статия, макар всъщност да не бе постигнала много по-голям напредък от Валур.

Така или иначе нямаше смисъл да изпраща статията, тъй като двамата световни лидери доминираха новините. Не че имаше голямо значение колко хора щяха да четат материала, Суна беше мотивирана от желанието да разкрие истината, а не да бъде център на внимание. И въпреки това тя си представи статията за Лара, когато и ако я завършеше, като новина на първа страница във „Викубладид“. Като почит към Валур, ако не друго. Засега обаче беше очевидно, че поне следващите два броя щяха да бъдат изцяло посветени на новини от срещата Рейгън-Горбачов.

- Вече не даваме интервюта, както знаете - маниерът на Мартин беше мил. В гласа му нямаше раздразнение, само откровеност. - Не обсъждаме Лара с непознати, тъй като няма смисъл. Направихме изключение за вас.

- Благодаря ви - каза Суна. - Оценявам го.

- Фактът, че брат ви почина, прави обстоятелствата необичайни. Ужасно съжаляваме. Разбираме, че и вие сте журналистка. Не смятате да пишете за нас, нали?

Тя въздъхна, малко разочарована, но каза:

- Не за вас. Искам да завърша статията на Валур, но обещавам да не пиша нито дума за вас, ако предпочитате да бъде така. Почувствах, че е важно да се запознаем, дори да е за кратък разговор.

- Съжаляваме, че не можахме да ви поканим вкъщи, но това е друго решение, което взехме преди много време. Защото всеки иска да види стаята ѝ, а не можем да го позволим. Трябваше да поставим някакви граници.

Суна кимна.

Двамата седяха с лице към нея на една маса в кафе „Прикид“, почти институция в Рейкявик. Суна обикновено не ходеше там, но Мартин и Ема я бяха уверили, че кафето там е добро. Суна плати за три чаши и седнаха до прозореца, откъдето се виждаше центърът на града, който се събуждаше за новия ден.

- Това е любимото ни място, идваме тук от години - каза Ема. - Живеем наблизо, в Грьотаторп. Винаги сме живели в тази къща, наследих я от родителите си.

И Мартин, и Ема изглеждаха на около седемдесет, може би малко по-възрастни. Самата Лара днес щеше да е на четиресет и пет. Изтощени от тревога, беше описанието, което хрумна на Суна, когато ги видя за

първи път.

- И двамата преподавахме, Мартин физкултура, а аз английски. И понякога замествах учителя по математика. Сега животът ни е спокоен. Ходим често на разходки.

- Благодаря ви отново за...

Мартин я прекъсна, преди да успее да завърши.

- Не го споменахме по телефона, но срещнахме брат ви. Не говорим с репортери, както казах, но той ни устрои засада тук един ден. Не го виня. Беше малко необичаен способ на работа, но такава е младото поколение. Ако трябва да съм честен, тогава бях леко подрастен, но той ни се стори много мил млад мъж. Нали? - погледна жена си.

- Да, много - Ема се съгласи. - Затова се съгласихме на среща с теб, Суна.

- Валур обеща да намери Лара, но това не беше първият път, в който чуваме подобни обещания - Мартин отново пое разговора. - Въпреки това бях впечатлен от упоритостта му. Изглеждаше искрено убеден, че ще успее. Лара я няма, знаем това, но тя продължава да живее в спомените ни. Може никога да не разберем какво се е случило, но се надявам да живеем достатъчно дълго, за да получим поне някои отговори.

- Живеем с надежда - добави Ема.

Суна реши, че сега не е моментът да им каже за телефонното обаждане, което Валур е получил. Онова, в което се твърдеше, че Лара е мъртва и се нуждае от подходящо погребение в осветена земя...

- Мога ли да попитам за какво говорихте с Валур? - каза тя вместо това.

Двойката си размени погледи.

- Той не задаваше много въпроси. Изглеждаше, че не иска да ни се натрапва твърде много, Бог да го благослови - каза Ема. - Най-вече искаше да знае дали е имало друг на острова онова лято. Разбира се, тогава там не живееше никой друг. Само тримата - Лара, Отар и Олоф. Ако имаше друг очевидец, със сигурност полицията - Кристиян - щеше да ги разпита, нали?

Това изглежда беше насочено към Мартин, а не към Суна и затова той отговори:

- Да, така мисля.

Суна имаше чувството, че това е разговор, който са водили много пъти преди.

- Значи с други думи, не можахте да му кажете много?

- Е, казахме му за Грета - каза Мартин.

- Грета?

- Грета Гримсдотир.

Суна си пое дъх - жената, която напразно се опитваше да хване.

- Извинете, коя е Грета? - попита тя, като се опитваше да не звучи твърде развълнувано.

- Моя далечна братовчедка - отвърна Ема. - Беше работила на Видей предишното лято. Майка ѝ ни препоръча. Лара, тоест...

Тази информация беше последвана от дълга пауза, запълнена от глъчка от гласове и дрънчене на чаши и чинийки от останалите клиенти в кафенето. Накрая Ема продължи:

- Да, каза някоя добра дума за Лара и така тя получи позицията. Каза, че Отар и Олоф плащат добре, работата не е твърде възискателна и може да е от полза за дъщеря ни да опознае влиятелни хора като тях. Олоф идва от много добро семейство, както предполагам знаете.

В това, което каза Ема, нямаше и намек за подозрение към Отар и Олоф в никакви престъпни действия. Освен ако не ѝ беше твърде трудно да признае факта, че двамата със съпруга ѝ може би са изпратили дъщеря си да работи за лоши хора.

- Тя беше само на петнайсет, както знаете - продължи Ема.

- Слязохме с нея на доковете през май. Беше краят на май, помня го толкова добре. Красив летен ден и островът изглеждаше толкова зелен и красив в далечината. Самата аз никога не съм ходила на Видей...

- Значи никога не сте я посещавали там?

- Не, тя не искаше да ходим. Искаше да бъде самостоятелна. Дъщеря ни винаги е била толкова независима.

- Предполагам, полицията е прегледала всичко с вас в подробности по онова време и не е оставила нищо непроверено?

- Предполагам, че да - отвърна Мартин колебливо. - Може да прочетете всичко в старите вестници. Основните факти, така да се каже. Тя просто изчезна. Не я чухме повече. Обикновено ни звънеше веднъж седмично, но изведнъж ни казаха, че вече не е на Видей. Все още ни е трудно да говорим за това, разбирате ни, дори след всички тези години. Трябва да може да намерите информацията в архивите на вестниците, както казах - описание на цялата история. Очевидно отидохме на острова, за да участваме в търсенето с нашите приятели и семейството, но без резултат.

- Опасявам се, че не можем да ви помогнем - добави Ема.

- Може би ще се справите с невъзможното и ще разберете какво се е случило и къде е Лара... Надявам се,

наистина се надявам - въпреки думите ѝ, личеше, че Ема отдавна беше изоставила всяка надежда.

Суна знаеше, че поне ще трябва да се опита да намери Грета. Жената можеше да ѝ каже нещо полезно.

- Както и да е, няма да ви безпокоя повече - каза Суна. - Допийте кафето си на спокойствие.

Ема хвърли благодарен поглед на Суна и каза:

- Беше ни приятно да се запознаем. И късмет. Имаш ли нещо против да попитам с какво се занимаваш?

- Студентка съм, завършвам сравнителна литература.

- О, харесва ми. Много добре, отлично.

Суна бутна стола си назад и се изправи.

- Може ли да ви попитам последно нещо, преди да тръгна?

- Разбира се, не бързае.

- Всичко важно ли беше отразено във вестниците? Просто се чудя дали има някакви подробности, които не знам... Нещо, за което и брат ми не е разбрал. Прегледах отново и отново записките му и наистина искам да стигна до дъното на това.

- Харесва ми оптимизма ви, хубаво е да си оптимист - каза Мартин. - И може би ще успеете, но не мога да си спомня нищо конкретно. Отразиха историята толкова задълбочено, че на моменти ми се струваше дори прекалено.

- Огърлицата, Мартин. Можем да ѝ кажем за нея - каза Ема.

- Огърлица?

- Да, Лара винаги носеше огърлицата, подарък от баба ѝ. Не го споменахме пред пресата. Получи я, след като снимката беше направена - тази, която използвахме, когато я обявиха за изчезнала. Полицията искаше да скрие някои подробности от обществеността, за да може да не им губят времето с напразни обаждания. Не че вече има значение.

- Каква беше огърлицата?

- Така и не я намериха. Носила я е, сигурна съм в това. Беше красиво бижу. Голям филигранен¹⁵ кръст на верижка. Наследствена е - качествена изработка, не евтина. Милото ни дете, никога не я сваляше.

1986 г. 6 октомври

Суна и Гунар се виждаха по-често, което беше добре за нея. Той беше мил, позитивен и я разбираше перфектно. Но гова, което вероятно наклони взната най-силно в негова полза, беше, че е приятел на Валур.

Двамата с Гунар излязоха на танци в хотел „Борг“ събота вечер. След това я беше завлякъл със себе си на конференция в чест на седемдесет и петата годишнина на университета, която се оказа доста скучна, ако трябваше да бъде честна, въпреки че компанията му бе компенсирала това. Гунар беше ученолюбив, но по един особено мил начин.

Предложи ѝ да отидат по-късно същата седмица на технологична изложба в новия градски театър, но Суна сложи чертата там. Не можеше да си представи нещо по-скучно от посещение на изложба като тази, заобиколена от превъзбудени деца, които натискат всякакви копчета. Затова му предложи, че може би е по-добре да отиде сам, ако иска да научи повече за прекрасния нов свят¹⁶.

Грета Гримсдотир все още беше неоткриваема. Не вдигаше телефона и не отговаряше на обажданията на Суна. В указателя имаше само един човек с това име, Суна беше почти убедена, че е попаднала на точната жена. Опита да се свърже с нея няколко пъти, като остави учтиви съобщения на телефонния секретар.

Суна смяташе да прекара деня в Националната библиотека, но реши първо да направи още един опит да се свърже с Грета. За нейно силно раздразнение тя дори не успя да набере номера. Както обикновено, в последно време новата радиостанция „Бългян“ свиреше на заден план и тълпи от слушатели звъняха, за да участват в телефонна викторина. Суна наскоро се беше натъкнала на писмо от разгневен читател в „Моргунбладид“, който се оплакваше, че телефонната система не може да поеме тежестта на всички тези обаждания. Затова предположи, че „Бългян“ са виновниците и телефонните линии са просто претоварени. Очевидно исландците не можеха да сдържат вълнението си заради възможното спечелване на наградите от викторината.

Това не беше единственият начин, по който инфраструктурата на Исландия беше претоварена в

момента. Съобщиха, че около три хиляди души ще посетят страната във връзка със срещата на върха „Рейгън-Горбачов“, но Рейкявик просто не беше създаден да приюти събитие от такъв мащаб. Имаше остро възмущение, че хотелите са вдигнали рязко цените, а ресторантите са изоставили старите си менюта и са въвели нови луксозни, насочени към потока от чуждестранни посетители. Изглежда, всички са решени да се включат в екшъна. Претоварената телефонна система можеше да има доста общо и с предстоящото събитие.

Накрая нито галерия „Кярвалстадир“, нито хотел „Сага“ бяха избрани за домакини на историческата среща. Вместо това имението „Югенцил“, известно като резиденция „Хьофди“, беше прието като най-подходящо място за събитието. Въпреки че Суна никога не беше влизала вътре, знаеше, че в разцвета си бившата консулска резиденция е била домакин на световни личности като актрисата Марлене Дитрих и премиера Уинстън Чърчил, така че защо да не добавят Рейгън и Горбачов към имената на звездите? Според вестниците Рейгън щеше да се появи без съпругата си Нанси, но Раиса Горбачова щеше да придружава съпруга си.

Суна опита отново да набере Грета - все още нямаше сигнал - и стовари слушалката върху очукания стар телефон. Докато го правеше, силно дрънкане отекна из коридора. Явно някой беше успял да се свърже с нея.

Но не беше Грета. Гласът от другата страна беше мъжки. Не беше Йокул, бащата на Маргарет, но също толкова неочаквано обаждане.

- Здравейте, Суна ли е?

Тя разпозна гласа му, преди той да се представи.

- Елиас Мар е на телефона.

- Елиас, радвам се да те чуя - каза тя високо и ясно. Това беше нейният автор.

- За срещата ни преди известно време. Попита ме как стигнах до написването на „Поезия в една дива епоха“ и мисля, че бях малко объркан от някои от въпросите ти тогава. Имах възможността да се разровя в някои стари документи и... се чудех дали не искаш да се отбиеш да ги погледнеш? Може да ги вземеш със себе си, ако искаш, тъй като аз самият нямам голяма полза от тях.

- Ще бъда много благодарна - отвърна Суна, като се оживи малко. Допълнителните материали щяха да й бъдат много полезни за дисертацията, но не беше само това, а и усещането, че беше отворен прозорец към миналото - към онези безгрижни дни, когато Валур беше жив. - Кога мога да дойда?

- Когато пожелаеш. Нямам много задачи и мога да ти разкрия една тайна, която не споменах онзи ден - имам нова книга, която ще излезе преди Коледа.

- Наистина ли? Нова книга?

- Да, този път е превод.

- Колко вълнуващо! Можеш ли да споделиш подробности за това?

- О, да, мисля, че мога. Това е друг превод на Агата Кристи - мисля, че ти казах, че преведох една нейна история за радиото преди години. Казваше се „Мистериозната афера в Стайлс“, толкова прозорлив сюжет. Спомням си, че когато излъчиха превода, един известен композитор ми каза, че смята под достойнството ми да чета книги на Агата Кристи по радиото. Представяш ли си? Казах, че изглежда е вирнал нос, след като дирижира няколко по-слаби неща, докато работеше с всички онези престижни оркестри в чужбина...

Суна се ухили. И все пак Елиас успя да повдигне духа ѝ. Погледна през прозореца към слабата утринна светлина и за първи път почувства прилив на оптимизъм, че облаците скоро ще отстъпят на слънцето.

След разговора с Елиас Мар най-накрая имаше свободна линия, за да се обади на Грета Гримсдотир, като ѝ остави друго съобщение на телефонния секретар, този път малко по-остро:

Грета, здравейте. Опитвам се да се свържа с вас от няколко седмици. Отнася се за изчезването във Видей през 1956 година. Разследвам го. Брат ми, Валур, отразяваше историята за вестника си, но внезапно почина през август. Наистина ще съм благодарна, ако ми позвъните и...

Последва предупредителен сигнал, че е изразходвала наличното време.

В момента, в който остави слушалката, телефонът иззвъня.

Предполагаше, че отново е Елиас Мар, за да ѝ каже нещо, което е забравил преди. Веднага щом имаше малко време, трябваше да го посети в пълния с дим апартамент, където създаваше стиховете, разказите и преводите на детективски истории, разбира се. Суна смяташе, че те по никакъв начин не са по-лоши от литературните му произведения, въпреки че никога не би признала това пред състудентите си.

- Здравейте? Опитвам се да се свържа със Суна.

Този път беше женски глас, който бе успял да се промъкне през претоварените телефонни линии, покрай всички жадни за награди радиослушатели.

- Да, на телефона.

- Здравей, Суна. Грета е. Получих съобщенията ти.

Суна за момент онемя.

- Бях в болничен в „Хверагерди“ и току-що се прибирам. Щях да отговоря на обажданията ти.
- О, благодаря, че се свърза с мен. Да, исках да те попитам за Видей.
- А?
- Да. Брат ми разследваше историята, изчезването. Запозната си с това, нали? Лара... разбирам, че е била твоя далечна братовчедка.

Последва дълго мълчание.

- Да, беше - каза Грета накрая. - Защо питаш?
- Разбрах, че самата ти си работила там лятото, преди Лара да изчезне?

Още мълчание.

- Вярно е. Работих същото като нея, бях прислужница за същата двойка.
- Може ли да се срещнем, само набързо?
- Ами... предполагам... беше много отдавна, разбира се. Трийсет години, трийсет и една всъщност... Можеш да дойдеш да ме видиш на работа, ако искаш. Ще бъда там цял ден.

Грета работеше в Дирекцията по здравеопазване, на първия етаж в сграда на площад „Хлемур“. Доста отблъскващо място. На входа Суна я посрещна залостена порта, след която имаше студено, мрачно стълбище, но когато стигна до вратата на офиса, се изправи лице в лице с фигура, която разпозна от телевизията, самия директор на здравеопазването. Изискан мъж с дебели очила в черни рамки и с прошарена коса. Той я поздрави приятелски, сякаш се познаваха, макар че никога преди не се бяха срещали.

Суна си беше уредила среща с Грета по обяд. Нямаше нужда да пита за нея, защото веднага щом директорът изчезна по стълбите, една жена на средна възраст дойде по коридора и ѝ се усмихна.

- Ти трябва да си Суна - каза тя. - Директорът току-що излезе, така че можем да седнем в кабинета му. Имам разрешението му да го използвам за срещи, когато е необходимо.

Суна се настани на червеникаво-кафяв кожен диван, с готова тетрадка. Валур често използваше магнетофони за интервютата си, но тя не притежаваше такъв и все още не беше готова да инвестира в нещо подобно, тъй като не беше сигурна дали иска да изостави литературните си занимания, за да стане репортер на пълен работен ден.

- Както вече обясних, имам малко за казване.
- Работили сте за Отар и Олоф като прислужница?
- Да, през 1955 година, годината преди Лара да изчезне. За цялото лято.
- Спокойно ли беше? Някакви инциденти?

Грета извърна за кратко поглед, отмести косата от очите си и после отново срещна погледа на Суна.

- Нищо конкретно. Въпреки че Отар имаше няколко приятели, които идваха на гости и си спомням, че един от тях беше малко... хм...

Суна чакаше.

- Караше ме да се чувствам неудобно, ако ме разбираш?
- По какъв начин? - Суна се наведе напред, отвори бележника си, нетърпелива да запише отговора на Грета, тъй като разговорът беше придобил интересен обрат.
- О, вече няма значение. Беше толкова отдавна. Не си журналист, нали?

Суна поклати глава.

- Просто се опитвам да осмисля историята. Брат ми почина и все още не знам защо. Една от теориите е, че някой го е бутнал пред автобуса.

- Бутнат? О, Господи! - Грета изглеждаше дълбоко шокирана.

Досега тази версия не беше публично оповестена. Суна наскоро беше говорила с детектива, който отговаряше за разследването, след като го прехвърлиха на криминалния отдел. Мъж на име Снори ѝ беше казал, че случаят е „все още отворен“, но че не са се появили нови доказателства, нито свидетели...

- Просто се опитвам да проуча всички възможни следи. И ти си една от тях. Той не е говорил с теб, нали? Брат ми, Валур.

- Не, никога не сме се срещали. Никой никога не е говорил с мен за това.
- А по онова време? Полицията трябва да те е разпитала?
- Когато Лара изчезна ли? Не, не го направиха. Никога не са ме разпитвали.

Този факт накара Суна да спре. Колко стриктно или по-скоро повърхностно е било първоначалното проучване на Кристиан Кристиансон?

- Разкажи ми за този човек, ако може.
- Приятелят на Отар ли? Беше толкова отдавна. Бях на петнайсет години и не знаех кои са мъжете -

трудно можех да ги различа. Имаше един, който в началото не ме остави на мира - беше толкова неудобно, - но се отказа до края на вечерта.

- Много ли бяха мъжете?

- Срещаха се веднъж месечно, винаги в първия петък вечер на месеца. Помня това. Вечеряха и пиеха заедно. Помолиха ме да сервирам вечерята, когато за първи път пристигнах на острова през юни, но когато се върнаха за срещите си през юли и август, Олоф ми даде почивка. Понякога се чудех дали не беше заради поведението на онзи човек и Отар да се опитва да избегне скандал. Видях ги само веднъж, но дори тогава беше за кратко. Долях им питиета няколко пъти през онази вечер.

- Спомняш ли си кои бяха? Имената им или как изглеждаха? И колко са били?

Грета се усмихна.

- Това са доста въпроси наведнъж.

- Съжалявам, нова съм в това. Честно казано, повече време прекарвам в библиотеката с нос, заровен в някоя книга, отколкото да интервюирам хора.

- Не бях чувала за нито един от тях преди и не си направих труда да запомня имената им онази вечер. За тийнейджърка като мен те бяха просто група мъже на средна възраст, които пият „Бренивин“¹⁷. Не представляваха интерес за мен. Съмнявам се, че днес бих разпознала някой от тях. Мисля, че мъжът, който ме накара да се чувствам неудобно, имаше червена коса, но не съм сигурна. Може паметта да ми изневерява.

Суна записа това. Започваше да се чувства като истински журналист, сякаш Валур беше зад нея, показваше ѝ пътя и я подтикваше да продължи.

- Отар и приятели. Случайно да си спомняш колко бяха?

Грета се замисли за момент.

- Не съм сигурна. Четирима или петима? Не повече.

- И Олоф не беше там?

- Не, беше мъжка вечер. Тя стоеше горе. И аз оставах в стаята си, като идвах след това, имам предвид. Но всичко беше съвсем невинно. Просто нещо като мъжки клуб. Предполагам тогава са били на около трийсет...

Съвсем невинно.

Суна си представи как Лара пълни чашите на същите тези мъже. Възможно ли беше някой от тях да е пил твърде много и да е прекалил? Не беше изключено.

Но кои бяха те?

Отар, разбира се.

Може би и Хьогни Йефьорд?

Покойният Финур Стивънсен, търговецът на едро?

Пал, общинският съветник?

Адвокат, бизнесмен, строителен предприемач, политик... Всички те се бяха подредили добре в живота и поддържаха силна връзка помежду си. Имаше ли някакъв шанс неразрушимата връзка между тях да се дължи на ужасна тайна, която всички пазеха?

- Хьогни Йефьорд, знаеш ли кой е той?

- Чувала съм името, но не мога да си спомня лицето.

- Предприемач е.

Грета повдигна рамене.

- Друго име, което ми идва на ум - продължи Суна - е Финур Стивънсен, който почина наскоро. Беше търговец на едро - Суна можеше само да съжалява, че не се сети да донесе снимки на мъжете, които да покаже на Грета. Аматайорска грешка. Можеше да се отбие в библиотеката и да потърси обявлението за смъртта на Финур, където да намери подходяща снимка за фотокопиране.

- Да, знам името. Фирмата му не е ли кръстена на него?

- Да, точно той.

- Опасявам се, че и него няма да го позная.

- А Пал Йоханесон, градският съветник?

- Всъщност не съм го чувала. Нов ли е?

- В градската политика е от години, но никога не е бил особено популярен.

Точно в това беше проблемът. Това бяха мъже, добре познати в професиите си или в света на бизнеса, но малко хора биха ги разпознали на улицата. Действаха в сянка. Разбираемо, предвид това, че малко хора биха избрали доброволно да прекарат живота си в светлината на прожекторите. Но може ли това да се дължи отчасти и на факта, че преди много години те, или някой от тяхната група, е бил виновен за ужасяващо престъпление?

- Винаги в петък, нали така?

- Моля? Да, запечата се в паметта ми, защото петък е любимият ми ден от седмицата.
Тогава думите на Джулия, предадени ѝ по телефона от Валур, се върнаха внезапно при Суна.
В събота вечер. Не петък вечер.

Не можеше да бъде сигурна, че ги е разбрала правилно, но може би сега беше по-близо до истината от когато и да било.

Дали Джулия е намекнала, че точно тогава групата - мъжкият клуб - се е събрала в събота вечер, вместо в обичайния петък? И просто са се отклонили от обичая си по някаква причина? Тази събота вечер ли е била последната за Лара?

1986 г. 7 октомври

Небето беше станало зловещо, когато Суна посети отново Националната библиотека на „Хвервисгата“. Тя се насочи право към читалнята, намери маса отзад и седна там. Умът ѝ се луташе, докато се взираше през високите сводести прозорци в розово-сивата утринна светлина. В стаята цареше пълна тишина, както обикновено, тъй като хората идваха тук да четат или да правят своите проучвания. Днес нямаше и следа от консервативния библиотекар. На негово място я посрещна по-възрастна жена с елегантни очила и прибрана на кок коса.

Тя се справяше с молбите на читателите, нетърпеливи да намерят своето съкровище в архивите на библиотеката, но естествено, говоренето не беше позволено, само шептенето. Така и Суна надлежно бе прошепнала молбата си на жената по-рано тази сутрин. Тя беше там, за да прегледа „Chibaba, chibaba“, немския превод на романа на Елиас Мар „Приспивна песен“. Имаше цветна корица с младо тъмнокосо момиче, но Суна осъзна, че не може да се съсредоточи върху текста. Тетрадката ѝ лежеше отворена пред нея, но страницата беше празна и моливът лежеше недокоснат на бюрото. След всичко случило се, помисли си тя, какво значение има всичко това? Какви важни прозрения може да предложи някой стар превод? В ума ѝ нямаше място за нищо друго, освен за Лара и Валур. Грешка беше, че дойде тук. Осъзна, че все още не е в състояние да се върне към нормалния живот.

Необходимостта да намери Лара - това я караше да става от леглото сутрин и ѝ помагаше да заспи вечер. Не толкова мания, колкото необходимост, прост начин за оцеляване.

Ето защо тя натъпка всички записки на Валур в чантата си - бележника и всичко, което беше на бюрото му. Разбира се, вече беше прегледала бележника от корица до корица и беше събрала цялата информация, която може. Някои от страниците бяха зацапани от сълзите ѝ, защото беше трудно да си пробие път през почти нечетливите драсканици на Валур, без да се разстрои. Трудно можеше да понесе мисълта да премине през всичко отново. Записките, които намери на бюрото му, не бяха от голяма полза, тъй като се оказаха главно бележки за неща, които не бяха свързани с Лара. Валур работеше по няколко задачи едновременно. Такъв е животът на журналиста, казваше той, никога не е скучен. Никога няма време да се потопиш наистина в която и да е тема, защото постоянно се разсейваш. И все пак, въпреки това, Суна все още обмисляше предложението на Дагбяртур. Колкото по-далечна ставаше перспективата да завърши дисертацията си, толкова по-привлекателна ѝ се струваше идеята да се потопи в нещо ново и различно, да поеме журналистическата щафета от Валур.

Разговорът ѝ с Грета продължаваше да я преследва. Имаше чувството, че ситуацията най-накрая се разкриваше пред очите ѝ. Четиримата приятели на Видей... Нещо трябва да се е случило, но никой от тях нямаше да наруши мълчанието си след всички тези години. Тайната беше добре пазена. Мъжете бяха създали нещо като кръвно братство и никой от тях не би посмял да си развърже езика, не и с такъв голям риск.

Тя бутна бележника си настрани и внимателно постави „Chibaba, chibaba“ на съседното бюро. Тази сутрин читалнята беше празна. Повечето благоразумни ученици несъмнено бяха видели заплашителното небе и бяха предпочели да останат в леглото. След това тя вдигна чантата си от пода и изпразни съдържанието на бюрото с шумолене и тракане. Погледна бързо нагоре и видя библиотекарката да насочва неодобрителен поглед към нея, като вдига пръст към устните си. Подобен шум не се толерираше във величествената читалня на Националната библиотека.

Суна се усмихна извинително през голямата стая. Съжалявам. След което започна с опитите да въдвори ред в бъркотията. Имаше разпилени листове хартия, бележки и последният брой на „Викубладид“, който

трябваше да бъде публикуван преди Валур да умре. По онова време го беше чела, особено статията на Валур, разбира се, така че вестникът имаше по-скоро сантиментална, отколкото практическа стойност за нея.

Тя все пак го отвори без особена причина и вдиша аромата на печатарско мастило. Статията на Валур беше след средата, но тя бавно прелистваше страниците. Поглъщаше през тях напомнянията за живота в Рейкявик преди двеста-годишнината, дните, преди животът ѝ да се разпадне. Имаше реклама за видеорекордер (не беше готова да купи такъв, затова се задоволяваше с това да наема някой и касети няколко пъти в годината) и друга за „Сода Стрийм“ (вече си беше взела такава). Бяха поместени и новини от подготовката за честването на годишнината на града. Коментар на премиера за силата на исландската крона, в който заявява, че обезценяване на валутата е изключено. Кратка рецензия на роман, за която знаеше, че е дело на Валур, макар да не беше поставил инициалите си под статията.

Животът беше тотално преобразен след онези невинни дни отпреди само няколко седмици: остана само тя, сама на света. Погледът ѝ беше привлечен обратно към прозореца точно когато небесата се разтвориха и сивотата се разтвори във внезапен пороеен дъжд.

Тя продължи да прелиства страниците, докато не стигна до статията на Валур. Имаше снимка на Видей и познатото лице на Лара. Тогава забеляза, че Валур е надраскал нещо в полето. Разпозна почерка му и сърцето ѝ трепна внезапно. Не беше отваряла този брой на вестника преди, тъй като никога не ѝ бе минавало през ума, че Валур може да го е използвал, за да си води бележки. След като ѝ даде бележника назаем, явно е грабнал първото, което му е било под ръка през последните няколко дни от живота му.

Брат ѝ беше надраскал:

Лара.

Не е жива. Убита. В събота вечер. Не петък вечер.

Джулия?

Да бъде погребана в осветена земя - или да има подобаващо погребение.

Знае къде е тялото.

Трябва да е в мир.

Иска тя да бъде намерена.

Не иска да бъде замесвана в случая.

Иска всичко да приключи.

Суна четеше бележките отново и отново, като вникваше във всяка дума и преглеждаше всяка буква, за да се увери, че е дешифрирала правилно почерка на Валур.

Вероятно това беше последното съобщение, което щеше да получи от брат си.

Очевидно това бяха бележките, които си бе записал, докато е разговарял с Джулия по телефона. Той беше разказал на Суна същината на разговора, но тук имаше подробности, които може да са важни.

В събота вечер. Не петък вечер.

Доказателствата на Грета може би биха хвърлили светлина върху тази мистерия.

От неговите драсканици също беше възможно да се заключи, че Джулия е знаела точно кога Лара е умряла. Или по-скоро кога е била убита.

След това дойде още един ред, който по някаква причина Суна беше пропуснала:

Да бъде погребана в осветена земя - или да има подобаващо погребение.

Сигурно беше записал думите на Джулия почти дословно.

... или...

Защо „или“? Погребването в осветена земя не беше ли същото като получаването на подобаващо погребение?

Суна затвори очи, отпусна се напред на бюрото и се заслуша в тишината около себе си. Беше съставена от толкова много компоненти: ехото на дъжда навън; шумоленето на книги и листа по съседните бюра; стърженето, когато някой местеше стола си - мебелите бяха големи и солидни - и тихия шепот наоколо. Дори на място като това тишината беше илюзорна. Нямаше истинска тишина, освен в гроба, където сега лежеше Валур.

Гробът...

Да бъде погребана в осветена земя - или да има подобаващо погребение.

Суна отвори очи и отново прочете думите.

Тя се запита: ами ако Лара вече лежеше в осветена земя?

Беше ли възможно?

Ако беше, в изречението щеше да има повече логика.

Джулия е направила грешка, когато е казала, че Лара трябва „да бъде погребана в осветена земя“. Осъзнала е, че Лара вече лежи в такава и се е поправила, като е казала, че се нуждае от подобаващо погребение.

Това означава ли, че Лара лежи някъде в двора на църквата?

Ако да, кой църковен двор?

Нямаше много варианти.

Възможно ли беше наистина да е била погребана на Видей през цялото време?

Суна знаеше, че там има църковен двор, но отдавна не беше посещавала острова. Дори да беше малък, нямаше как властите да се съгласят да разкопаят всеки гроб.

Тя върна листата, тетрадката и копието на „Викубладид“ в чантата си, като добави и немския превод на Елиас Мар. Това щеше да бъде скъпоструваща грешка. Едва ли библиотекарката щеше да се зарадва на читатели, които се опитват да отнесат нелегално съкровищата на библиотеката в чантите си.

На излизане тя спря, за да поговори със строгата жена:

- Извинете - прошепна тя, - но има ли някъде тук, където да потърся гробове?

- Моля?

- Гробове.

Библиотекарката изглеждаше озадачена.

- Търся информация за гробищата.

- Да бяхте казали така.

- Има ли къде да потърся това?

- Информация кой къде е погребан? Това ли търсиш?

Суна кимна. Това, че трябва да шепне, я напругаше.

- Ние не притежаваме такава информация - отговори остро библиотекарката.

- Съжалявам, но знаете ли къде мога да намеря информация тогава?

Последва пауза.

- Има ли конкретно гробище, от което се интересувате?

- Онова на Видей.

- Тогава трябва да говорите със „Столични гробища“.

След като установи къде може да намери този офис, Суна се усмихна и благодари на жената.

Притича надолу по грандиозното мраморно стълбище на библиотеката, като за миг се почувства като в

някой европейски мегаполис, но дъждът, който блъскаше по прозорците, разсея илюзията. Все още беше приклепена в малката арктическа столица на края на света.

Суна нямаше представа как трябва да формулира въпроса си към хората в офиса на гробищата - може ли младо момиче да е погребано на Видей? Има ли как да разберем? Да се разкопаят стари гробове?

Ако не друго, можеше поне да поиска списък на всички погребани на острова.

Когато излезе навън на проливния дъжд, най-накрая й хрумна нещо много важно:

Арнфридур Лейфсдотир. Валур беше помолил Катрин от Националния регистър да потърси тази жена, без да обяснява защо. Три жени с това име, едната, от които е починала през 1940 година. Възможно ли беше?

- Гробището на Видей, казвате?

Мъжът я изучаваше през дебелиите си лещи. Беше напълно плешив, носеше карирана жилетка, риза и сиви панталони. Сигурно приближаваше възрастта за пенсиониране, ако вече не я беше прехвърлил, без никой да забележи. Тук той сякаш седеше в личното си царство, забравен от всички, заобиколен само от папки, книги и файлове. Усещаше се силен аромат на кафе, но не предложи чаша на Суна.

- Да, Видей.

- Тези дни не погребваме много хора там, както вероятно знаете.

- Предполагам, че е така.

- Мога да изровя някои документи за гробището, ако настоявате.

- Ще бъда много благодарна - каза Суна с най-милият си тон.

- О, добре. Какво точно искате да знаете, млада госпожице? - маниерът на мъжа беше толкова милостиво снизходителен, че тя се запита дали пък не е отвикнал да се занимава с хора, които принадлежат към земята на живите.

- Имам нужда от списък на хората, погребани там.

- Няма толкова много. Не и в сравнение с големите гробища.

- Предполагам, че сте прав.

- Прав съм. Знам какво говоря.

- И така, имате ли имената им някъде? Трудно ли се намират? - попита Суна с нарастващо нетърпение, като усещаше, че той няма намерение да бъде прищипорван.

- Зависи какво имате предвид под трудно... мога да намеря информацията.

- Има конкретно име, което търся.

- Трябваше с това да започнете - изсумтя мъжът и намести очилата си. - Кое е името?

- Арнфридур Лейфсдотир. Починала е през 1940 година.

- Арнфридур Лейфсдотир... - изръмжа той. После се намръщи. - Не разпознавам името, но ще го потърся. Идвам след минута.

Минутата се проточи в половин час, преди мъжът най-накрая да се появи отново.

- Извинете ме - каза той. - Не знаех, че е станало обяд. Винаги слизам до столовата по обяд. Е, не е точно столова - студена каша и кафяво сирене, но е по-добре от нищо, нали?

- Намерихте ли Арнфридур? - попита Суна доста остро.

- Да, наистина. Тя е там, погребана е на Видей. Погребана е през 1940 година, както казахте. Роднина ли ви е?

Суна не отговори.

Въпреки че всъщност не очакваше предположението й да се окаже правилно, някаква друга част от нея се срамуваше, че не се сети по-рано.

След като се съвзе от първоначалната си изненада, тя се почувства изключително доволна, дори горда, като в същото време се страхуваше от следващата стъпка.

Беше намерила Арнфридур Лейфсдотир. Възможно ли е да е намерила и Лара?

**1986 г.
8 октомври**

Суна спеше неспокойно, умът й препускаше. Убедена беше, че е близо до разрешаването на мистерията. Когато най-накрая се унесе, беше неизбежно да сънува Валур.

Докъде беше стигнало разследването му?

Дали беше разбрал, че Арнфридур Лейфсдотир е погребана на остров Видей?

Почти със сигурност не, тъй като Катрин от Националния регистър не бе успяла да се свърже с него с резултата от запитването му. И разбира се, той всъщност не беше посетил острова, докато проучваше статиите. Суна си спомни, че тогава го скастри за този пропуск.

Но разбира се, въпросът за милион долара беше - може ли да има нещо, или по-скоро някой, заровен в осветената земя, където лежеше Арнфридур?

Суна не се осмели да доведе тази мисъл до логичния ѝ край.

Чудеше се дали да говори с някого от вестника, като самия Дагбяртур или Балдур например, но се колебаеше да предприеме тази стъпка. Не чувстваше, че ги познава достатъчно добре, за да седне с тях на кафе и да обсъдят следващия ход. Те бяха от друго поколение, далечно от нейното. Не можеше да говори с родителите си, тъй като те нямаха представа, че работи по историята на Валур и едва ли щеше да получи благословията им.

Опита се да се обади на Гунар, но той не вдигна. Сигурно беше в университета и размишляваше върху „Проповедта на планината“.

Мислите ѝ се насочиха към Маргарет, несъмнено отчасти заради група, наречена „Берлин“, която вървеше по радиото в момента и свиреше любовната песен от „Топ Гън“, и отчасти защото Маргарет беше една от малкото, с които Суна беше говорила за смъртта на Валур и разследването относно Лара. Беше връстничка на Суна и въпреки че нямаха много общи неща - Маргарет дори не беше чувала за Елиас Мар - ги обединяваше любовта към Валур. Суна остана с впечатлението, че Маргарет искрено искаше да помогне за разрешаването на мистерията с Лара, въпреки неудобната среща с Отар и Олоф в къщата на родителите ѝ. Баща ѝ Йокул поне се беше извинил за поведението си след това и Маргарет се опита да компенсира всичко, като покани Суна на кино.

За облекчение на Суна Маргарет вдигна телефона, опасяваше се, че може да се наложи да говори с някой от родителите ѝ.

- Здравей, Суна е.

- Суна? - изненадата в гласа на Маргарет беше ясно доловима. - Здравей, как си?

- Добре.

- Радвам се да те чуя. Всъщност смятах да ти се обадя. Какво мислиш за новините - Рейгън и Горбачов в Рейкявик?

- О, знаеш, това е...

- Напълно откачено, нали? Татко вярва, че ще се запознае с тях.

- Наистина ли?

- Да, очевидно ще бъде част от някаква приемна комисия, делегация или нещо подобно. Толкова е вълнуващо.

- О, ясно - каза Суна, след което осъзна, че Маргарет вероятно е очаквала по-ентусиазирана реакция на новината, че баща ѝ ще се срещне с двамата най-могъщи мъже на планетата. - Както и да е, чудех се дали искаш да се видим на кафе?

- Кафе. Да, разбира се. Когато кажеш.

По-късно същия следобед Маргарет дойде в апартамента на Суна в Хлидар. Посещението ѝ напомни на Суна колко време беше минало, откакто последно имаше гости. Времето сякаш беше спряло през последните седмици. Всеки ден се повтаряше, а гласовете по радиото бяха единствената ѝ компания. Не срещаше и много хора извън четирите стени на дома си, само Гунар. Спря да ходи в университета и засега остави дисертацията си настрана.

Сякаш за да подчертае колко малко се забавляваше, тя трябваше да се качи горе и да почука на вратата на Камила, за да я попита дали може да ѝ заеме малко захар. Успя да избегне да бъде въввлечена в разговор, като обясни, че има посетител и обеща да наваксат скоро.

Маргарет седна в края на дивана с чаша кафе със захар и мляко в ръце. Толкова беше изтънчена, че изглеждаше напълно не на място върху овехтелите диван с изтъркани възглавници.

- Виж, знам, че е малко странно - каза Суна.

- Моля?

- Да те поканя на кафе така изведнъж.

На заден план чуваха как радиоводещият на новото следобедно предаване обсъжда Рейгън и Горбачов, както и всички останали в момента.

- Не ставай глупава, Суна. Приятно е, не правех нищо особено.

- Работата е там, че проучвах историята на Лара.

- О, нещо ново? .

- Да, така мисля. Затова ти звъннах. Не съм сигурна как да постъпя оттук нататък, затова исках да говоря с някой, на когото мога да се доверя...

- О, ще се радвам да помогна. Сигурна съм, че това щеше да зарадва и Валур.

Суна кимна.

- Не си я намерила, нали?

- Не точно - отвърна Суна колебливо.

- Не казвай, че си открила доказателства, които замесват Олоф и Отар?

Суна долови внезапна нотка на загриженост в гласа на Маргарет, която подсказваше, че не иска приятелите на родителите ѝ да бъдат замесени в нещо дискредитиращо.

- Не мисля, но не мога да кажа със сигурност.

- Добре. Просто бях любопитна - извини се Маргарет.

- Няма проблем - Суна подбра внимателно следващите си думи: - Маргарет, имам основания да вярвам, че знам къде е Лара.

Маргарет изглеждаше шокирана.

- Какво? Къде?

- Вярвам, че е била мъртва през цялото време.

Маргарет кимна и зачака мълчаливо да продължи.

- Подозирам, че е погребана на Видей.

- Била е на Видей през цялото време?

- Да, в двора на църквата. Разбира се, това е очевидно, ако се замислиш. Изчезва на острова и най-доброто скривалище е да се скриеш на видно място. Чела ли си Едгар Алън По?

Маргарет сви рамене.

- Не.

Суна поклати недоволно глава, но не беше моментът да започне лекция по нейната любима тема - история на детективските романи и ролята на Едгар Алън По за развитието на жанра. Вместо това тя продължи:

- Мисля, че дори знам точно къде е - в гроба на една жена на име Арнфридур Лейфсдотир. Валур е питал за нея точно преди... преди да умре.

- Уау! Ще е невероятно, ако се окаже вярно. Може току-що да си разкрила трийсетгодишна мистерия!

- Ние сме...

- Ние?

- Да, аз и Валур. Направихме го заедно.

- Разбира се - усмихна се смутено Маргарет. - И сега какво?

- Точно за това ми трябва мнението ти. Мислиш ли, че трябва да отида в полицията? Или да говоря с Дагбяртур и да продължа с вестника зад гърба си? Ексхумацията ще бъде законов кошмар, не мислиш ли? Да получиш всички необходими разрешения и така нататък. И какво ще стане, ако новината изтече и някой стигне първи до там? Исландия е толкова малка, че е невъзможно тази тайна да се пази дълго...

- Можеш да си сигурна, че няма да кажа на никого, Суна.

- Знам.

- Предполагам, бих могла да питам баща ми... Нали се сещаш, да попитам колко е трудно да получиш разрешение да отвориш гроб, без да дадеш конкретна причина.

Суна помисли върху това. Не желаше да намесва адвоката, защото се страхуваше, че може да разбере и да предупреди приятеля си Отар. В крайна сметка, Отар и Олоф щяха да бъдат на горещия стол, ако теорията на Суна се окажеше вярна, ако момичето, което е работило като тяхна прислужница, се окаже погребано на острова. Трябва да се е случило нещо ужасно, може би случайно, а може би не... Беше крайно време истината да излезе наяве.

Почти съжаляваше за импулса да сподели откритието си с Маргарет, но от друга страна, беше полезно да има с кого да обсъжда вариантите.

- Маргарет, хрумна ми идея - каза тя.

- Да?

- Ами ако отидем заедно, само двете... на Видей, тази вечер или утре, и сами да поровим в гробището?

Маргарет не отговори веднага.

- Определено смятам, че не трябва да намесваме вестника на Валур - каза тя накрая с повече убеденост. - Може би не е добра идея да питам и баща ми. Нека просто го направим сами, както предлагаш.

- Сигурна ли си?

- Да, рядко получавам шанс да изляза от зоната на комфорт, която родителите ми създадоха за мен. Биха се разочаровали, ако разберат, че дори обмислям да направя нещо подобно. Искam да го направя. Да въстана. Дори да е против закона.

- Искрено се надявам да не попаднем в затвора. Ние просто следваме доказателствата. Не е като да изровим ковчега на Арнфридур. Просто ще изровим малко пръст и ще видим дали има признаци, че и друг може да е погребан там... - Суна си представяше, че това няма да е по-различно от тежко дневно проучване на стари ръкописи в Националната библиотека.

- Съгласна съм - каза Маргарет. - На сто процента. Кога отиваме?

След разговора си с Маргарет Суна проведе няколко телефонни разговора и установи, че няма планирани пътувания с ферибот до острова, освен през уикендите. Човекът, с когото разговаря в офиса на ферибота, ѝ каза:

- Няма много обаждания за посещения на Видей през седмицата, но има един рибар, който води хора там като допълнителна работа от няколко години. Искате ли да ви дам името и номера му?

Когато се свърза с рибаря по-късно същата вечер, той каза, че с радост ще закара момичетата до острова. Суна искаше да отиде възможно най-късно през деня, за да е сигурна, че няма да привлекат излишно внимание. Някои неща се правеха най-добре в прикритието на тъмнината.

- Надяваме се да направим няколко снимки там по здрач, така че може ли да тръгнем утре вечер, да речем в шест и да ни вземете обратно в девет?

- Да, разбира се, ще мога да го направя. Ще трябва да ви таксувам повече за вечерно пътуване, знаете как е.

- Това няма да е проблем - каза Суна, уверена, че може да убеди Маргарет да покрие разходите.

Все пак Маргарет трябваше да похарчи всички тези семейни пари за нещо.

1986 г.

9 октомври

Настаниха се достатъчно удобно в малката риболовна лодка и хапваха бисквити, които рибарят им даде. Морето беше спокойно и напредваха бързо през пролива, но въздухът беше хладен.

- За снимки казвате? - извика рибарят от вратата на рулевата си рубка. - Хората винаги искат да снимат острова. Птиците ли гоните? Много посетители изглежда се интересуват от тях.

- Всъщност всичко - отговори Суна вместо двете. - Пейзажът, флората, птиците... особено запалени сме да уловим здрача.

- Имам тази лодка от десет години и съм направил безброй пътувания до Видей, когато времето позволява. Преди това беше на баща ми. Често превозваше хора едно време.

- Значи баща ви трябва да е ходил до Видей по времето, когато Лара е изчезнала?

Рибарят повдигна въпросително вежди.

- Момичето, което е изчезнало там през 1956 година.

- Да, знам. Разбира се, че съм чувал историята. Да, старецът ми е бил редовен през петдесет и шеста.

- Причината да попитам, е, че брат ми проучваше историята за изчезването на Лара за вестника си.

- Така ли?

- С радост бих поговорила с баща ви някога и да чуя за спомените му за момичето.

- Малко закъсняхте. Почина преди няколко години.

- Господи, моите съболезнования. Извинете ме, че попитах.

- Няма проблем - за да смени темата, рибарят каза: - Почти стигнахме. Сигурни ли сте, че искате да останете до девет? Ще замръзнете дотогава. Да знаете, обикновено оставят църквата отключена. Вратите ѝ винаги са отворени, както се казва.

Гунар би казал нещо подобно, помисли си Суна и се усмихна на себе си. Част от нея искаше да сподели това приключение с него, а не с Маргарет, но той не беше вкъщи, когато му позвъни. Той беше мило момче, макар според нея да говореше прекалено много за Бог. Можеше да преживее и това. Хората се разбират, дори когато интересите им не съвпадат напълно, нали така?

- Тогава може би само до осем - внезапно се обади Маргарет. - Сигурна съм, че не ни трябва повече от това.

В скута си тя прегръщаше голяма раница с две малки пики. Момичетата не искаха да носят по-големи инструменти на острова, тъй като дори раницата беше достатъчна да събуди някакво подозрение. Суна забеляза, че при разговора им рибарят я поглеждаше от време на време, но за щастие не попита защо носят толкова много багаж. Без съмнение беше свикнал с ексцентричността на пътниците си.

След като закотви лодката на кея, той им подаде ръка на брега.

Вятърът, който духаше на острова, беше хапещо студен и светлината вече изчезваше. Суна започна да се разколебава. Чудеше се дали не беше по-добре да отиде директно в полицията, вместо да забърква Маргарет във всичко това.

Тайно погледна спътничката си. Можеше ли да се довери на Маргарет? Беше подозрително колко бързо се съгласи на този откачен план. А ако Маргарет знаеше повече, отколкото споделя? Ако беше чула нещо от родителите си за ролята на Отар и Олоф в събитията и беше дошла, за да попречи на Суна да разреши мистерията? Опита се да разчете изражението на Маргарет, но тя постоянно надничаше нагоре по склона към имението и църквата.

Суна се опита да прогони параноята си.

Маргарет просто се опитваше да бъде мила, каза си тя. И разбира се, Суна не искаше да намесва полицията на този етап. Истината беше, че искаше сама да открие отговорите. Ако теорията ѝ се окажеше вярна, следващата стъпка щеше да бъде да се свърже с властите и да напише статия за Дагбяртур. Да завърши започнатото от Валур...

- Нощни сови.

Изтръгната от мислите си, Суна се огледа. Двете с Маргарет все още стояха на кея.

- Моля?

- Нощни сови, казах - рибарят се смееше на шегата си, докато вдигаше котва. - Просто се чудех какви птици се надяват да видят в този час. Лично аз смятам, че очите ми работят по-добре на дневна светлина, отколкото в мрака, но всеки знае себе си. Ще се върна по-късно. Опитайте се да не се забърквате в неприятности. Островът е по-голям, отколкото изглежда.

Без да каже нищо повече, той влезе в рулевата си рубка и насочи лодката встрани от кея.

- Очевидно се е досетил, че ние... - започна Маргарет.

Суна я прекъсна.

- Не е възможно да е предположил каквото и да било. Освен това няма значение. Трябва да направим това в името на Валур. И за Лара също. Нали?

Маргарет кимна.

- Няма да навреди да погледнем в двора на църквата - каза тя, сякаш опитваше да убеди себе си. - Може би това ще е достатъчно. Ако не можем да намерим гроба или...

- Ще направим каквото можем, Маргарет.

Въпреки че денят отстъпваше, те все още виждаха достатъчно добре. Суна тръгна бързо нагоре по тревистия склон към имението и църквата и след кратка пауза чу стъпките на Маргарет зад себе си.

Поразена от самотата и изолацията, Суна се зачуди какво ли е минало през главата на Лара първия път, когато е стъпила на острова, за да започне работата си като прислужница. На петнайсет години - тя е била още дете. Било е май, според родителите ѝ. Околността ще е изглеждала много по-обещаващо в светлите нощи на пролетта, отколкото сега в есенния мрак. Лара може би е усетила повече надежда да витае във въздуха, повече оптимизъм. Въпреки че Видей беше близо до града, момиче от Рейкявик, каквато е била Лара, вероятно е имало чувството, че внезапно се е озовало в провинцията. Почувствала се е по-близо до природата и в същото време странно свободна. Сигурно е била развълнувана от възможността да бъде самостоятелна, да изкарва сама парите си и да се запознае с уважавана двойка от висшето общество. Отар и Олоф се смятаха за образцови граждани. Никой не би се поколебал да изпрати детето си да работи при тях - известен адвокат и жена от знатно семейство...

На Суна ѝ се прииска импулсивно да обиколи къщата им, но беше твърде далеч от пътя им, поне според картата, която беше намерила в Националната библиотека. Това не беше и целта на пътуването. Немаше значение всъщност, къщата стоеше празна тези дни и немаше нищо друго освен стари призраци, ехото от гласа на изгубеното момиче.

Суна хвърли бърз поглед през рамо. Размишленията върху миналото предизвикаха тръпки, които полазиха по гръбнака ѝ.

Маргарет, като я видя да се оглежда, ѝ се усмихна заговорнически и пулсът на Суна се забави малко. Все още се чувстваше странно уплашена. Имаше нещо застрашително във въздуха. Усещане, че вървят в

неизвестното... И за да се влошат нещата още повече, приятелките - това ли бяха те сега - отиваха право към гробището.

Наближаваха двете сгради с бели стени и черни покриви - имението отдясно, с редици от черни, мрачни прозорци, които внезапно изглеждаха зловещо в сумрака, и църквата отляво, която Суна не си спомняше толкова малка. Минаха много години от последното ѝ посещение на Видей и снимките, които беше изучавала наскоро, бяха подвеждащи.

Беше хубава малка сграда, наскоро реставрирана, а вляво от нея, скромно като самата църква, беше гробището. Не трябваше да им отнеме много време да намерят Арнфридур Лейфсдотир, ако гробовете бяха правилно маркирани.

- Това е истинско приключение - каза Маргарет, а гласът ѝ не издаваше нищо друго, освен приповдигнато настроение. Въпреки първоначалното си колебание, сега тя изглежда не споделяше тревогите на Суна. Все пак решението да я вземе със себе си се бе оказало разумно. По природа тя беше слънчева, лекомислена дори. Може би точно това бяха качествата, които бяха привлекли Валур. Определено не приличаше на родителите си, онези строги консервативни адвокати от „Гардабер“.

Имаше шанс след време двете със Суна да развият истинско приятелство. Именно това би искал Валур, нали?

- Добре, да продължим с намирането на Арнфридур - каза Суна и изпълни дробовете си със студен, свеж въздух, за да се стегне. - Тогава ще намерим и Лара.

- Знаеш ли, Суна, никога не съм си и помисляла, че един ден ще се промъквам в здрача, за да копая в гробище. Най-големите ми престъпления до момента са превишена скорост и че се промъкнах в един селски басейн през нощта, без да платя. Ти също си от примерните граждани, нали?

- Да, дори не съм крала книги от библиотека.

Суна пробва вратата на църквата, която се оказа отключена, както беше казал рибарят. Това беше облекчение, щяха да могат да се стоплят там после. Опипа стената вътре и намери ключ за осветлението, с който го включи. Интериорът се появи пред очите им. По модерните стандарти беше малко помещение, но вероятно и посетителите не бяха много. За момент Суна имаше усещането, че се връща стотици години назад във времето. Повечето сгради в Исландия датираха от дваисети век, но тя беше чела, че църквата е била осветена през втората половина на осемнайсети век, което я правеше древна по местните стандарти. Дървените пейки бяха боядисани в синьо и кафяво и макар да изглеждаха привлекателни, несъмнено бяха неудобни за продължително седене. Олтарът с изящния амвон над него беше боядисан в същите цветове плюс зелено. Суна затвори очи. Не беше религиозна и дразнеше Гунар, когато се самозабравяше и започваше да говори за Христос, Бог, синоди и ритуали. И все пак се почувства подтикната да отправи мълчалива молитва за брат си и Лара. Усети, че тук Лара беше много близо до нея. Въобразяваше ли си, или се надяваше? Не знаеше.

- Да продължаваме тогава? - попита Маргарет с леко нетърпение. Тя все още стоеше пред църквата.

- Разбира се - Суна се обърна, изгаси осветлението и излезе навън, като затвори тихо вратата след себе си.

На входа на гробището Суна се поколеба. Осъзна, че се намираха в не особено законна ситуация. Оскверняването на гроб би било трудно за оправдаване, но беше необходимо да нарушат законите, каза си мрачно тя.

Сега бяха тук и както беше казала Маргарет, със сигурност нямаше да навреди да потърсят малко. Суна спря, за да огледа наоколо в слабата светлина. Църквата и имението се намираха на равна тревиста земя между два ниски хълма, подобни на могили. Не виждаше признаци на движение и нямаше прикритие, където някой можеше да се скрие. Отново си напомни, че вероятно бяха единствените хора на острова.

Умът ѝ извика друг образ, на Лара, този път тичаща към имението и църквата, може би в августовския сумрак, до-като някой я преследва. Някой, който е искал да я нарани. Дали това се беше случило? Дали момичето се е опитвало да се спаси на този неравен терен и се е спънало в буйната трева? Дали е бягала от нападателя си - почти сигурно мъж - и не е успяла да се измъкне? Нямала е шанс, защото няма къде да избяга на малък остров като този. Дали се е скрила в църквата и е приклепнала между пейките? Едва ли е било от полза, там нямаше истински скривалища.

- Добре, да отиваме и да намерим гроба на Арнфридур Лейфсдотир - Маргарет звучеше решително. Очевидно нямаше намерение да се отказва сега, или да губи време, като остави въображението ѝ да се вихри. Суна беше благодарна за решимостта ѝ.

- Да, не са толкова много.

Дворът на църквата беше във формата на квадрат, заобиколен от толкова ниски каменни стени, че можеха да се прескочат, а малкото разпръснати гробове бяха белязани с плоски или леко издигнати плочи в

тревистата земя.

Суна се наведе и се взря в една надгробна плоча. Все още имаше достатъчно дневна светлина, за да се справят без фенер, но това нямаше да продължи още дълго.

Суна знаеше, че писателят Гунар Гунарсон е погребан там и не й отне много време да се натъкне на гроба му. Спря за момент от уважение.

- Не си губи времето да се мотаеш до всеки гроб - изсъска Маргарет. Въпреки че бяха сами и двете инстинктивно бяха снижили гласове, може би от чувство за вина предвид незаконния характер на мисията си.

- Намерих един известен автор - обясни Суна.

- Не сме тук, за да търсим писатели.

Смърнена, Суна продължи да гледа надписите върху плочите.

- Арнфридур! Намерих я - извика Маргарет с малко по-силен шепот. - Не отне много време.

Суна почувства как стомахът ѝ се свива на възел. Сега какво? Наистина ли щяха да разкопаят стар гроб?

- Взела съм със себе си термос с кафе - каза Маргарет. - Защо не седнем малко в църквата и да изпием по една топла чаша, докато изчакаме да се стъмни напълно? Тогава можем да се залавяме за работа.

* * *

Петнайсет минути по-късно те излязоха от църквата, този път въоръжени с фенерчета и пики. Нощта бе паднала бързо, така че сега поне щяха да могат да използват прикритието на мрака за работата си. Светлините на Рейкявик блестяха по тесния пролив.

- Аз ще започна - каза Маргарет. Бяха се съгласили, че е най-добре да започнат като повдигнат плоския надгробен камък и копаят под него, за да избегнат мръсотията с тревата. Маргарет отпусна лопатата си под ръба и неуспешно се опита да премести тежката плоча.

- Сигурна ли си? - промълви Суна.

- Правим го за Валур, забрави ли? - насърчи я Маргарет. Изведнъж тя стана движещата сила, а Суна - колебанието.

Суна кимна и се зае за работа, като помогна на приятелката си. Защото това беше Маргарет, осъзна тя. Сега бяха само двете и разкопаваха гроба на непознатата жена.

Времето минаваше агонизиращо бавно. Студът ги хапеше, както и съвестта ѝ, но Суна се опитваше да игнорира и двете. Беше много по-трудно да се премести камък, отколкото си бе представяла и скоро двете се изпотиха от усилието. Но тя изпълни задачата изключително внимателно и остана с впечатление, че Маргарет също се старее. Въпреки това на Суна скоро ѝ стана ясно, че ще бъде невъзможно да скрият следите от това, което бяха направили, тъй като прясно разровената почва беше в ярък контраст с тревата. Това означаваше, че ако Лара е погребана тук, Отар и Олоф са знаели за това. Убиецът е трябвало да погребее момичето, след което да прикрие всички следи с прясна пръст, като пренареди тревата толкова перфектно, че никой след това да не забележи нищо. Това не можеше да бъде постигнато набързо и беше трудно да си представи, че е направено без знанието на единствените жители на острова. Всички доказателства сочеха към едно и също заключение - Отар и Олоф са отговорни по някакъв начин за смъртта на Лара.

- Гледала ли си „Пурпурен цвят“?

- Моля? - Суна погледна нагоре. Въпросът беше толкова неочакван, че за момент я обърка.

- Филмът. Все още го дават в кино „Аустурбер“.

- О, не, не съм. Рядко ходя на кино - отвърна Суна, след което се поправи: - Освен когато гледах „Топ Гън“ с теб, разбира се - пропусна да спомене, че го е гледала отново с Гунар.

Като насочи вниманието им към нещо ежедневно, Маргарет бе успяла да разсее напрегнатата атмосфера и да сваля част от напрежението.

Суна се усмихна и каза:

- Може би трябва да отидем другата седмица.

- Вече ходих. Покани ме един човек - поет. Не знам защо се съгласих. Каза ми, че е прочел книгата. Не мисля да излизам отново с него, поетите не ме привличат. Определено обаче трябва да отидем на кино другата седмица.

- Страхотно - Суна почувства леко възмущение от небрежното споменаване на Маргарет, че е отишла на среща толкова скоро след смъртта на Валур, но се опита да го потисне.

Отново потънаха в тишина и единственият шум беше тропането и стърженето на лопатите, придружено с глухото тупване на извадената пръст и тежкото им дишане. Мислите на Суна се върнаха към Олоф и Отар. Двойката изглеждаше уравновесена и същевременно маниерът им беше толкова резервиран. Когато се срещнаха в къщата на Маргарет, инстинктите ѝ подсказаха, че крият нещо. Сега беше разочарована, че не

беше по-решителна и не ги притисна повече, като изиска отговори. Олоф дори не беше отговорила на въпроса, който Суна ѝ зададе. Въпреки подозренията, предизвикани от разговорите с Хьогни и Пал, и колкото и да размишляваше върху проблема, Суна винаги се връщаше до едно и също заключение - Отар беше убиецът. Единственият проблем с тази теория беше фактът, че той няма червена коса. Според Грета мъжът, който я е накарал да се чувства неудобно, беше червенокос, но беше възможно двата инцидента да не са свързани. В крайна сметка Грета щеше да каже, ако е бил работодателят ѝ. Дали един от групата приятели не беше свалял Грета, но съвсем друг да е отговорен за смъртта на Лара?

- Рейгън пристига тази вечер - отбеляза внезапно Маргарет. Явно мълчанието не ѝ харесваше.

- Да, така чух. Вълнуващи времена, а?

- Ще бъде страхотно да ги видя. Доколкото разбрах, татко ще се срещне с тях утре.

- Не е за вярване. Удивително е като се замислиш.

В този момент усетиха първите капки дъжд и не след дълго заваля силно. Суна беше поразена от лудостта да се спотайват в тъмното по този начин под дъжда и вятъра. Цялата идея вероятно беше лудост и всичко, което щяха да получат за главоболието, бе пневмония.

- Да починем малко? Да изчакаме да спре? - попита тя.

- Няма начин - отговори Маргарет, задъхана от физическото усилие. - Да свършим с това. Можем да се подслоним в църквата след това, когато намерим Лара.

Имаше чувството, че боговете на времето ги наказват, че са дръзнали да направят това. Независимо от всичко, Суна продължи да копае. Вкарваше колебливо лопатата си, като се опитваше да покаже уважение към гроба, водена от яростната нужда да намери Лара. Настроението ѝ варираше между увереност, че теорията ѝ е вярна и осакатяващи съмнения относно това, което правят. В един момент ушите ѝ доловиха нещо, което можеше да е просто шум в далечината, но подозренията ѝ към Маргарет се завърнаха. Възможно ли беше да е говорила с някого за пътуването им? Някой идваше ли да ги спре?

Не, разбира се, че не, мрачно се увери Суна и се опита да не бъде толкова параноична.

Тъмнината се простираше навсякъде. Прокрадваше се около тях и шепнеше в ухото на Суна, като изпращаше тръпки по гръбнака ѝ. И все пак тя устоя, като си каза, че е твърде късно да се отказва.

Точно тогава лопатата ѝ удари нещо с потракване.

Тя се отдръпна, после се изправи и направи крачка назад.

- Ш-ш-шт - смълча тя Маргарет, която веднага спря да рови. Суна искаше абсолютна тишина, освен трополенето на дъждовните капки.

Тя насочи фенера си към черната дупка.

От мократа почва стърчеше кост. Докато лъчът светлина играеше над гроба, тя забеляза още кости. Значи тук все пак имаше останки. Няма как да са на Арнфридур, тъй като не бяха достатъчно надълбоко и нямаше следа от ковчег. Суна се приближи отново и помоли Маргарет да насочи фенерчето си към дупката. Започна да рови с ръце в земята с надеждата да намери някаква следа за това на кого са принадлежали костите. Нещо проблесна на светлината.

Суна осъзна, че вижда голям, красив филигранен кръст на верижка.

**1986 г.
9 октомври**

Суна не продума по време на краткото пътуване с лодката обратно до пристанището. Маргарет последва примера ѝ и беше също толкова мълчалива.

Нямаше причина да издават откритието си на рибаря. Оставиха покритите с пръст пикети, за да избегнат неудобни въпроси и въпреки че мъжът продължи да хвърля любопитни погледи към калните им дрехи, той не попита какво са намислили, може би отблъснат от каменните им физиономии. Не взеха огърлицата със себе си от страх да не навредят на местопрестъплението повече, отколкото вече бяха направили. Оставиха я там, където лежеше. Надявах се, че ще успеят да убедят полицията да отидат на остров Видей още тази вечер, за да извършат надлежен оглед на мястото.

Суна дишаше бързо и накъсано, като избягваше да гледа към рибаря или Маргарет. Вместо това се взираше през залива Факсафлой към откритото море и някъде в тъмнината, в опит да успокои собственото си вълнение. Беше толкова разтърсена, че не можеше да мисли трезво, камо ли да въплъти мислите си в думи.

Когато стигнаха брега, побягнаха към колата.

Маргарет седна зад волана.

- По дяволите - каза тя и запали двигателя.

- Къде отиваме?

- У нас - каза Маргарет решително. - Можем да прием по нещо топло, да се преоблечем - ще ти дам сухи дрехи - и да се стоплим малко, преди да се обадим в полицията. Страх ме е, че ще ни помислят за луди, ако влезем в полицейския участък в този вид и очакваме да ни повярват. Имаме телефона на човека, който отговаря за случая, нали?

- Да, работния и домашния му номер. В чантата ми са.

Инстинктът на Суна й казваше да отиде право в полицията, но не искаше да противоречи на Маргарет. Краткото отклонение не би направило особена промяна в крайния резултат. Освен това мисълта да се преоблече в чисти, сухи дрехи в топлия, цивилизован дом на Маргарет в „Гардабер“, беше изкушаваща при тези обстоятелства. Суна не спираше да трепери от студ, от шока от откритието им и страха какво щеше да се случи след него.

Бяха намерили Лара, в това нямаше никакво съмнение.

Маргарет включи радиото в колата. Беше няколко минути преди девет и излъчваша пряко предаване от пристигането на Роналд Рейгън в Исландия. Гласът на новинаря се състезаваше с барабаненето на дъжда и свистенето на чистачките по предното стъкло. Суна затвори очи, пое дълбоко въздух и се опита да се съсредоточи върху думите. Всичко изглеждаше толкова нереално - най-могъщите мъже в света се срещаха тук, в малкия Рейкявик. Един от тях кацна същата вечер, в която двете с Маргарет откриха тялото на момиче, за чието изчезване се говореше от три десетилетия.

Бяха почти до къщата на Маргарет, когато камбаните прозвучаха за девет вечерта. Дигиталният часовник на Маргарет избибитка и предаването на живо приключи. Маргарет превключи на „Радио 2“ и колата се изпълни с гласа на Ейрикур Хауксон, който пееше „По средата между Москва и Вашингтон“. Песента от конкурса за исландска песен през пролетта изведнъж придоби съвсем ново значение.

- Родителите ми са вкъщи - отбеляза Маргарет, докато спираше пред къщата. - Смятаха да гледат старта на „ТВ 2“ тази вечер.

Първият ден на новата частна телевизия! Това забележително събитие напълно беше избягало от ума на Суна покрай цялото вълнение.

- Да отидем във всекидневната - каза Маргарет, а Суна вървеше плътно зад нея.

Родителите на Маргарет, които бяха залепени за телевизора, обърнаха глави.

- Здравей, прибра ли се? Със Суна ли си? - попита Нана. - Стартът на новия канал беше малко фиаско. Превключвахме между това и прякото предаване от пристигането на Рейгън, тъй като „ТВ 2“ имаше технически проблем. Все пак е доста вълнуващо да има нов канал. С Йокул вече няма да скучаем вечер, нали, скъпи?

Бившият правосъден министър измърмори нещо в отговор.

- Боже, и двете сте мокри до костите! - възкликна Нана, очевидно едва сега забелязала вида им. - Току-що гледахме как дъждът се изсипа върху Рейгън при пристигането. Навън ли бяхте в това време?

Суна се отдръпна и остави Маргарет да говори от името на двете.

- Ходихме до Видей.

- Видей? - Йокул най-накрая ги удостои с цялото си внимание. - За какво, за бога? - свъси вежди той.

- Търсихме... - Маргарет спря по средата на изречението, в търсене на точните думи или просто събираше смелост. - Търсихме Лара - завърши тя леко задъхано и засрамено.

Нана ахна от удивление и Йокул скочи на крака. Суна отбеляза, че дори Рейгън и Горбачов бяха засенчени от това последно разкритие.

- Търсили сте Лара? - повтори Йокул. - Объркан съм. Свързано ли е с въпросите, които зададе на Отар и Олоф? - последното беше адресирано към Суна.

- Не, директно, не - каза тя с тих глас. Стана й ясно каква голяма грешка беше да се върне тук с Маргарет. Родителите й бяха длъжни да възразят и да ги спрат.

Изпита напразно желание да избяга от къщата, да се върне назад във времето и да намери убежище в прегръдките на брат си. Валур щеше да й помогне. Можеха да отидат заедно в полицията. Заедно можеха всичко.

- Няма нищо общо с тях - твърдо заяви Маргарет. - Суна разследва какво се е случило, като проследи стари и нови улики. По някакъв начин установи, че Лара е погребана на Видей.

- Какви невероятни глупости! - възкликна Йокул. - Това, че Лара е погребана... Никой не знае какво се е случило с нея. Може и да е жива, не знаем. Да е в Исландия, в чужбина, да работи, кой знае? Не мога да разбера какво си си мислила, Маргарет, да се оставиш да те въвлекат в такава лудост.

- Не е лудост, татко. Намерихме я.
- Намерихте какво?
- Намерихме Лара.
- Господи, скъпа, истина ли е? - попита Нана с недоверчив тон. - Наистина ли намерихте момичето?
- През цялото време е била в двора на църквата. В чужд гроб, разбира се.

- Не, не го вярвам - каза Йокул и се отпусна на дивана. Лицето му беше толкова бледо, че Суна се разтревожи. Предположи, че той също е навързал нещата като нея и е осъзнал, че това замесва Отар и Олоф. Предположи, че той също е осъзнал, че изключително уважаваната двойка, приятелите на Йокул и Нана, вероятно са причинили смъртта на тийнейджърка или най-малкото са участвали в прикриването на ужасно престъпление.

Маргарет продължи безстрашно:

- Намерихме огърлицата ѝ и след това спряхме да копаям.
- Огърлицата ѝ? - повтори Нана.

- Лара винаги е носила една и съща огърлица. Не беше на нито една от снимките ѝ, но Суна научи за съществуването ѝ. Няма съмнение, това беше нейната огърлица.

- Взехте ли я със себе си? - попита Йокул.

Маргарет се поколеба.

- Не, не искахме да унищожим никакви доказателства. Искахме полицията да види сцената такава, каквата е, затова ние...

- По дяволите, вие сте осквернили гроба на този, който е погребан там, което само по себе си е нарушение на закона. Просто не знам какво да кажа... - Йокул си пое дълбоко въздух. - Но ако наистина сте намерили Лара след всичките тези години... Абсолютна лудост е било да се втурвате към Видей, осквернявайки гробове, но...

- Ще се погрижиш за нас, ако полицията ни направи проблем, нали, татко?

Баща ѝ кимна разсеяно.

- Трябва да се обадим веднага - продължи Маргарет. - Суна има номера на полиция, който отговаря за случая.

- Да, мога ли да използвам телефона ви? - попита Суна.

- Разбира се, разбира се. Маргарет покажи ѝ го - каза Нана. - По-добре звъни веднага. За бога, това трябва да се разследва.

Суна вече беше изровила бележката с телефонния номер.

Вдигна слушалката с трепереща ръка и изчака да чуе сигнал, преди внимателно да набере петте цифри, като внимаваше да не сгреша.

Започна да звъни.

Докато чакаше, прехвърляше възможностите в главата си - полицията може да не си е вкъщи, или да си е легнал. Въпреки че със сигурност никой не би легнал рано точно днес, когато американският президент пристига в страната и пускат в ефир новия телевизионен канал, нали?

В този момент някой вдигна.

Суна веднага разпозна гласа на Снори и се представи.

- Много съжалявам, че ви безпокоя, но е спешно.

- Да?

- Намерихме Лара Мартинсдотир.

Минаваше един през нощта.

Полицията беше получила точни указания по телефона и не поиска Суна и Маргарет да ги придружат до острова. Колкото и да ѝ се искаше на Суна да наблюдава ексхумирането на останките на Лара, тя не възрази. Беше изтощена, но цялото ѝ тяло пулсираше от толкова нервна превъзбуда, че не можеше да заспи. Вместо това, двете с Маргарет си взеха горещ душ и се преоблякоха в сухи дрехи, после седнаха при Йокул и Нана във всекидневната, където слушаха радиоконцерт на симфоничния оркестър до полунощ, след което пуснаха видео.

Най-накрая на вратата се позвъни.

Йокул отиде да отвори, а Суна стана и го последва.

Инспектор Снори стоеше на стълбите, придружен от мъж, когото Суна разпозна от снимките във вестниците.

- Добър вечер - Снори беше обещал да се отбие, веднага щом нещата се изяснят. - Това е Кристиан

Кристиянсон, който отговаряше за първоначалното разследване.

- Ти трябва да си Суна - каза Кристиян.

- Да, аз съм.

- Няма ли да влезете? - прекъсна я Йокул.

- Да, благодаря - отвърна Кристиян. - Срегнах брат ти - продължи той, вперил очи в Суна. - Бях шокиран да разбера за случилото се. Моля, приеми моите съболезнования.

- Благодаря.

Съмненията се бяха натрупали в съзнанието ѝ с огромна скорост. Дали с Маргарет не бяха направили грешка? Трябваше ли да вземат огърлицата със себе си? А ако всъщност не е била на Лара? Възможно ли е костите да са били на съвсем друг човек? Измъчваше я и страх, че някой може да стигне до острова преди полицията и да се отърве от доказателствата.

- Е, както и да е - прочисти гърлото си Снори. - Накратко, вярвам, че Лара наистина е намерена. Това е удивително, честно казано.

Суна си пое дъх.

- Значи наистина е Лара?

- Всички доказателства сочат, че е тя, за съжаление, физическите останки и огърлицата са в съответствие с нейните показатели. Естествено, ще трябва да извършим по-задълбочено изследване, но сега работим с теорията, че Лара е мъртва, загубила е живота си на Видей и е погребана там.

- Била е скрита там през всичките тези години - каза Кристиян повече на себе си, отколкото на другите. - Прекарах повече от три десетилетия от живота си да я намеря - въздъхна той.

- Можем със сигурност да кажем, че разследването е възобновено и ще се радваме да си част от екипа, Кристиян - каза Снори. - Ще вложим цялата си енергия, за да разберем какво се е случило.

- Ами Валур?

- Опасявам се, че смъртта на брат ти може да е част от същия случай. Мисля, че отсега нататък ще ги разследваме паралелно. Смъртта му все още е необяснима, но сега разказът на свидетеля, който твърди, че Валур е бил бутнат пред автобуса, ще има повече тежест. Не е изключено да е убит, за да му попречат да разследва по-нататък. Очевидно се е доближил до истината като теб.

- Мислите ли, че Суна може да е в опасност? - внезапно попита Маргарет.

Снори изглежда не беше мислил по въпроса.

- Съмнявам се, но никога не можеш да си прекалено предпазлив. От друга страна, вече имаме тялото, затова няма да има смисъл да се отърват от теб, Суна. Истината буквално излезе на повърхността.

- В по-голямата си част, да - отвърна тя, като се опитваше да звучи спокойно, въпреки че думите на Маргарет я бяха накарали да трепери от страх. - От друга страна, обаче, все още не знаем кой стои зад това...

- Стигна ли донякъде по този въпрос? - попита сериозно Снори.

Досега Суна пазеше повечето от теориите за себе си, защото нямаше как да е напълно убедена, че е на прав път. Освен това беше научила от Валур, че добрите журналисти държат козове си близо до гърдите си. Тя беше решена да напише тази статия и по тази тема нищо не се беше променило. Но едва ли можеше да крие информация от полицията още дълго.

- Работих по темата, да - каза тихо тя. - Разбрах, че е имало група приятели, които редовно са се събирали на острова.приятели на Отар.

Осъзна, че Йокул и Нана слушат. Трябваше да действа внимателно, но сега беше твърде късно да си върне думите назад.

- Кога е било това? - попита Снори.

- Със сигурност през лятото на 1955 година и най-вероятно е продължило и през следващата година, когато Лара е изчезнала. Имали са ежемесечни сбирки в петък вечер, но Валур е получил сигнал, че Лара е починала в събота вечер. Предполагам, че точно тогава са се събрали в събота и че нещо се е случило. Един от мъжете, не знам кой, досаждал на момичето, което е работило като прислужница там предишното лято...

Лицето на Снори светна от изненада.

- Кои са тези мъже? - попита нетърпеливо той.

Суна хвърли поглед към Кристиян, който седеше с приведени рамене. Възможно ли е да е преследвал същата следа преди трийсет години, само за да се изгуби в лабиринт от задънени улици?

- Единият е Отар, очевидно. И няколко други, предполагам. Но ви предупреждавам, че това е отчасти догадка, въз основа бележките на брат ми и...

- Продължи. Имаме нужда от имената и естествено, ще ни трябват и записките на брат ти.

За момент Суна усети нежелание да се раздели със самоличността на мъжете. Надяваше се да направи фурор с тях в статията си. Беше четвъртък вечер - или по-скоро ранните часове на петък сутрин - и това ѝ

даваше по-малко от седмица да напише статията, ако иска да я публикува в следващия брой на „Викубладид“. Това беше единственото място, на което би го направила. В памет на Валур.

- Е - каза тя след кратка пауза, - били са четирима: Отар, предприемач на име Хьогни Йефьорд...

- Хьогни Йефьорд? Сигурна ли си? - попита Снори и вдигна вежди.

- Определено, макар да не получих ясни отговори от него.

- Искаш да кажеш, че наистина си говорила с него?

- Да, но само за кратко.

- Каква изненада. Добре, ще го проверим. Кой друг?

- Бизнесмен на име Финур Стивънсен, като компанията за търговия на едро. Починал е наскоро, но говорих с вдовицата му - Суна разбра, че със сигурност следващият ѝ ход беше да посети Тордис. Вярваше силно, че Тордис е единственият човек, който знае истината и би проговорил. Но тя все още нямаше намерение да споделя тези си мисли с полицията. Също така беше добре да държи поне едно асо в ръкава си.

- Да, разбира се, чувал съм за него - каза Снори. - Какво мислиш за това, Кристиян?

- Определено е интересно - каза тихо ветеранът детектив. - Трябва да опресня паметта си дали тези имена са изникнали и по време на първоначалното разследване.

- Друг? Трябва да има още един.

- Да, мисля, че е бил Пал Йоханесон от градския съвет.

- По дяволите, това е доста интересна колекция от имена - каза Снори и въздъхна тежко. - Извинете ме, но ми е трудно да повярвам.

Но Кристиян повиши глас за първи път в разговора:

- Трябва да я послушаме. Имам усещането, че е напипала нещо.

- Говорих с всички тях, освен с Финур, разбира се - продължи Суна. - Предполагам ще имате по-голям успех от мен... Тези стари тайни имат нужда от малко ръчкане.

- Бъди сигурна. Нацията ще бъде нетърпелива, когато съобщим новината за тялото. Ще искат справедливост. Ще бъдем безкомпромисни в търсенето на истината, Суна, обещавам.

- Кога ще го направите публично достояние?

Снори не отговори веднага, сякаш в момента го обмисляше.

- Утре - по-скоро днес - вероятно е твърде рано. Предполагам през уикенда. Искаме да прегледаме отново местопрестъплението на дневна светлина, за да сме сигурни, че всичко е точно. Въпреки това ще бъде безсмислено да се опитваме да го премълчаваме за дълго. Обществото ще започне да задава въпроси какво прави полицията на Видей, макар че срещата на върха трябва да ни даде кратка отсрочка, всички погледи са вперени в нея в момента.

- Добре - Суна започна да премисля. Щеше да бъде справедливо да ѝ позволят да задържи новината още малко, за да е сигурна, че нейната статия ще бъде първата. В крайна сметка, разсъждаваше тя, полицията нямаше как да ѝ забрани да пише за това, което самата тя бе открила.

В стаята настъпи тишина. Умората връхлетя Суна и може би щеше да успее да поспи няколко часа след цялото това вълнение.

Утре щеше да започне статията и да посети Тордис.

Кристиян беше този, който неочаквано наруши мълчанието.

- Благодаря ти.

Суна погледна нагоре.

- Суна, просто исках да ти благодаря. Това разследване беше заседнало в черен коловоз цели трийсет години. Нямаше движение и нови улики. Тогава вие - ти, брат ти, приятелката ти тук, разбира се - успявате да намерите момичето. Винаги съм си позволявал да се надявам, че е жива, макар че не съм го вярвал със сърцето си. Облекчение е, че се появи. Не мога да ти опиша какво облекчение.

Суна не знаеше как да отговори и само му се усмихна. Имаше бегло предчувствие какво означаваше този момент за него.

- Суна, ще останеш тук тази вечер с Маргарет, нали?

Йокул беше този, който попита. Прозвуча повече като заповед, отколкото като покана.

- Предполагам...

Може би умората задушаваше всички останали мисли, но Суна се усети привлечена от възможността направо да си легне, вместо да се налага да се връща навън в студа и тъмнината. Тя дори нямаше кола. И усещаше как предразсъдъците ѝ към семейството на Маргарет се стопяват в топлината и уюта на къщата им. Беше така домашно и приветливо. И въпреки антипатията си към него, дори Йокул ѝ ставаше по-приятен. Алтернативата беше да се върне в самотния си малък апартамент в Хлидар. Имаше и друго съображение, което Суна запази за себе си - страхуваше се да остане сама тази вечер. Някой беше убил Лара и същият този

човек почти със сигурност беше тласнал Валур към смъртта му. Изглеждаше, че няма да се спре пред нищо, за да попречи истината да излезе наяве. Ами ако смяташе, че Суна знае твърде много?

- Ще продължим този разговор сутринта, Суна, ако нямаш нищо против? - каза Снори, макар да знаеше, че това беше толкова въпрос, колкото и задължение. Трябваше да даде официални показания, да предаде всички доказателства, да ги преведе през всеки етап от издирването на Лара, да им разкаже за Джулия... Все още не я бе споменала и никой не беше попитал.

- Да, добре. Късният следобед би било най-добре, ако си съгласен.

- Разбира се. Почини си. Отсега нататък разследването е наша отговорност и можеш да си позволиш да се отпуснеш.

Двамата полицаи се сбогуваха.

- Мисля, че с удоволствие ще приема поканата - каза тихо Суна на Маргарет. - Да остана през нощта, ако нямаш против?

- Не бих те пуснала така или иначе.

- Мога да спя на дивана, ако...

- Ще спиш в стаята до моята - прекъсна я Маргарет. - Най-голямата ни гостна е.

Най-голямата гостна... Още едно напомняне, че за това семейство парите никога не са били проблем.

Мислите на Суна отлетяха при нейните родители. Трябваше да им се обади по телефона и да ги информира за събитията от вечерта, но това можеше да почака. Имаше нужда от малко сън и трябваше да събере смелост за този разговор. Освен това тя все още нямаше отговори за случилото се с Валур. Телефонното обаждане щеше да почака до утре. Всичко можеше да почака до утре.

- Спи колкото искаш, Суна - каза Маргарет. - После ще завършиш статията.

- Статията? - попита Йокул, като се хвана за това.

- Суна пише за Лара. Завършва работата на Валур.

- Така ли? - каза Йокул. - За вестника на Дагбяртур ли? - намръщи се той, като издаде лошото си мнение за „Викубладид“.

- Да - отвърна Суна. Представяше си как отива да се срещне с редактора в понеделник или вторник, за да му представи готовия материал - статия за първа страница от Суна Робертсдотир и Валур Робертсон. И докато бяха на темата, тя щеше да попита дали има място за нея, поне до края на тази година. Защото беше решена. Вече нямаше връщане назад. Щеше да остави Елиас Мар на заден план, докато се занимава с журналистика.

Сега светът на вестниците се появи пред нея с розово сияние.

Като изход от мрака.

**1986 г.
10 октомври**

Суна едва успя да изпълзи от леглото в петък, беше толкова психически и физически изтощена след усилията от предишната нощ. Наближаваше дванайсет, когато се размърда и един следобед, преди най-накрая да стане. Първото, което искаше да направи, беше да позвъни на Тордис или да отиде до дома си, но никой не вдигна, когато опита домашния си номер, а след това полицията се обади и помоли да отиде и официално да даде показания.

Двете с Маргарет отидоха заедно в полицейския участък. Процесът по вземане на показания отне повече време, отколкото Суна си представяше, че е възможно и някак стана вечер, преди да приключат.

- Да се отбием ли при Тордис? - попита тя Маргарет, докато се отдалечаваха от управлението.

- Твърде късно е. Няма да навреди да изчакаме до утре, нали?

Суна сви рамене. Все още беше разбита.

След кратка пауза Маргарет продължи:

- Виж, не трябва ли да оставим това малко настрана, Суна? Намерихме Лара. Не зависи ли от полицията да разкрият останалото?

Тогава Суна осъзна, че ще трябва сама да говори с Тордис. Тя трябваше да разреши мистерията без чужда помощ. Вместо да отговори на въпроса на Маргарет, тя попита:

- Слушай, можеш ли да ме откараш до вкъщи, след като си взема нещата от вас? Оставих палтото си там и...

- Защо не останеш при нас за уикенда, Суна? Можеш да си починеш. Спиш добре вечер в това голямо

легло, нали?

- Да, разбира се, но не искам да...

- Не ставай глупава. Можем да отидем на кино тази вечер, на прожекцията от единайсет вечерта...

- По-добре утре. Най-вероятно ще заспя по време на филма.

Мислите на Суна се стрелнаха към Гунар. Трябваше да му разкаже всичко, което се бе случило, но не беше готова. Това можеше да почака.

Беше толкова уморена.

Утре, помисли си тя. Тази вечер щеше да приеме поканата на Маргарет.

Вечерта в „Гардабер“ беше много приятна в топлината на онази семейна атмосфера, която липсваше на Суна, откакто напусна дома. Телевизорът и радиото звучаха на заден план - отразяваха минута по минута срещата Рейгън-Горбачов. Двете с Маргарет си направиха късна вечеря, когато накрая се върнаха, и по-късно пиха кафе, чийто аромат се носеше из цялата къща, докато поглъщаха понички и чипс... Всичко беше съвършено. Без купища мръсно пране по пода или полупразен хладилник.

И все пак от време на време я обземаше пристъп на страх, от който беше трудно да се отърси.

Някъде там убиецът на Валур все още беше на свобода.

1986 г.

11 октомври

Суна лежа будна дълго време. Все си мислеше, че чува тътнещото ехо от гласа на Йокул, но когато се изправи и напрегна слух, настъпи тишина. Когато най-накрая се унесе, тя потъна в дълбок сън, без да сънува.

На следващата сутрин отвори очи в девет. Чувстваше се замаяна и едва наполовина будна. Семейството вече беше станало. Маргарет и майка ѝ Нана седяха на кухненската маса и във въздуха се носеше аромат на препечен хляб и бекон.

- Добро утро - каза весело Маргарет. - Добре ли спа?

- Много добре, благодаря.

- Татко отиде в града, днес е големият ден.

- Моля?

- Рейгън и Горбачов, разбира се. С малко късмет, ще ги види днес. Това е първата среща на върха.

- А, да, разбира се - Суна напълно бе забравила за историческото събитие. С отварянето на очите мислеше само за Лара.

- Искаш ли нещо за ядене?

- Да, моля. Препечена филийка и малко сирене би било страхотно, ако може.

- Чувствай се като у дома си - усмихна се Маргарет.

- Има някой, с когото трябва да се срещна по-късно - каза Суна. - Ще ходите ли в града или...

Нана отговори:

- Можем да ти заемем кола, Суна. Имаме три, които просто седят на алеята. Може да вземеш старата ми, още не сме я продали.

Суна прие предложението. Трябваше да довърши започнатото, като се свърже с Тордис. Беше убедена, че актрисата трябва да е Джулия и че има какво да разкаже. Смъртта на съпруга ѝ явно бе променила нещо и я беше накарала да иска да изкупи греховете на другите. Не можеше да предвиди резултатите - наистина намериха Лара, но цената бе животът на Валур.

След закуска Суна се опита да звънна отново, но Тордис не вдигна телефона.

Сега стоеше пред къщата на жената на „Лаугаресвегур“. Валеше дъжд и беше ужасно студено. На алеята беше паркиран нов мерцедес. Колата, самостоятелната къща бяха ясни символи за успеха на семейството. Бяха постигнали много в живота - Финур в търговията на едро и Тордис в театъра. Всичко беше като по учебник. Или пък не беше? Мълчали са в продължение на трийсет години и бяха оставили родителите на Лара да страдат всеки ден, въпреки че е било по силите им да сложат край на тази съсипваща несигурност, колкото и тъжна да е истината. Може би това е била причината за телефонното обаждане на Тордис до Валур. Няма кой друг да се е обадил. Тя имаше топло сърце, Суна усещаше това, но си беше държала устата

затворена през всичките тези години, докато съпругът ѝ не е починал. Суна се чудеше дали го е прикривала, или това беше тайна, която е принадлежала на Финур и приятелите му? Възможно ли е Финур да я е помолил на смъртния си одър да разкрие истината? Или беше помолила за разрешението му да го направи? И кой беше убил Лара? Това беше големият въпрос. Ако Суна можеше да разбере истината за това, щеше да има отговора на много по-важен въпрос - кой тласна Валур към смъртта му? Брат ѝ, това добро, мило, красиво момче...

Очевидният отговор на първия въпрос със сигурност беше самият Финур. Беше убил Лара. Тордис знаеше, но не беше в състояние да говори, докато той не умря и тогава тя се опита да спаси каквото можеше.

Тази теория беше вероятна, само дето беше невъзможна.

Защото не Финур беше човекът, убил Валур. Това се подразбираше от само себе си.

Суна нямаше да ходи никъде, докато не получи някои отговори.

Звънна на вратата и зачака.

Пред къщата имаше голяма градина и без съмнение също толкова голям двор зад нея. Въпреки че беше есен, си личеше, че дърветата и цветята бяха гледани с любов. Цветните лехи все още бяха обAGRени с малко цвят. Късните цветя отказваха да се признаят за победени от зимата, а червените листа на храстите придаваха нотка топлина сред ледения вятър. Къщата, боядисана в бледо сиво, също изглеждаше добре поддържана.

Суна вдигна чукалото на вратата, в случай че звънецът не работи. Не можеше да стои тук под дъжда цял ден. В най-лошия случай щеше да чака в колата. Направи няколко крачки назад и видя, че горе светеше. Тордис определено си беше у дома. Не можеше да се крие вечно.

Вече трепереща, Суна тръгна обратно към топлината и заслона на колата, когато чу вратата да се отваря. Тордис се появи в процепа на вратата. Позираше като актриса на сцената, сякаш или влизаше драматично, или приемаше аплодисменти в края на успешно представление. Беше облечена в червен копринен халат, косата ѝ се спускаше на вълни по раменете като на много по-млада жена - бляскава, но достойна и безспорно звездата на шоуто.

- Суна - каза тя, като успя да предаде толкова много с една дума: че Суна е добре дошла, че я е очаквала и същевременно, че е последният човек, когото иска да види.

- Мога ли да вляза? - попита Суна. Валеше я.

- Не мисля, че имаме друг изход, ако искаме да те спасим от дъжда - каза иронично Тордис. - Влез и свали тези мокри дрехи.

- Можем да поговорим тук, ако искаш.

- Не ставай смешна. Влизай. С Финур винаги каним гостите си в дневната.

Суна свали обувките и палтото си, след което последва Тордис в гостната ѝ.

За миг се почувства като в пиеса, но нямаше публика и тя нямаше представа кой режисира действието. Едно беше ясно - Тордис беше в главната роля.

- Ромео и Джулия - каза Суна, когато седнаха. Със закъснение ѝ хрумна: Джулия беше исландският вариант на името на героинята на Шекспир.

- Ромео и Джулия? - повтори Тордис.

- Ти игра Джулия.

- Да, и я изиграх добре, макар да се хваля сама. Това обаче беше много отдавна. Загубих младежкото в себе си, Суна. Никога повече няма да играя Джулия.

Гласът ѝ беше пропит с такава неизразима тъга, че хвана Суна неподготвена. Установи, че изпитва съжаление към жената, докато всъщност трябваше да мисли за Лара и Валур. Не трябваше да позволява на Тордис да си играе с чувствата ѝ. Можеше ли Валур да бъде все още жив, ако Тордис беше казала истината по-рано?

И от друга страна, ако Тордис беше оставила всичко, както е, и Валур никога не беше получил онова телефонно обаждане? Тогава нямаше да я има новината по телевизията, че той е на прага на разрешаването на мистерията.

Суна внезапно се почувства неуверена как да подходи към Тордис. Не можеше да каже дали тази жена ѝ е съюзник, или е враг, но театърът представляваше точно такъв вид измама.

- Когато звъннахте на брат ми, се нарекохте Джулия, нали?

Тордис се изправи и започна да крачи напред-назад, без да казва нито дума, великолепно фигура в копринен халат. После отново седна, наведе се напред и се взря дълбоко в очите на Суна - една актриса и един зрител в публиката.

- Суна, знам, че си намерила Лара. Полицията дойде да ме види вчера. Това не е ли достатъчно? Не можем ли просто да оставим нещата така?

- Не мисля, че осъзнаваш сериозността на ситуацията - възрази Суна с треперещ от възмущение глас. - Брат ми е мъртъв. Това се случи, след като ти говори с него. Ти му изпрати едно писмо. Ето защо той е мъртъв. Някой го блъсна пред автобуса. Бих могла да повтарям това отново и отново до края на вечността, но това няма да промени нищо. Валур е мъртъв. Загубила си Финур и от това трябва да боли. Аз загубих брат си и ме боли толкова много, че не мога да го опиша с думи, Тордис. Не мисля, че някога ще мога.

Въздишката на Суна беше почти като стон. Беше напълно изтощена, пуста и празна. Откакто Валур умря, не спеше добре. Умът ѝ работеше усилено цял ден и през половината нощ. Всичко, за което живееше сега, беше да открие истината, но изведнъж не знаеше дали може да продължи още. Последните ѝ запаси от енергия бяха изразходвани.

Когато Тордис не отговори, Суна се възползва от възможността да добави:

- И родителите на Лара, те изгубиха дъщеря си. Срещала ли си ги?

Тордис поклати глава.

- Не, никога не съм ги виждала.

- Тогава може би трябва да пиете кафе някой ден. Те са просто обикновени хора, които са се борили с живота. Не предполагам, че живеят в скъпа къща като тази. И скърбят за дъщеря си от трийсет години. Това е много време, Тордис. Ти какво прави през това време?

- Не бях щастлива, както вероятно се досещаш.

- Да, това е ясно - каза Суна. - Знам, че лично ти не си направила нищо, което да навреди на Лара. Бил е някой друг, но мълчанието може да има последствия. Лара беше убита, ти така каза на брат ми. Кой я уби?

Тордис зарови лице в ръцете си.

- Горкото дете...

- Кой я уби? - повтори Суна.

Тордис не отговори.

- Финур ли беше? Съпругът ти ли я уби?

- Финур? Не, не, не. Той... - гласът ѝ се пречупи. Суна не беше сигурна дали пиесата беше свършила, или това беше просто различна сцена. Не че имаше значение, тъй като животът на Тордис изглеждаше като едно голямо представление, но сега явно беше решила да говори. - Суна, ти не записваш това, нали? Всичко, което кажем тук, трябва да остане между нас двете.

Тордис прикова Суна със строг поглед и тя поклати глава.

- Не записвам това.

- Финур беше добър човек, уверявам те. Компанията му невинно беше подходяща, но понякога приятелските връзки са твърде силни, за да бъдат прекъснати. Споделени интереси, споделени тайни. Финур беше добър съпруг. Нямахме деца, но имахме един друг. И никога не е наранявал никого. Не би наранил и муха. Беше добър бизнесмен, поради което имаме всичко това, но... никога не бяхме щастливи, не съвсем. Никога не са ни липсвали пари, търговията на едро ще надживее и двамата ни, но винаги над всичко беше надвиснала тази сянка, Суна - сянката на Лара. Никога не сме го обсъждали, въпреки че можехме да говорим за всичко останало и винаги се радвахме на присъствието си. Финур просто беше на неподходящото място в неподходящото време. Така е понякога - всичко опира до жестоката ирония на съдбата. Така беше, Суна...

- Кой уби Лара? - попита Суна с по-груб тон. Тя беше решена да играе тази игра до края. Нямахме да остави Тордис да я баламосва. Нямахме да я съжалява, не сега, все още не.

- Не знам... не мога... Какво значение има сега?

- Това променя всичко! - повиши тон Суна. - Случаят няма да бъде приключен, докато справедливостта не възтържествува. Докато някой не поеме отговорност. Дължат го на родителите на Лара. На мен и на родителите ми - на майка ми и баща ми. Трябва да постъпиш правилно.

- Да постъпя правилно? Добре...

- Това би искал Финур, нали?

- Да.

- Какво каза Финур?

- Каза ми за това веднага след като се случи. Аз не бях там. И никога повече не сме говорили за това. Нямахме какво да си кажем. Бяха си обещали да мълчат, защото момичето така или иначе беше мъртво. Не можеха да я върнат обратно. И Финур попадна в капана на мълчанието, както и ние. Не е минал ден, Суна, в който да не съм искала да се обадя на родителите на Лара и да им кажа какво се е случило. Но не можех да предам Финур - Тордис замлъкна, след което се прокашля. - Знаеш ли, всъщност това беше последното, което ми каза моят любим Финур, преди да умре. Спомена Видей и тогава разбрах, че трябва да направя нещо. Толкова съжалявам, че забърках брат ти в това, толкова ужасно съжалявам, но изглеждаше най-очевидното, което можех да направя. Да, беше най-очевидното...

- И сега той е мъртъв.

- Това е трагедия. Всичко това е трагедия.

- Едно не разбирам - каза Суна. - Как полицията не е разбрала, че Финур и приятелите му са били на острова онзи уикенд и са посетили Отар? Как така никога не са ги разпитали? Със сигурност онзи, който ги е прекарал с лодката си, е казал на полицията?

- Отар имаше собствена лодка - отвърна Тордис. - Сам ги вземаше и връщаше след партитата им в ранните часове на неделя сутрин. Ние, съпругите им, бяхме единствените, които знаеха, че са били там.

- Защо и двамата не казахте, Тордис?

- Животът е толкова сложен, толкова сложен с всички тези лични интереси. Най-малката грешка може да има големи последици... Финур беше оплетен в мрежа, от която не можеше да се освободи - от която и двамата не можехме да се освободим. Нишките се разпростират във всички посоки. Един за всички и всички за един. Беше кръвно братство, като по книгите. Единственото, което не направиха, беше наистина да смесят кръвта си. Помагаха си взаимно и всички се облагодетелстваха от това. Създадохме процъфтяващ бизнес. Политика, строителство... - тя рязко млъкна, сякаш се страхуваше да не каже твърде много. - Нито един от тях нямаше смелостта да рискува и да се раздели с групата.

- Кой я уби, Тордис? Ако ми кажеш това, всичко ще се оправи.

Не че Суна наистина вярваше в това.

- Той я нападнал и се канел да... Дори не мога да го кажа. Искал да се възползва от нея, но тя отвърнала. Когато другите - приятелите му - разбрали за това, тя вече била мъртва. Стиснал я твърде силно около врата, така казал, притиснал я твърде силно... Всички били пияни, такива си бяха. И един от тях - не Финур - дал идеята да я погребат в двора на църквата, за да не съсипе живота им - тя се изсмя с леден смях. - Така или иначе съсипа целия ни живот, сякаш пиехме отрова всеки проклет ден от тогава.

Значи Финур беше невинен. Така Тордис разказа историята, в това искаше да повярва. Суна се съмняваше, че е било толкова просто, но реши, че сега не е моментът да спори с версията на Тордис. Тя се нуждаеше от нея. И това, от което се нуждаеше, беше име. Едно име...

Суна трябваше сама да довърши това. Нямаше да намесва полицията на този етап, въпреки че в крайна сметка щеше да се наложи да ги намеси. Толкова близо беше до истината, че можеше да я вкуси.

- Отар, трябва да е бил Отар - избухна тя. - Къщата е била негова, той е бил човекът с най-голям авторитет на острова. Жена му се е качила горе да не се пречка и той е изгубил контрол. Нападнал момичето и...

Тордис не каза нито дума за момент и след това:

- Не мога... ще трябва да разрешим това по друг начин, Суна.

- Отар ли е?

Тордис не отговори. Вместо това се върна към темата за вината си:

- Толкова отчаяно исках да им звънна, на родителите на Лара... Трябваше да го направя преди години. Но понякога просто смелостта не ми достига. Имаха право да знаят къде е тя. Понякога се гледам в огледалото и не разпознавам човека, който виждам там. Добър човек съм. Не знам защо ми отне толкова време.

- Време е да сложим край на това веднъж завинаги.

- Суна, трябва да се поставиш на мое място. Финур не е направил нищо лошо, освен че е мълчал. Не е убил никого. Страхуваше се. Момчетата винаги са били заедно, още от ученическите години, и пред Финур никога не е стоял изборът дали да ги предаде... да предаде...

Суна искаше да изкрещи на Тордис. Не можеше ли да разбере колко изопачено вижда фактите? Изглежда се беше убедила, че с Финур никога не са имали избор и не само това, но и че не са направили нищо лошо, въпреки че Лара е била убита почти под носа на Финур. Беше погребана в гроба на друга жена - и на убиеца му се беше разминало. И все пак Финур си беше държал езика зад зъбите, както и Тордис, точно до момента, в който тя решила да се обади на Валур.

Убиецът все още се разхождаше на свобода.

Не беше ли възможно Финур всъщност да е виновникът, въпреки яростното отричане на Тордис?

Това може и да беше истинската причина за мълчанието ѝ, докато той е бил жив. Може да е причината да не иска да сочи с пръст никого друго, защото нямаше кой...

- Финур кога ти каза какво се е случило?

- Почти веднага щом се прибра. Никога не беше същият след това. Тежестта на такава тайна унищожава човека. Вероятно все още не разбираш това и виждам, че не изпитваш никаква симпатия към мен. Няма проблем. Ние сме много различни, а ти си толкова млада. Ще разбереш с времето - в гласа ѝ имаше снизходителна нотка. - Аз не искам ничие съжаление. Не е от значение в този случай.

- Тордис, Финур ли я уби? Той е мъртъв, не е нужно повече да го прикриваш.

При това Тордис изпусна нервите си.

- Вече отговорих на този въпрос, напълно ясно при това - сопна се тя. - Съпругът ми не е убил никого.

Кълна се.

- И въпреки това няма да ми помогнеш. Трябва ми само име, след което мога да отида в полицията. Тогава има шанс справедливостта да възтържествува.

- Трябва ми време да помисля. Спри да ме пришпорваш.

- Отар?

Тордис поклати глава.

- Помолих за време за размисъл.

- Хъогни? Няма да изненада никого, ако има такава тайна...

- Няма да кажа нищо, Суна. Не сега. Можеш да изредиш всички имена на света, ако искаш, но това няма да промени нищо. Не е важно кой е бил на Видей.

- Жизненоважно е, Тордис. Жизненоважно.

Тордис се изправи на крака.

- Имам нужда от повече време, Суна. Благодаря, че се отби. Беше полезно да обсъдим нещата.

- Пал? - Суна продължи упорито, внимателно оглеждайки лицето на Тордис за реакция всеки път, когато произнасяше име, но жената беше ледено безизразна. Десетилетията актьорски опит си казваха думата.

Тогава, сякаш стана внезапна промяна и Тордис сякаш отстъпи.

- Съгласна съм с теб, Суна, ако това те кара да се чувстваш по-добре.

- Моля? - попита Суна объркано.

- Каза, че трябва да постъпя правилно - продължи Тордис. - Това беше много точно. Този въпрос трябва да приключи и ще го приключа аз. Аз съм...

Суна я прекъсна:

- Това означава ли, че ще ми кажеш истината?

- Ще оправя тази бъркотия по мой собствен начин. Ще се изправя пред... - тя замълча. Дали почти бе изпуснала името? - Ще се изправя срещу него и ще го убедя да се предаде.

- И мислиш, че това ще проработи?

- Сигурна съм, че ще стане.

- Но какво ще стане, ако... той... ами ако той е убил и брат ми? Наистина ли мислиш, че ще е толкова просто?

- Довери ми се, Суна. Опасявам се, че е време да се сбогуваме.

Суна бавно се изправи на крака.

- Защо просто не ми кажеш и ще отида право в полицията? Те ще се погрижат за всичко.

- Не, не става. Искам да държа Финур настрана от това. Той не заслужава името му да бъде във вестниците. И това, което обсъдихме днес, е поверително, разбира се, както казах в началото. Никой не трябва да знае какво сме обсъждали. Ще отрека, че този разговор се е състоял, ако пишеш за него.

Суна трябваше да признае поражението си. Нямаше начин да промени решението на жената.

- Благодаря, че се съгласи да говориш с мен - каза тя вяло.

- Не ми остави голям избор - усмихна се Тордис.

- Просто внимавай.

- Да внимавам?

- Каза, че ще се изправиш пред убиеца.

- Не ме е страх от нищо, Суна.

**1986 г.
11 октомври**

Суна остана известно време в колата. Чувстваше се напълно победена. Разговорът се беше развил в съвсем неочаквана посока. Тордис каза много повече, отколкото Суна се осмеляваше да се надява, но отказа да разкрие единственото, което наистина имаше значение.

Наистина са били там, групата приятели, на Видей преди трийсет години, пили са много и един се е оказал опасен хищник. Достатъчно опасен, за да убие младо момиче. И всички бяха мълчали. Един за всички и всички за един. Как го беше казала Тордис? Като кръвни братя във викингска сага.

Бяха продължили с живота си, сякаш нищо не се е случило, вече бяха на шейсет години - онези, които все

още бяха живи - всички добре подредили нещата за себе си. Бяха си помагали взаимно да натрупат богатство и да изградят своите полезни контакти. И през цялото това време Лара лежеше сама в студения си гроб. Убийството, само по себе си, беше достатъчно ужасяващо, но съучастията на жените - и Тордис, а може би и другите съпруги - Олоф и Гунлауг, също беше не по-малко отвратително. Тяхната тайна беше безопасно погребана и забравена, докато родителите на Лара бяха обречени на съсипваща скръб и не знаеха какво се е случило с дъщеря им.

Суна се чудеше какво, за бога, да прави сега.

Оглеждаше къщата. Какъв красив дом. Тордис и Финур бяха представили пред света такъв безупречен имидж. Но никоя верига не е по-здрава от най-слабата си брънка и сега тази брънка се изкриви и може би дори се счупи. Беше очевидно, че Тордис беше измъчвана от чувство за вина и това не беше изненада. Заслужаваше ли обаче потупване по рамото, че говори сега, толкова дълго след станалото? Суна изпитваше смесени чувства. От една страна, беше благодарна на Тордис, че разкри какво се е случило на Видей, въпреки че бе избрала доста ексцентричен начин да го направи, но от друга, Тордис беше предизвикала поредица от събития, които вероятно костваха живота на Валур.

Суна се опита да подреди мислите си. Трябваше ли да се върне в къщата на Маргарет, или да отиде в апартамента си? Или направо в полицията и да им разкаже цялата тъжна история? Пъзелът беше почти завършен, оставаше само някой да постави последното парче. Полицията почти сигурно щеше да разпита тримата живи мъже днес, ако вече не го бяха направили. Един от тях със сигурност щеше да си признае.

Хьогни, Отар или Пал?

Не харесваше нито един.

Пазенето на тайна в продължение на три десетилетия сигурно им се е отразило, но тя се съмняваше, че някога изобщо са били истински мъже или благородни характери.

Кой от тях е изгубил контрол? Нападнал е петнайсетгодишно момиче, удушил го е и го е гледал как умира?

И кой беше бутнал Валур към смъртта му? Кой уби брат ѝ и как би реагирала самата тя, когато разбере самоличността му?

Единственият полезен ход беше да отиде в полицията, да говори със Снори - а може би и с Кристиан - и да им сподели за разговора си с Тордис, дума по дума. Суна беше направила всичко възможно да разреши случая.

Тя завъртя ключа, запали двигателя и радиото оживя. Дикторът на новините в десет казваше, че най-престижните новинарски агенции в света вече са се събрали на „Боргартун“ в очакване двамата световни лидери да се появят на стълбите пред резиденция „Хьофди“. Никога Рейкявик не е имал по-важна роля на международната сцена.

Точно тогава тя забеляза Тордис да излиза от къщата и да тръгва към колата си, очевидно напълно в неведение, че Суна все още седи там и я наблюдава. Актрисата носеше черна рокля и бяло палто. Впечатляващата ѝ фигура напомняше на кралица от шахматна дъска, готова за следващия си ход.

Суна се замисли. Най-доброто, което можеше да направи, беше да проследи Тордис, която нямаше да разпознае колата и вероятно нямаше да я заподозре.

Тордис беше казала, че смята да се изправи срещу убиеца и Суна можеше да открие самоличността му, като я последва.

Тордис потегли надолу по „Лаугаресвегур“, след което зави наляво към „Сундлаугавегур“.

Новините свършиха и весел диджей представи чисто нова песен „Москва, Москва“, написана от исландската група „Стракс“ в чест на събитието.

Москва, Москва, побързай, почти е време за новините в девет...

Докато слушаше запомнящата се мелодия, на Суна ѝ стана ясно, че Тордис се насочва към „Боргартун“ и резиденция „Хьофди“. Възможно ли беше да отива, за да види двамата лидери?

Москва, Москва, немели чуваш, чакам на линията...

На кръстовището с „Боргартун“ обаче стана ясно, че пътят е затворен за движение. Тордис направи обратен завой, след което паркира неправилно на тротоара. Суна спря недалеч от нея, без нито за миг да изпуска актрисата от очи.

Тордис определено отиваше в „Хьофди“. Това беше много странно. Като се има предвид спешността да се изправи срещу убиеца на Лара, изглеждаше немислимо да отдели време, за да отиде да наблюдава събитията в „Хьофди“. Суна нямаше да рискува да изпусне жената от погледа си въпреки дъжда, който вятърът сега разбиваше по прозорците на колата. Погледна часовника, десет без петнайсет. Гледката, която я посрещна отвън, я накара да се почувства като в някой голям мегаполис в чужбина. На всеки ъгъл имаше полицаи, несъмнено придружени от служители на американските и съветските тайни служби. Безброй коли,

лимузини и джипове бяха наредени по пътя. Излизайки под силния вятър и дъжд, Суна си проправи път към „Хьофди“. Съзря ордата от репортери, докато се приближаваше. Очите на света бяха вперени в Рейкявик.

Въпреки че Тордис нито веднъж не погледна през рамо, Суна държеше дискретна дистанция зад нея. Видя жената да се приближава до един полицаи и да му говори. Възможно ли беше Тордис сама да е възнамерявала да отиде в полицията? Не, явно се опитваше да получи достъп до затворената зона. И за учудване на Суна, успя, защото скоро премина бариерата.

Самата Суна вече беше доста близо до къщата, но двамата лидери не се виждаха никъде. Само охрана, полиция и тълпа исландски политици и служители, някои от които, макар и не всички, тя разпозна. Всички чакаха Рейгън и Горбачов. Светът беше притаил дъх... Щеше ли да успее тази среща да сложи край на Студената война?

Дали Тордис наистина беше изминала целия този път, само за да ги види със собствените си очи, или имаше друг мотив?

Ако беше дошла тук, за да се изправи срещу някого, това можеше да е само градският съветник Пал.

Суна си припомни неприятната им среща в кабинета му. Погледът ѝ обходи тълпата, но не го видя никъде, не и на пръв поглед, макар членовете на градския съвет да бяха тук, както и останалата част от служителите.

Възможно ли беше наистина уважаваният градски съветник да е гледал как животът напуска очите на Лара, след което да е убедил приятелите си да я погребат тайно в двора на църквата? Мисълта накара Суна да потрепери.

Сега тя беше стигнала до охранителния кордон, който задържа Тордис за кратко, и се изправи пред същия полицаи.

- Това е затворена зона - каза той с мрачно изражение в дъжда.

- Тук съм от името на „Викубладид“ - каза тя уверено.

- „Викубладид“? О, добре, почакай... Имаш ли журналистически пропуск?

И тогава тя си спомни, че пхна пропуска на Валур в чантата си, когато разчистваше бюрото му в офиса. Порови и накрая го намери, като внимаваше да не показва името.

Полицаят кимна.

- Добре, но стой по-назад. Никой не може да приближава.

- Разбрано.

Тогава тя разбра от внезапното надигане на тълпата, че се случваше нещо голямо.

Черна кола приближи до „Хьофди“ и от нея излезе не друг, а Роналд Рейгън.

Суна спря, дъхът ѝ секна.

Никога не си бе представяла, че ще види президента на Съединените щати със собствените си очи, че ще бъде пряк свидетел на такива исторически събития.

Президентът поздрави журналистите с усмивка, след което продължи към сградата, без да отговаря на въпроси.

Суна се огледа, уплашена, че може да е изгубила Тордис, но я видя все още да си проправя път през тълпата. Започна да следва стъпките ѝ, но миг по-късно отново настъпи тишина, когато друга кола спря до къщата, а вътре беше Михаил Горбачов, разбира се. Рейгън се появи отново на стълбите и го поздрави. Суна стоеше там, сякаш превърнала се в камък, и гледаше. Чувстваше се нереално.

Когато се върна към настоящето и хвърли неистов поглед наоколо, Тордис беше изчезнала.

По дяволите!

Дали я беше изгубила?

Как можа да бъде толкова небрежна?

Тя огледа околните, но не видя нищо, освен стена от полицаи в посоката, накъдето се беше насочила Тордис. Журналистите също започнаха да се движат и разпръсват, тъй като известно време нямаше да има други снимки на лидерите.

Къде, за бога, отиде тази жена?

И тогава Суна зърна бялото палто на Тордис да изчезва в модерна офис сграда от другата страна на „Боргартун“. Тълпата беше плътно събрана там и трудно можеше да се придвижиш бързо през нея, но Суна даде всичко от себе си, като се провираше между хора и коли. Сърцето ѝ биеше лудо, отчасти от страх да не изпусне Тордис, отчасти от страх какво щеше да се случи след това. Може би беше на път да се изправи лице в лице с убиеца на Валур.

Отне ѝ две-три ценни минути, за да стигне до сградата. Хвърли се през вратата, без да спира да попита за разрешение, като завари вътре глъч от разговори на английски, руски и исландски, които се надпреварваха да бъдат чути. Репортери от цял свят, предположи тя. Това вероятно беше пресцентърът за срещата на върха.

Което породя въпроса какво правеше Тордис тук? Имаше ли офиси в сградата? Или може би градският съветник Пал беше тук за интервю?

Тя се огледа. Не видя никъде Тордис и тръгна на случаен принцип, като надничаше от стая в стая. Навсякъде имаше шум и суетня. Чуваше случайни откъси от разговори, всички свързани със срещата на върха, новини или снимки. И отново усети жуженето, очарованието на този живот. Би било невероятно да бъде тук като професионалист, макар, разбира се, не всеки ден в живота на исландския журналист да беше така вълнуващ.

Тордис сякаш се беше изпарила.

В тази част на сградата, в далечния ъгъл, беше останал само един офис. Вратата не беше обозначена. Суна изпита внезапно предчувствие. Усещането беше подобно на онова, което беше изпитала на остров Видей - интуиция, че истината е на една ръка разстояние. За секунда вдигна юмрук, за да почука, след това се опомни и отвори вратата без никакво предупреждение.

И там видя Тордис, с изписан ужас на лицето, притисната в ъгъла от мъж, който сякаш я държеше до стената. Прекъсна го по средата - Суна не чу точно какво казва, но говореше на висок тон - несъмнено беше уверен, че врявата отвън ще заглуши всеки звук и че всички очи, вперени в „Хьофди“, нямаше как да станат едновременно свидетели на нечие мрачно деяние в един офис без прозорци на „Боргартун“.

Главата на мъжа се обърна, когато Суна нахлу в стаята и остави вратата широко отворена зад себе си.

Когато очите му, разширени от тревога, срещнаха нейните, тя видя, че сега беше негов ред да се страхува.

1986 г. 11 октомври

Суна замръзна.

За секунда умът ѝ просто не можеше да обработи какво вижда.

Пред нея стоеше Дагбяртур.

- Суна... Суна... - заекна той.

За част от секундата бе видяла дивата ярост в очите му, но сега изражението му беше като на човек, който няма изход и знае, че играта е приключила.

Четири или пет.

По дяволите!

Това беше каза Грета.

Отар и някои негови приятели. Четири-пет, не повече.

Глупаво, но на Суна не ѝ хрумна, че в списъка може да липсва име.

Отар, Хьогни, Пал, Финур и Дагбяртур.

Препънна се няколко крачки назад и излезе от стаята, без да откъсва очи от редактора нито за секунда.

Спря първия човек, който минаваше - жена, която бързаше.

- Извинете, но може ли да извикате полицията вместо мен, или да намерите полицаи отвън и да го помолите да дойде веднага?

- Какво?

- Моля, изключително спешно е. Имам нужда от полицаи тук веднага - гласът и маниерът на Суна бяха спокойни и настоятелни, отколкото тя би повярвала, че е възможно при тези обстоятелства, но нямаше място за колебание. Не и когато беше изправена пред убиеца на Валур. Когато го гледаше право в очите и усещаше как скръбта и яростта се бореха да излязат на повърхността.

Обърна се обратно към стаята, като внимаваше да не блокира вратата и каза с хладен властен тон:

- Остави Тордис на мира - усети, че сега има надмощие. Не се страхуваше от Дагбяртур. Късно беше да направи каквото и да било.

Той изръмжа, очите му трескаво се плъзнаха в търсене на път за бягство и прокара ръка по плешивия си скалп. Тогава Суна си спомни още нещо, което Трета бе казала - мъжът, който я е свалял, бил с червена коса. Описанието не отговаряше на никой от другите четирима мъже - освен ако Хьогни не беше червенокос под боята за коса, - но може би косата на Дагбяртур е била червена, преди да я загуби?

- Нямаше да я нараня - каза той на пресекулки.

- Ти ме нападна, копеле такова! - извика Тордис и страхът ѝ изчезна, за да бъде заменен от гняв.

Тогава Суна разбра, че залозите бяха вдигнати. Тордис вече нямаше да защити Дагбяртур и той явно

осъзнаваше този факт.

-Първо Лара, после Валур, сега... почти успя и с Тордис.

- Не е вярно, нямаше да...

- Ти си нападнал Лара на Видей, знаем всичко за това. Намерихме тялото ѝ.

Дагбяртур се втренчи в нея с ококорени очи, после внезапно скри лице в дланите си.

Минутите минаваха, но от полицаия нямаше и следа. Суна стоеше скована на прага и чакаше.

- Заедно с приятелите ти ли я погребяхте?

Той кимна.

- В гроба на Арнфридур.

- Някаква жена, да. Арнфридур Лейфсдотир. Избрахме я случайно...

- И Валур беше по следите ви.

- Благодарение на Тордис - каза Дагбяртур, а гласът му отново бе пропит с гняв.

- Всички ли?

- Моля?

- Всички ли участвахте в погребването на тялото? В прикриването на престъплението?

- Да, нямаше какво друго да направим. За Финур беше най-трудно да го преодолее. Той беше добър човек.

Добросърдечен, но слаб - Дагбяртур се обърна и срещна погледа на Тордис. - Но дори той не отказа възможностите и парите. Останахме заедно - очите му се върнаха към Суна. - Всички те са виновни, колкото и аз, тези мои приятели. Пиших добри статии за тях, те финансираха вестника. Пал дръпна всички политически конци, които можеше за нас, Финур и Хьогни взеха парите. Всеки изигра своята роля.

- Но Лара умря.

- Случи се в разгара на момента. Трагично, така е. Тя беше толкова млада, толкова красива.

- И след това Валур.

Този път имаше забавяне, преди Дагбяртур да отговори.

- Трябва да ми повярваш, Суна - не исках да нараня брат ти, трябва да... - Дагбяртур замълча за момент,

твърде емоционален да продължи. - Исках просто да го държа под око. Притесних се, страхувах се, че е се доближи твърде много до истината. Не можех да допусна това да се случи. Дори ми мина през ума да отида до Видей и да изровя тялото, но... Просто не беше реалистично, щеше да е твърде голям риск. Валур изглеждаше толкова уверен, толкова убеден, че ще разреши мистерията навреме за следващия брой. Започна да назовава приятелите ми по име. Тогава... - замълча отново, пое дълбоко дъх и продължи: - Тогава го видях да стои на претъпканата автобусна спирка, автобусът идваше с бясна скорост и аз... спънах се и се блъснах в него... честно, това беше инцидент, никога не съм искал да...

- Няма начин да е било инцидент - отвърна Суна с леден глас, изпълнен с отвращение и гняв. - Подготвил си го много внимателно, нали? Пуснал си на телевизията историята, че Валур разследва. Всички са знаели и няма причина подозрението да падне върху теб. Така е, нали? Това се случи наистина, нали, Дагбяртур?

Той не отговори, но тя разбра от пламъка в очите му, че е права.

Отне ѝ всичкото самообладание, за да не нападне мъжа веднага още тук, на място.

Пое си дълбоко въздух и пребори сълзите. Не беше нито времето, нито мястото да плаче за Валур.

Намираше слаба утеха в знанието, че Дагбяртур го очаква дълга присъда в затвора.

- Вие бяхте приятели - беше всичко, което тя каза със стегнат глас.

- Той работеше за мен. Не влизаш във вестникарския бизнес, за да си създаваш приятелства. Разбира се, не исках да го убивам. Дадох му зелена светлина да рови около шибания случай и да се рови в миналото. Но всичко излезе извън контрол. Отначало той просто разглеждаше новините от архивите. Това се случваше на всеки няколко години и не ме притесняваше - тайната беше безопасно заровена и никога нямаше да излезе наяве. На карта бяха заложени твърде много интереси. Другите, които знаеха, имаха твърде много за губене - той хвърли бърз поглед през рамо. - Не знаех, че Финур се е разприказвал пред жена си - каза той презрително. - Трябваше да се досетя. Останалите знаехме как да си държим устата затворена, макар Олоф да знаеше нещо. Това беше неизбежно.

- Никога ли, дори за минута, не помисли за родителите на Лара?

- Какво трябваше да им кажа? - попита Дагбяртур с обиден тон. - Че е мъртва? Сигурно са го осъзнали. Трябваше ли да ги упътя към Видей, към гроба? Хората щяха да го свържат само с Отар и в крайна сметка някой можеше да направи връзката с мен, въпреки че вие с Валур не успяхте. Добрата стара банда от училище...

- А Валур? Не ти пука особено, че брат ми е мъртъв?

Дагбяртур не отговори.

Тордис стоеше като статуя, докато двамата говореха. Мълчаливо наблюдаваше Дагбяртур и Суна с

изпълнени с емоция очи. Суна осъзна, че това е поредна роля за актрисата. Точно тогава мислите ѝ бяха прекъснати от суматоха в коридора зад нея и Суна погледна през рамо, за да види двама полицаи.

- Случило ли се е нещо? - попита единият.

- Този човек... - Суна посочи Дагбяртур с треперещ пръст. - Дагбяртур Щайнсон, той нападна тази жена.

Тордис и...

Тогава тя си спомни какво беше казала Тордис, когато се срещнаха в къщата ѝ на „Лаугаресвегур“. Разговорът с Валур изглеждаше като най-очевидното нещо. Изрази се така, защото Валур работеше за Дагбяртур. Разбира се.

- Вярно ли е? - попита полицаия. - Нападна ли ви?

Тордис кимна.

- Точно така. Опита се да ме убие.

- Дойдох точно навреме - каза Суна, а енергията внезапно я напусна. Чувстваше се напълно изтощена. - И това не е всичко. Дагбяртур призна две убийства.

- Моля? - полицаият изглеждаше слисан. - Убийства?

- Да - отвърна Суна с ледено хладнокръвие. - Убил е брат ми, журналиста Валур Робертсон. И едно младо момиче на остров Видей през 1956 година. Името ѝ е Лара Мартинсдотир.

- Лара? Изчезналото момиче?

- По-добре говорете с двама от колегите си, Снори Егилсон и Кристиян Кристиянсон. Те отговарят за разследването. Трябва да...

Суна замълча, главата ѝ се завъртя. Някак си се олюля до Тордис и седна на пода в ъгъла. Гледаше като през мъгла как полицаите извеждат Дагбяртур от стаята.

Умът ѝ беше зает от спомени за Валур, обикновени моменти, които не бяха важни по онова време, но сега означаваха много. Усмивката му, усърдната му работа. Дагбяртур беше допуснал грешката да подцени Валур. Разбира се, Валур никога не би се захванал с такава голяма история, без да изпита нещата и сега от нея зависеше да завърши започнатото от него.

- Отвеждаме Дагбяртур в полицейския участък на „Хвервисгата“ - каза единият от полицаите, докато излизаха от стаята. - Може ли да се срещнем там?

- Ще бъдем там - увери го Тордис и после се обърна към Суна: - Толкова съм благодарна, че дойде, че ти... добре, че ме проследи. Проследи ме, нали?

Суна кимна.

- Звъннах във вестника да говоря с Дагбяртур веднага щом си тръгна - обясни Тордис. - Казаха ми, че мога да го намеря тук... и...

Суна отново затвори очи. Чувстваше се твърде слаба, за да отговори.

- Всичко е наред, скъпа - нежно каза Тордис. - Ще дадем показания, след което можеш да се прибереш и да си починеш. Има ли някой, на когото искаш да се обади вместо теб?

Суна не отговори за момент, след което каза:

- Гунар, да, можеш да се обадиш на Гунар - искаше да каже Маргарет, но промени решението си в последния момент. - Гунар Гунарсон, който дойде при теб заедно с мен първия път.

- Знаеш ли къде мога да го намеря? Имаш ли номера му?

Суна напразно се опитваше да си го спомни, в ума ѝ беше твърде хаотично.

- В телефонния указател е вписан... Гунар Гунарсон, студент по теология.

- Ще го намеря - каза Тордис.

Повече от всичко Суна искаше да се прибере вкъщи, да поспи и след това, щом възстанови силите си, да започне да пише.

Статията никога нямаше да се появи във „Викубладид“, това вече беше сигурно.

**1986 г.
1 ноември**

Почти неусетно Коледа наближаваше.

Суна беше излязла на разходка из центъра на града, като се задържа известно време пред витрината на туристически магазин на „Хафнарстрати“, празнично украсен и с тринайсетте джуджета, както повелява исландската традиция.

Тя беше на път към любимото си място, кафе „Мока“, но този път вместо с Валур имаше среща с Гунар, с когото щеше да сподели кафето и гофретите си. През последните няколко седмици той ставаше все по-важна част от живота ѝ. Дори намираще за очарователно, когато ѝ говореше за теология, но вероятно отдавна си падаше по него. Той беше до нея през седмицата, когато светът се преобърна с главата надолу, когато Дагбяртур беше арестуван и исландският народ трябваше да научи истината.

Вечерта на деня, в който публикуваха статията, Гунар покани Суна на театър. И въпреки че не беше голям любител на театъра, тя прие с охота и успя за една вечер да забрави за всичко останало. За два-три кратки часа, по чудо, мислите ѝ нито веднъж не се отклониха към Валур, Дагбяртур или остров Видей.

Тази вечер я беше поканил на последната вечер на „Трубадур“ в изпълнение на Исландската национална опера. Отново нещо, от което Суна обикновено не се интересуваше, но беше оставила да я убеди. Връзката им се развиваше бавно, без напрежение. Тя не бързаше и нейната статия - нейната и на Валур - беше предизвикала такава медийна буря, че можеше дълго да живее без повече вълнение. Въпреки това тя успя да убеди Гунар да излязат на танци в хотел „Борг“ след операта. Все пак беше събота вечер.

В крайна сметка тя избра да публикува статията в „Моргунбладид“. Бащата на Маргарет Йокул горещо го препоръча и в резултат на това Суна се съгласи да се срещне с двамата редактори на кафе. Бяха я убедили, че мястото на публикация като тази - голяма история във всеки смисъл на тази дума - е в най-големия вестник в страната. Като бонус ѝ предложиха и пробна работа във вестника след Нова година.

Тя седя там и слушаше условията им с хладнокръвие, като ясно осъзнаваше, че държи сензациите на годината, след което попита:

- Със сигурност ще е на първа страница, нали?

Въпреки че знаеше отлично, че първата страница на „Моргунбладид“ традиционно беше запазена за международни новини.

Това накара редакторите да замълчат, но накрая един от двамата отговори:

- Да, разбира се - и след това си стиснаха ръцете.

Историята се появи на 18 октомври, точно два месеца след смъртта на Валур. Позволиха на Суна да избере датата. Статията сподели съботния вестник и първата страница с президента на Исландия, който беше отишъл на среща с папата във Ватикана, но не беше лоша „компания“. Заглавието бе придружено от три снимки - на Лара, Валур и Суна. Братът и сестрата бяха посочени заедно като автори.

Беше работила ден и нощ, за да бъде перфектен текстът.

Дагбяртур беше признал, но тя не искаше снимката му на първа страница. Вътрешните страници бяха достатъчни за това копеле и неговите приближени, съучастниците в престъплението. Олоф и Тордис също не се разминаха леко. Всички те имаха вина в прикриването на убийството, нямаше спор по тази тема. Исландия беше разтърсена от скандала и след появата на статията в пресата настъпи истерия. Историята все още беше водеща новина. Интервюираха Суна и от двете телевизии - един продуцент я нарече „пратеник на истината“ - и случаят предизвика сериозен дебат за значението на борбата с корупцията в исландското общество. Политици от всички партии скочиха на групата. Пал беше принуден да подаде оставка като градски съветник. Хьогни Йефьорд губеше договор след договор. От това, което Суна разбра, той беше пред фалит. Над тях висеше и заплахата да бъдат арестувани като съучастници в престъпление. Невероятно, но Тордис беше успяла да избегне повечето критики, може би защото актрисата беше нещо като национално богатство и Суна беше приписала на Тордис заслугите, че именно тя е дала следите Валур и на нея, макар и със закъснение.

Сега, докато Суна се разхождаше из центъра на града, тя усещаше, че минувачите я разпознават, тайно я наблюдават и шепнат помежду си. Ето какво било да си известен, или нещо такова. Нямаше нищо против, даже можеше да свикне.

Дагбяртур беше в ареста, а „Викубладид“ не беше излизал от срещата на върха Рейгън-Горбачов. Всички служители на вестника бяха напуснали един след друг, тъй като никой от тях не искаше да работи за Дагбяртур, а други вестници бяха започнали да разследват финансите на „Викубладид“ и предполагаемо спонсориране, получено от Отар, Хьогни и покойния Финур - петимата приятели от училище, които бяха сключили нещо като кръвно братство да се поддържат и със сигурност този договор беше всеобхватен. Дагбяртур беше останал предимно в сянка, избягваше публично да се появява с останалите, но изглежда беше използвал вестниците, на които беше редактор, за да защити интересите им през годините. Единствената му грешка беше, че е допуснал Валур да разследва толкова надълбоко историята за Лара. Пагубна прекомерна самоувереност, помисли си Суна. Имаше впечатлението, че Дагбяртур се е смятал за недосегаем. Уверен, че тайната, която е била успешно крита толкова дълго, никога няма да излезе наяве. Възможно е също да е смятал, че е по-безопасно да контролира всичко, което се пише за Лара.

Когато се появиха необикновените разкрития за убийството на Лара, исландците бързо забравиха

Рейгън и Горбачов, новата телевизионна станция, годишнината на града и всичко останало, което доминираше напоследък в новините. Но един ден, рано или късно, интересът към историята щеше да затихне. Суна беше готова за това. Възнамеряваше да си почива до Коледа, може би най-накрая да отскочи за онова кафе с Елиас Мар и да поработи малко върху дисертацията си.

Реши, че трябва да даде шанс на Гунар и да види къде ще ги отведе това.

За първи път от смъртта на Валур тя усети в себе си вълнението на щастливо очакване. Очакваше с нетърпение Коледа, въпреки всичко, и планираше да прекара празника на север, в Хусавик, с родителите си. И през новата година щеше да се хвърли е пълна сила в света на журналистиката, изпълнена със самочувствие и хъс да променя нещата.

Що се отнасяше до дисертацията... Е, щеше да я завърши някой ден.

Няма за къде да бърза.

Послеслов

През януари 2020 година, по време на обяд, на който трябваше да поговорим за нашия взаимен интерес към криминалната художествена литература, Рагнар за първи път представи идеята за история за старо изчезване на остров Видей, действието на което да се развива предимно през осемдесетте години. Както предполагате, ние сме връстници и двамата си спомняме десетилетието като безгрижно, щастливо време. Бяхме на по десетина години, когато всичко спря, за да отпразнуваме двестагодишнината на град Рейкявик. Бяхме точно там в разгара на събитията, когато всеки се опитваше да вземе парче от дългата двеста метра торта. Помним и осемдесетте като време на бърза промяна в Исландия. И тъй като двамата сме много различни и с различни възгледи, имаше известна свобода в това да пишем за една отминала епоха с нейния набор от социални проблеми, различни от днешните.

Малко след този наш обяд удари пандемията и преобрази живота на всички ни. През този период беше терапевтично да можем да се разсеем, когато е възможно, с Лара и мистерията на нейното изчезване. Писането на книгата беше спокоен процес, свободен от външен натиск, изпълняван в откраднати моменти между други задачи и предприет до голяма степен като начин да се конкурираме творчески и с един общ интерес.

Най-накрая, през пролетта на 2022 година, дойде финалът на нашия проект. Въпреки че продължихме да спорим по някои детайли до последния момент, можем откровено да кажем, че книгата ни достави голямо удовлетворение, което се надяваме да предадем и на читателя.

Докато проучвахме предисторията, ние се ровехме в стари вестници, четяхме за хората и проблемите тогава. Но докато някои известни личности, които са били разпознаваеми по онова време, имат малки роли в историята, то главните герои са изцяло плод на нашето въображение. Излишно е да казвам, че също така се забавлявахме страхотно, като си припомняхме всички аспекти на живота и културата в средата на осемдесетте - от музиката до храната.

Писането за миналото е сложна работа и въпреки всичките ни усилия книгата ни може да съдържа някои фактически грешки за исландското общество по онова време. Позволихме си също така да коригираме някои незначителни детайли в услуга на сюжета.

Читателите може да се забавляват, като научат, че разговорът на Суна с Елиас Мар за неговия превод на роман на Агата Кристи - и неодобрителната реакция на виден композитор към предишния превод на авторката от Мар - се основава на реален разговор, който Рагнар е имал с писателя.

Много хора участват в превръщането на книга като тази в реалност, включително нашият брилянтен издателски екип в „Пенгуин Майкъл Джоузеф“ в Обединеното кралство и „Бяртур & Веролд“ в Исландия, нашата прекрасна преводачка Виктория Криб и нашите семейства, които предоставиха полезни съвети и прочетоха текста с критично око. Дължим огромни благодарности на всички приятели, които прочетоха ръкописа: Бьорн Гисласон, Халдора Бьорт Евен, Хулда Мария Стефансдотир и Викингур Хейдар Олафсон. Всички грешки са изцяло отговорност на авторите, но молим читателите ни да имат предвид, че историята е измислица от началото до края. Не на последно място, искрено се надяваме, че нашите читатели са се насладили на историята и преживяването да бъдат върнати в Рейкявик от 1986 година.

Рейкявик, лято 2022
Катрин Якобсдотир & Рагнар Йонасон

РЕЙКЯВИК
РАГНАР ЙОНАСОН
КАТРИН ЯКОБСДОТИР
исландска

Илияна Велева
редактор

Издателство ЕРА, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: МУЛТИПРИНТ ООД

[←1]

Рулева рубка - помещение на кораб, представляващо главен пост за управлението на плавателния съд. От рулевата рубка се следи обстановката около кораба, управлява се неговото движение, маневриране и различните системи. - Б. пр.

Факсафлой - голям залив на западното крайбрежие на Исландия. - Б. пр.

Сър Едмънд Хилари и шерпът Тензинг Норгай изкачват Еверест през 1953 г. - Б. ред.

Гроздови треви - група тревни видове от семейство Житни. Те обикновено растат като единични растения на купчини, туфи или гроздове. - Б. пр.

Облак „ядрена гъба“ - облак, съставен от прах или водни частици. Причината ш гъбовидната форма на облака е загретият въздух, който издига със себе си облакът от прах или водни частици, разпръснати от експлозията. - Б. пр.

[←6]

Ad nauseam - латински термин за спор или друга дискусия, която е продължила до точката на пренасищане. - Б. пр.

Дейл Карнеги - американски писател и лектор, създател на курсове за личностно развитие, умението да се привличат клиенти, корпоративен тренинг и др. - Б. пр.

Домашни науки - име, използвано за обозначаване на предмет, който включва готварство, шиене и други домакински умения. Предметът сега се нарича домашна икономика. - Б. пр.

Младши колеж - образователна институция, където учениците на възраст от 16 до 19 години обикновено учат за по-високи квалификации на училищно ниво. - Б. пр.

Cause célèbre - проблем или инцидент, предизвикващ разгорещен обществен дебат. - Б. пр.

[←11]

Неф - издължено помещение (обикновено в сгради от типа на базилики), от една или от двете дълги страни с редове от колони или стълбове, отделящи го от съседните помещения. - Б. пр.

Кир Роял - вариация на Кир, популярна френска напитка, съчетаваща сухо бяло бургундско вино с крем дьо касис, която датира от 19 век и става популярна след Втората световна война. Кир Роял се отличава с това, че изисква специално шампанско. - Б. пр.

[←13]

Таб - диетична безалкохолна кола, създадена и произведена от компанията „Кока-Кола“, представена през 1963 г. и спряна през 2020 г. - Б. пр.

Функционализъм в архитектурата - художествен принцип, който се основава на идеята, че сградите или архитектурните произведения трябва да бъдат построени с оглед на определена функция. - Б. пр.

Филигран - ювелирна техника за изработване на фини изделия от тънка златна, сребърна или медна нишка, като дантела. - Б. пр.

[←16]

Игра на думи с антиутопията на Олдъс Хъксли „Прекрасният нов свят“ на хора-роботи, отгледани в епруветка. - Б. пр.

Бренивин - традиционна исландска спиртна напитка, направена от ферментирала картофена или зърнена мъст и напоена със семена от кимион. - Б. Прев.